

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
Ρ.Π.Θ. 33-(702)

1934

original

Ξαίν εύρετε στο
δρόμο 1.000 δρχ.
τίς άφίνετε;

Αοφαλώς
Όχι!

FORMA

- Όταν όμως παίρνετε από τον έμπορο την κλωστήν που θέλει αυτός, είναι το ίδιο σαν να πετάτε τα χρήματα στο δρόμο.
- Το συμφέρον του είναι να σας δώση μια κλωστή από την όποια κερδίζει πολλά.
- Το δικό σας όμως συμφέρον είναι να ξεύρετε σεις τί πρέπει να πάρετε.
- Αγοράζοντες ΚΛΩΣΤΕΣ ΚΙΘΑΡΑΣ είδατε ήσυχτοι ότι παίρνετε την καλλίτερη κλωστή, και τό σπουδαιότερο με την αυτή τιμή που πωλούνται και οι σάπιες.

Χρώματα όλεριά

Γυαλάδα ή άνταχί

Χωρίς κόμβους

Σε όλα πρώτα θέλει

DIALON

Η μόνη έπιστημονική
πούδρα διά την περι-
ποίησιν των ποδιών

Η Πούδρα DIALON απο-
ρεί την δυσάρεστον οσμή
του ιδρώτος, παρεμποδίζ-
την υπερβολικήν έφίδρυσιν
έξυπηρετεί όλους τους δ-
θρώπους των σπορτών και
είναι άπαραίτητος δια την
πλουδάριασιν των ποδιών
και άπαραίτητος δια την
περιποίησιν αυτών.

Πωλείται είς τα φαρμακεία
και τα μυρωπωλεία.

ΜΗΝΥΤΗ

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗ
ΕΡΜΙΤΟΛΟΓΟΣ

Επί 16ετιας επιμελητική
ιδιαιτέρας Κλινικής επί
θηγητού κ. Γ. Φωτεινού
χειλεί δόξος Κεραλαίνης
Τεγέας 1

Δεσφ. 8-11 - 4-6
Αρ. Τηλ. 80215

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
έφαρμογήν άψογον, ράδιον
σπίτια προς 80 δρχ. την
Γράψατε άριθ. τηλεφώνου ή
αυτε ραντεβού άκριβές
θυνοίς μου Ν. Ω. Γραφείο
«Μπουκέτου»

Σ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 126 Β

Συνιστάμεν την Οφθαλμολογικήν Κλινικήν του
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Υπο-
του της Οφθαλμολογίας
Πανεπιστημίου, Μενάνδρου
Αθήναι. Τηλ. 1.60.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

Ο ΧΑΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

—Ζούσε, μιά φορά, στην Κριμαία ο Χάνης Μασσολάιμα-
ελ. Άσσοάδ, που είχε ένα γυιό, τον Τολάικ. Άλγκάλ-
λα...

Έτσι άρχισε την Ιστορία του άκουμπισμένος στον κορμό
μιάς γέφυρας κουμαριάς, Ένας τυφλός έπαίτης — Ένας Τά-
ταρος — μιά παλιά Ιστορία της πλούσιας σ' άναμνήσεις
γερουσίας. Τριγύρω του, Ένας όμιλος Τατάρων, που έ-
λαμπαν μέσα στις χρυσοκέντητες στολές τους, περίμεναν
άναπόμνητοι ν' άκούσουν τη συνέχεια της Ιστορίας του γε-
ρο-έπαίτη, καθισμένοι πάνω στις πέτρες των έρειπίων του
παλατιού του Χάνη...

Ο ήλιος έβγερνε, σιγά-σιγά, προς τη δύση του και η νύ-
χτα κόντευε πεινά ν' άπλώση τα μαυρα κρέπια της... Ό-
στόσο η τελευταία έκτινές του ήλιου τρυπούσαν την πυ-
κνή θλάση, που σκέπαζε τα συντρίμια του παλατιού
και η αίματόχρωμος ανταύγειός τους έκαναν να φαίνονται
σαν με αίμα πιτσιλισμένες ή πέτρες γύρω, που τις έσκέπα-
ζαν τα θούβρα και τις τύλιγαν οι κισσοί.

Σ' άντικρυνό παρθένο δάσος, ο άγέρας τάραιε τα πυ-
κνα φυλλώματα των γέφυρας πλατανιών της Άνατολής κι
ένα θουτό γέμιζε την άτμόσφαιρα γύρω, λές και κυλού-
σαν στον άέρα άόρατα ποτάμια.

Κι ό γερο-έπαίτης, με φωνή τρεμουλιασμένη και μισό-
σβουστη, συνέχισε την Ιστορία του, ξετυλίγοντας μπροστά
στον άκροατάς του μιά από τις εικόνες της περασμένης
εποχής:

— Ο Χάνης ήταν γέρος, ώστόσο τό χαρέμι του ήταν γε-
μάτο από τις όμορφότερες γυναίκες. Όλες τον ελάτρευαν,
γιατί τά χάδια του ήταν γεμάτα περιπάθεια, γεμάτα δύνα-
μι και φλόγα και ή γυναίκες ξετρελλαίνονται για κείνον
που έξερει να χαϊδεύει έρωτικά κι' άς είνε άσπρα τά μαλλιά
του, κι' άς είνε τό πρόσωπό του αύλακωμένο άπ' τις ρυ-
τίδες των γηραιών: Η όμορφιά είνε στη δύναμι, όχι στα
ροδοκόκκινα τά μάγουλα, όχι στο τρυφερό τό δέρμα...

Όλες άγαπούσαν τον Χάνη, μα κείνος άγαπούσε μιά
άπ' όλες, μιά Κοζάκισσα, μιά κόρη από τις στέπες του
Δνείπερ και την έχαίριζε με την άγάπη του άνάμεσα στις
τρακόσιες όδαλίκες του χαρεμιού του, που ήταν όλες
τους σαν άνοιξιάνικα λουλούδια, σαν τά μισανοιγμένα τρι-
αντάφυλλα. Τις έτρεφε με τά διαλεχτότερα φαγιά και τις
άσπινε έλεύθερες να παίζουν και να τραγουδούν. Την Κο-
ζάκισσα του όμως την έπαιρνε συχνά από τό χαρέμι και
την άδωγούσε σ' έναν όμορφο πύργο κοντά στη θάλασσα.

Όπου όπληχε, τι χρειαζόταν για να γίνη μιά γυναίκα εο-
τυχισμένη. Διαλεχτά φαγιά, σπάνια ύφάσματα, χρυσάφι,
πολύτιμα πετράδια όλων των χρωμάτων, μεθυστική μουσι-
κη, έξωτικά πουλιά από μακρινούς κι' άγνωστους τόπους
και κοντά σ' όλ' αυτά τά φλογερά χάδια του έρωτευμέ-
νου Χάνη.

Στόν πύργο αυτόν του έρωτος και της άπόλαυσης, πε-
νούσε μέρες δλόκληρες εύτυχισμένος ο Χάνης, με τη συν-
τροφιά της άγαπημένης του Κοζάκισσας και μαζί με τον
έρωτα εύρισκε και την άνάπαυσή από τις φροντίδες και
τους κόπους της ζωής. Ήταν ήσυχος για τό Χανάτο του.
Ο γυιός του Άλγκάλλα φρόνιζε για τη φήμη του. Άλ-
λοίμονο σε κείνον που θα τοίλισε να τάραιη την ήσυχία
του Χανάτου.

Ο Άλγκάλλα, ο τρωμερός πολεμιστής και άντάξιος
γυιός του Χάνη, τριγύριζε σαν λύκος τις ρωσικές στέ-
πες κι' έσπερνε στο διαβόλου τρομό, σάχη και έρείπια,
πώματα και αίμα και γύριζε φορτωμένος με πλοδαία λά-
φυρα, με διαλεχτές γυναίκες, με δόξα.

Ο Άλγκάλλα, ύστερ' από μιά τέτοια έπίδρομή του στο
ρωσικό έδαφος, γύριζε νικήτης και τροπαιούχος. Πιοτέ-
ς διοργανώθηκαν προς τιμή του, άγώνες και συμπόσια,
γλέντια και χαρές συντάραξαν όλο τό Χανάτο. Όλοι οι
μίρζα (*) ήσαν παρόντες στη γιορτή του παλατιού του
Χάνη κι' άφού έφαγαν κι' ήπαν και γυμνάστηκαν, σημά-
δυνοντας με τά θέλη τους τά μύτχ των αίματώδων, ση-
κώθηκαν κι' ήπιαν άλλη μιά φορά στην ύγεια του γε-
ναίου Άλγκάλλα, που ήταν ο τρωμερός των έχθρων και τό
στήριγμα του Χανάτου. Και ο γερο-Χάνης έπλεε σε πελά-
γη εύτυχία για τη δόξα του γυιού του. Ήταν περιφανός ο
γέρος για τό γυιό του κι' έβλεπε μ' άπέραντη χαρά στο
πρόσωπό του τον άντάξιο διάδοχό του.

Άποφασισμένος, λοιπόν, να δείξη στον γυιό του την έ-
ξαιρετική ευνοία του και τη δύναμι της άγάπης που έ-
νοιώθε γι' αυτόν, σηκώθηκε όρθιος και με τό κύπελλο ύ-
ψωμένο, είπε με φωνή θρονιστή για να τον άκούσουν όλοι οι
μίρζα και οι Τάταροι άρχηγοί:

— Άλγκάλλα! Είσαι καλός και άντάξιος γυιός μου!
Εύχαριστώ τον Άλλάχ και τό όνομα του Προφήτη άς είνε
δοξασμένο !...

(*) Τάταροι πρίγκηπες.

Στά λόγια αυτά του Χάνη, όλοι γύρω, ένώνοντας τις δυνατές φωνές τους, εύλογησαν το όνομα του Άλλ'αχ.

Και ο Χάνης συνέχισε:

— Ο Άλλ'αχ είναι μεγάλος! Έν'ω ζω ακόμη ανίστασε τη νεότητά μου στο σώμα του γενναίου μου παιδιού και με τα γεροντικά μου μάτια βλέπω πώς όταν ο ήλιος θα έχη σβύσει γι' αυτά και τα σκουλήκια θάχουν καταβροχθίσει την καρδιά μου θα ζω πάντα στο πρόσωπο του παιδιού μου. Το χέρι του είναι αλύγιστο, η καρδιά του γενναία και το πνεύμα του καθαρό. Τι δώρο θέλεις από τα χέρια του πατέρα σου, Άλγκάλλα; Διάλεξε και θάχης ο,τι μου ζητήσης!...

Η φωνή του Χάνη δεν είχε σβυσθή καλά-καλά ακόμη. Ο Τολάικ Άλγκάλλα σηκώθηκε όρθιος και με τη φωτιά στα μαύρα του μάτια, τα όμοια με τη θάλασσα και τη νύχτα και με το βλέμμα το πύρινο σαν τα βλέμματα του γερακιού, είπε:

— Δώσε μου τη πεντάμορφη Ρώσσα σκλάθα, πατέρα και κύριέ μου!

Ο Χάνης σάπασε για λίγες στιγμές, ακριβώς όσο χρειαζόταν για να συνέλθ' από το ρίγος της καρδιάς του και κατόπιν απάντησε με φωνή σταθερή.

— Πάρε την! Άς τελειώση το συμπόσιο και θά είναι δική σου.

Ο γενναίος Άλγκάλλα άκτινοβόλησε όλος, τα μάτια του έβγαλαν σπινθές από τη χαρά του, ώρθωσε το άναστημά του και είπε στον πατέρα του:

— Τι μου δίνεις, πατέρα και κύριέ μου. Το ξέρω... Είναι ο δούλος σου, το παιδί σου. Πάρε το αίμα μου στα γόνα προς σταγόνα. Είμαι έτοιμος να πεθάνω για σένα!

— Δεν θέλω τίποτε, παιδί μου, είπε ο Χάνης και το έταστρο από τα γηρατειά κεφάλι του έγειρε μαραμένο προς το στήθος του.

Το συμπόσιο τελείωσε και οι δυο τους, πατέρας και γιός, θαδίζοντας άμυλητοι, ο ένας πλάι στον άλλο βγήκαν από το παλάτι και τράθηξαν για το χαρέμι. Η νύχτα ήταν σκοτεινή και τα γκριζόμαυρα σύννεφα έκρυβαν πίσω τους το φεγγάρι και τ' αστέρια. Περπάτησαν πολλήν ώρα έτσι θουθοί κι' άμυλητοι πατέρας και γιός. 'Επί τέλους, ο Χάνης Άσσοσάβ είπε:

— Η ζωή μου σβύνει μέρα με τη μέρα, Άλγκάλλα, η γενναία μου καρδιά χτυπάει όλο και πιο αδύνατα και η φωτιά της ψυχής μου σκεπάζεται σιγά-σιγά από κρυερή στάχτη. Γά φλογερά χάδι σ' της Κοζάκισσάς μου, αυτά ήταν το φως και η ζέση της ζωής μου.

Πές μου, Τολάικ, πές μου, σου είναι στ' αλήθεια, τόσο απαραίτητη; Πάρε έκατό, πάρε όλες τις γυναίκες του χαρεμιού μου, ως ανταλλάγμα της αγαπημένης μου Κοζάκισσας...

Ο Τολάικ αναστέναζε θαθεία.

Και ο πατέρας του συνέχισε:

— Πόσος καιρός μου μένει να ζήσω ακόμα; Η ζωή μου είναι μετρημένη. Και η τελευταία χαρά της ζωής μου είναι εκείνη. Μ' αγαπά, με λατρεύει. Άμα τη χάσω ποιά θ' αγαπήση με την ίδια θερμή, με την ίδια λαχτάρα έμένα έναν άσπρομάλλη γέροντα; Καμμιά. Άλγκάλλα, καμμιά!...

Ο Άλγκάλλα και πάλι δέ βγήκε από τη σιωπή του.

Και ο γέρος εξακολούθησε:

— Πώς θα ζήσω όταν ξέρω πώς έσυ τη; χαρίζεις τα φιλιό σου και πώς κι' εκείνη σου τ' ανταποδίδει; Μπροστά στη γυναίκα είμαστε όλοι άνδρες, παιδί μου. Θλίβομαι κατάκαρδα στη σκέψη ότι μπορούν να τελειώσουν έτσι οι μέρες μου. Θα προτιμούσα ν' άνοιγαν ή έπουλωμένες πληγές πούχω στο σώμα μου και να φεύγει απ' αυτές όλο το αίμα της καρδιάς μου, για να πεθάνω αυτή τη νύχτα, παιδί μου Τολάικ!...

Ο Τολάικ θάδισε δίπλα στον πατέρα του άμυλητος. Περπάτησαν πολύ και τέλος στάθηκαν μπροστά στην πόρτα του χαρεμιού, κι' εκεί, με το κεφάλι γυρμένο στο στήθος τους έμειναν άμυλητοι κάμποση ώρα. Τα σκοτάδια της νύχτας τους τύλιγαν και τους δυο, τα σύννεφα έτρεχαν μαύρα και θαρεία στον ούρανό και ο άγέρας περνώντας ανάμεσα από τα φυλλώματα των δέντρων, έμοιαζε σαν να τραγούδαγε γι' αυτούς κάποιον λυπητερό τραγούδι.

Τέλος ο Άλγκάλλα μίλησε.

— Την αγαπώ από πολύν καιρό, πατέρα, ψιθύρισε με

φωνή γλυκειά.

— Το ξέρω... και ξέρω ακόμα πώς δεν σ' αγαπά... ό πάντ'ησε ο Χάνης.

— Η καρδιά μου ματώνει όταν τη συλλογίζομαι...

— Και η δική μου, η γερασμένη μου καρδιά με τί είν'ε γιομάτη τώρα, Τολάικ; Ξέρεις; Γιατί κι' εγώ την αγαπώ!...

Και πάλι θυβίστηκαν στη σιωπή. Σε λίγο, ο Άλγκάλλα ψιθύρισε:

— Όποτε, λοιπόν, ο σοφός Μουλλάς μου είπε την αλήθεια: η γυναίκα πάντα είναι ένα κακό για τον άντρα. Άν είναι ωραία γεννάει τον πόθο στους άλλους, να την αποκτήσουν, ενώ τον άντρα της τον ρίχνει στα μαρτύρια της ζήλειας. Άν είναι άσχημη, ο άντρας της υποφέρει έξ ατίσας της και έπιθυμεί τις άλλες...

— Η σοφία δέ γιάτρευε τους πόνους της καρδιάς, είπε ο Χάνης.

— Άς βοηθήσουμε, ο ένας τον άλλο, πατέρα!

Ο Χάνης σήκωσε το κεφάλι του και κύτταζε τον γιό του με ύφος σπένθιμο.

— Άς τη σκοτώσουμε! είπε ξανά ο Τολάικ.

— Άγαπάς πιότερο από μένα κι' από κείνη τον έαυτό σου; είπε ο Χάνης.

— Και σύ πατέρα!

— Ναί, κι' εγώ, παιδί μου, είπε στενάζοντας θαθεία, ο Χάνης.

— Λοιπόν; Ξαναρώτησε ο Τολάικ.

— Δεν μπορώ να σου τη δώσω! Δεν μπορώ, δέ μου θα στύει η καρδιά, φώναζε ο Χάνης.

— Κι' εγώ δεν μπορώ να υποφέρω, ξερρίζωσέ μου την καρδιά καλλίτερα, πατέρα!...

— Εκείνος δέν μίλησε.

— Να τη ρίξουμε από το θουνό στη θάλασσα! πατέρα.

— Άς τη ρίξουμε από το θουνό στη θάλασσα, επανέλαθε σαν ήχ' της φωνής του γιου του ο Χάνης...

Μπήκαν στο χαρέμι. Η όμορφη δολίσκη έαπλωμένη πάνω στα πουπουλένια και χρυσοκέντητα μαξιλάρια ενός θαλουδένιου καναπέ, κοιμώταν ξένοιαστα έναν παιδιάστικον ύπνο. Στάθηκαν από πάνω της και έθαύμαζαν τη γοητευτική όμορφιά της πολλή ώρα. Δάκρυα αιδάκωναν τα μάγουλα του γέρου Χάνη κι' έφεφταν στην άσημνια γενειάδα του, λάμποντας άπάνω της σαν μικρά-μικρά διαμάντια. Ο γιός του δέν έλάλει. Σπινθές πεταγόντουσαν από τα μάτια του και έτριζε τα δόντια του φριχτά.

Σε μία στιγμή, η όμορφη δολίσκη άνοιξε τα θαυγαλόανα μάτια της και θ

λόδροσα ζουμπούλια άνθισαν, θαρρείς, στο τρυφερό και χνοροδινό σαν την αυγή πρόσωπό της.

Δέν είδε τον Άλγκάλλα κι' άπλωσε τα ροδόλευκα μπρόστα της προς τον Χάνη.

— Φίλησέ με, ατέ μου, του είπε.

— Σήκω κι' έλα μαζί μας, της είπε γλυκά ο Χάνης.

Γυρίζοντας εκείνη, είδε τον Άλγκάλλα από πάνω της. Είδε τα δάκρυα που έτρεχαν στο πρόσωπο του Χάνη και έξυπνη καθώς ήταν, κατάλαβε το δράμα που παίζονταν μπρός της.

— Έρχομαι, είπε, έρχομαι. Άς γίνη το θέλημά σας. Έκ, πρέπει ν' αποφασίζουν οι γενναίοι. Σας ακολουθώ!...

Σιωπηλοί κι' οι τρεις, τράθηξαν προς τους θράχους της θάλασσας. Περπάτησαν πολύ. Τα στοιχεία της φύσεως ούρλιαζαν γύρω τους στη μαύρη νύχτα και η λεπτοκαμωμένη κόρη κουράστηκε. Περήφανη, όμως, όπως ήταν, δέ μίλησε. Και όταν ο Τολάικ την παρατήρησε για το άργοςπρήμη της, εκείνη του είπε:

— Φοβάσαι;

Το βλέμμα της ήταν κεραυνός και σύγκρα το έβειε το λεπτοκαμωμένο πόδι της, που μία ρανίδα αίματος είχε χαράξει πάνω του μία κόκκινη τριανταφυλλένια γραμμή...

— Θά σέ πάρω στα χέρια μου, της είπε ο Άλγκάλλα και άνοιξε την άγκαλιά του.

Μά αυτή τύλιξε με τα γυνά μπράτσα της τον λαμό του Χάνη κι' εκείνος την έσήκωσε σαν φτερό στα χέρια του.

Τέλος, έφθασαν στο μονοπάτι που έβγαζε στ' άποκρημνα θράχια της άκτής. Ο Τολάικ θάδισε πίσω κι' έμπρός ο πατέρας του με το πολύτιμο φορτίο του.

— Άφ'σέ με να περάσω μπρός, είπε, άλλοιως μοδργαται να σέ μαχαιρώσω!

— Πέρασε, παιδί μου, κι' ο Άλλ'αχ ές σέ συγχωρέση για την έπιθυμία σου αυτή. Έγώ, ο πατέρας σου, σέ συγχωρώ, ές σέ συγχωρήση κι' ο Άλλ'αχ, για το κρίμα σου. Άς γίνη το θέλημά του! Ξέρω τί είναι ν' αγαπά κανείς!...

Έφθασαν. Κάτω από τα πόδια τους, ο γκρεμός, το σκοτάδι, η άβυσσος, το κρύο, ο τρόμος, η φρίκη.

— Χαίρε είπε ο Χάνης κι' έφίλησε στο μέτωπο, στα μάτια και στα μάγουλα τη νέα, ενώ πύρινα δάκρυα του καίγανε τα μάγουλα.

— Χαίρε! ψιθύρισε με μισόσβυστη φωνή και ο Τολάικ κι' έγειρε το κεφάλι του.

Η δύστυχη η κόρη, άτάραχη, περήφανη, καρτερική κύτταζε την άβυσσο που έχασκε έμπρός της και που την περιέμενε να την καταπιή, και μετά, γυρίζοντας προς τους δημίους της τους πέταξε ξερά τη φράσι:

— Ρίξτε με!

Ο Τολάικ άπλωσε τα χέρια του, μα τ' άφησε να πέσουν άδρανη άναστενάζοντας θαθεία. Ο Χάνης, την έσφίξε στην άγκαλιά του τη φίλησε πολλές φορές και σηκώνοντάς την ψηλά την άφησε να πέση στο θάραθρο...

Τα κύματα άγριεμένα, όπως πρώτα, έσπαζαν πάνω στους θράχους μ' ένα άπαισιο, μ' ένα φριχτό θουιτό...

— Πάμε πατέρα, είπε πρώτος ο Τολάικ.

— Περιμένε! ψιθύρισε ο Χάνης, που φαινόταν άφηρημένος σαν ν' άκουγε κάτι.

Πέρασε λίγη ώρα. Τα κύματα εξακολουθούσαν να σπάζον και να θογγούν κάτω στο θάθος, τα δέντρα θούζαν από τον άγριο άγέρα και η νύχτα σκόρπιζε γύρω το θαυό μυστήριο των πυκνών σκοταδιών της.

— Πάμε, πατέρα!

— Περιμένε λίγο!

Ο Τολάικ κατάρθωσε σέ κάποια στιγμή να τον τραθή-ζη μαζί του. Μά μόλις προχώρησαν λίγα θήματα, ο Χάνης σταμάτησε.

— Πού πηγαίνω; είπε. Για ποιά σκοπό, Τολάικ, με τραβάς προς την ζωή; Ό,τι ήταν η ζωή μου χάθηκε εδώ, σ' αυτούς τους άγριους γκρεμούς. Είμαι γέρος. Ποιάς θά μου ξαναδώση την αγάπη, τον έρωτα, που έχασα;

— Έχεις πλούτη, πατέρα, έχεις δόξα!...

— Δός μου ένα και μόνο της φιλι, ένα φιλι του έρωτά της και σου τα χαρίζω όλα... Ο έρωτας δέν εξαγοράζεται. Χωρίς τον έρωτα ο άνθρωπος δέν έχει τη ζωή. Ο έρωτας της γυναίκας είναι η ζωή, παιδί μου Τολάικ. Χαίρε, Τολάικ.

Ο Άλλ'αχ ές σου άδηγη τα θήματα στη ζωή!...

Και έστρεψε προς τη θάλασσα.

— Πατέρα!...

Δέν πρόκαμε να πη περισσότερα ο Τολάικ, γιατί δέν μπορεί να πη τίποτε κανείς στον άνθρωπο που του χαμογελάει ο θάνατος, δέν μπορεί να πη τίποτε σ' εκείνον που έχασε την αγάπη της ζωής.

Ένα δεύτερο σώμα κύλησε στους άγριους θράχους της άκτής, ένα δεύτερο μουγκρητό άκούστηκε μέσα στη σκοτεινιά, από το σπάσιμο των κυμάτων της ταραγμένης θάλασσας...

Ο Χάνης Μασσολάιμα - έλ - Άσσοσάβ, δέν ύπρηχε πιά. Πήγε να βρή την αγαπημένη του δολίσκη που τοῦχε χαρίσει τον έρωτα, που τοῦχε ξαναδώσει τα νειάτα.

ΜΑΣΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ

Έκυκλοφόρησε διά του Πρακτορείου των Έφημερίδων το 16ον τεῦχος του θαυμασίου και μοναδικού περιοδικού «Η Χαρά των Παιδιών».

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Μ. Μ. "Αν μένετε στην Άθήνα, γράψτε μου τη διεύθυνσί σας για να σάς άπαντήσω ιδιαιτέρως και να σάς συστήσω που μπορείτε να πάτε και να σάς άφαιρέσουν ριζικά τις τρίχες του έπάνω χείλους. "Αν δέν μένετε στην Άθήνα, τότε να θρέχετε τις τρίχες σας με όξυζενε δυνατό για να ξαναθύνουν και να μη φαίνονται. Όλα τα άλλα μέσα είναι πολύ έπικινδυνα.

Deux soeurs, Πειραιά. — Βουρτίζετε τα μαλλιά σας κάθε μέρα επί ένα τέταρτο της ώρας προς όλες τις διευθύνσεις. 'Επί πέντε μέρες δέ συνεχώς κάνετε τους μιά έλαφρά φριζιόν με την λουσιόν αυτή:

Thymol	1 gr.
Huile de cade vraie	8 gr.
Teinture de camphré faible	100 gr.
Teinture de cachou	10 gr.

Μετά από τις πέντε μέρες λουστε τα μαλλιά σας μ' ένα καλό σαμπουάν, π. χ. το Σαμποζάν Tét - νουάρ είναι το πιο κατάλληλο και κατόπιν κάνετε τους πάλι επί δέκα μέρες φριζιόν. Κατοπιν τα ξαναλούζετε και τα άφήνετε επί δεκαπέντε ημέρες να αναπαυθούν και μετά ξαναρχίζετε, χωρίς να πάψετε όμως να τα βουρτίζετε κάθε μέρα. "Αν ήγ'τε μετά ένα μήνα και δέν άρχίζουν να φυτρώνουν νέα μαλλιά, χρησιμοποιήστε την έξης λουσιόν:

Teinture de Jaborandi	50 gr.
Teinture de Quina	30 gr.

Μου γράψετε το αποτέλεσμα της θεραπείας.

Georges Jourdan, Βαρώνια, Κύπρου. — Πρέπει να έχετε άπόλυτη καθαριότητα και να μην πειράξετε διόλου τα σπυράκια σας, αν θέλετε να σάς περάσουν. Κάθε θράδυ, άφου σαπουνισήτε με σαπούνι του κατραμιού θάζετε τους την έξης αλοιφή:

Camphré	0,20 gr.
Vaseline	8 gr.
lanoline	8 gr.
Acide salicylique	0,4 gr.
Soufre precipité	0,4 gr.

Το πρωί καθαρίζετε το πρόσωπό σας με την έξης λουσιόν:

Soufre precipité	5 gr.
Glycerine	5 gr.
Alcool camphré	10 gr.
Eau distillée de roses	80 gr.

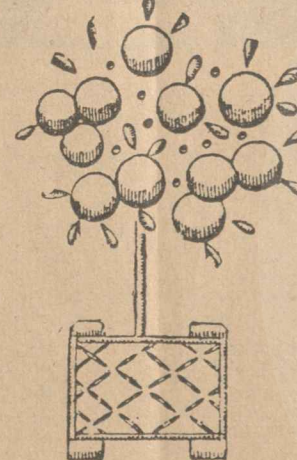
Πουδραρίστε τακτικά μετά το έλκισμα με τάλκ και άποφεύγετε γενικά τα άλμυρά και κάθε τι έρεθιστικό.

ΓΕΝΙΤΣΑ Χ. Σ. — Άκολουθήστε και σεις τας συμβουλάς, που δίνω παραπάνω.

ΠΑΥΛΙΝΑΝ, Έπικρίαν. — Πλένετε κάθε πρωί το πρόσωπό σας με γάλα άγριο, στο όποιον προσθέτετε μία κουτάλιά όξυζενε. Για λουσιόν χρησιμοποιείτε την Σκίν - Τονικ No 1 του Ζώρζ και για κρέμα την Σκίν - Τονικ του Ζώρζ. Θά θάζετε πρώτα την κρέμα, θά κάνετε ένα έλαφρό μασάζ στο πρόσωπό σας και κατόπιν θά το καθαρίσετε με την λουσιόν. Όταν θέλετε να καθαρίσετε δέν θά θάζετε κρέμα παρά μόνο τη λουσιόν.

ΛΕΥΚΗΝ, Λευκάδα. — Όσο η συνταγή της καλλυντικής μάσκας που σάς έδω άποστέλλω: Χτυπάτε ένα ααγό όλόκληρο και προσθέτετε 5 σταγόνες γλυκερίνης, 5 σταγόνες λαδι, 5 σταγόνες άμυγαλάδα, μία πρέζα έθρακα, 10 σταγόνες λεμόνι και 5 σταγόνες άμυγνιά. Βουτάτε μέσα σ' αυτό το μίγμα ένα μεγάλο τουλιπάνι και έπειτα το άπλώνετε στα τέσσερα και σκεπάζετε το πρόσωπό σας. Βάζετε από πάνω ένα κομμάτι γουταμπέρκα και μένετε έαπλωμένη και άκίνητη επί δύο ώρες, με τα μάτια κλειστά και σέ σκοτεινό δωμάτιο. Αν είναι δυνατόν, Μετά έαπλώνετε με χλιαρό πτυρόνερο. Τη μάσκα αυτήν μπορείτε να την κάνετε μία φορά την έβδομάδα, όχι συχνότερα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Πολύ αλλό και πρωιμύπο σχεδίο κεντήματος, κατάλληλο για να γανρίρη παιδικά φορεματάκια, ποδίστες, μαξιλαράκια κλπ. Κεντιέται με κέντημα φουσκατό και ρίζα με λινή λευκή κλωστή ή χρωματιστό μολινέ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Ο ΤΟΡΠΙΛΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ „ΕΣΠΑΝΙΑ”

Ο Ρίτσαρ Μάλλορυ, ο παλιός συμμαθητής μου στην Όξφορντ, που είχε γίνει στον παγκόσμιο πόλεμο ένας από τους πιο μεγάλους «άσους» της «Ιντέλιτζενς Σέρβις», ξαπλώθηκε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, ήπια ακόμη ένα ούισκυ και μου είπε μ' ένα φλέγμα τελείως αγγλικό, γεμάτο αδιαφορία και απάθεια:

— Άλθθεια, φίλε μου, Έτυχε να σου διηγηθώ πώς ήρθε στα χέρια μας, τον Ιούνιο του 1917, ο μουσικός κώδικας

των κατασκόπων του Κάιζερ; Δεν μπορείς να φαντασθείς πόση μεγάλη ήταν αυτή η επιτυχία μας, γιατί χωρίς αυτόν τον κώδικα εξουδετερώσαμε με ψεύτικα τηλεγραφήματα τη δράση των υποβρυχίων του φόν Τίρπιτς...

Άκουσε λοιπόν. Αυτή η ιστορία αρχίζει από το Μπουένος Άιρες.

Στις 2 Ιουνίου κι' ακριβώς στις πέντε τ' απόγευμα, ο Έρμαν Κράους, ένας από τους πιο επικινδύνους κατασκόπους της Γερμανίας, βγήκε από το ξενοδοχείο του, το «Κάρλτον», που ήταν στην «κάλλα» του Ρίο, με μια βαριά θαλίτσα στο χέρι και φώναζε ένα ταξί. Η άλλες αποσκευές του θριασκόντουσαν κιόλας σε μια καμπίνα πολυτελείας του υπερωκεανείου «Εσπάνια», που σε τριάντα πέντε λεπτά της ώρας θα έφευγε για τη Βαρκελώνη.

Ο Έρμαν Κράους είχε δυο σοβαρούς λόγους που γύριζε στην Ευρώπη: ο πρώτος ήταν ότι τον περιμεναν στην Μαδρίτη, για να του αναθέσουν τη διεύθυνση ενός μεγάλου δικτύου κατασκοπείας κι' ο δεύτερος, ότι η αντικατασκοπεία της ουδέτερης Αργεντινής του είχε δώσει να καταλάβει πώς θα τον ωφελούσε παραπολύ ένα ταξίδι στην Ευρώπη.

Ο Γερμανός κατάσκοπος λοιπόν, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον στρατάρχη Χίντεμπουργκ ξάπλωσε αναπαυτικά σε μια γωνία του ταξί κι' άρχισε να κυτάζει την αλληλογραφία του που του την είχε δώσει την τελευταία στιγμή ο πορτιέρης του ξενοδοχείου. Άνάμεσα σ' αυτά τα γράμματα, που τα περισσότερα ήταν απλήρωτοι λογαριασμοί, ο Κράους θρήκε κι' ένα περίεργο σημείωμα που περιείχε τα εξής:

«Καλό ταξίδι, αγαπητέ μου Έρμαν. Νέα & Ζαιρετικός ευχάριστα. Η εγχείρησις επέτυχε μια χαρά. Η θεία Κλοτίλδη έχει τώρα περίφημη όρεξη. Τρώει ξηι φορές την ημέρα. Χαιρετισμούς Μάξ».

Ο Έρμαν Κράους σούφρωσε τα φρύδια. Ποιά ήταν αυτή η θεία Κλοτίλδη; Η υπογραφή όμως τον διεφώτισε. «Μάξ» έσήμαινε: «Κύριε Ζάξ».

Μά, δυστυχώς, ο κώδικας Ζ θριασκόταν τώρα στο θάθος μιας θαλίτσας του, που την είχε στείλει στο «Εσπάνια». Ο Γερμανός κατάσκοπος έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Είχε ένα τέταρτο καιρό. Κατέθηκε λοιπόν από το ταξί κι' έτρεξε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο. Από εκεί τηλεφώνησε στη Γερμανική Πρεσβεία και ζήτησε τον πρεσβευτή φόν Στέρλιτς. Ο εξοχώτατος όμως δεν μπόρεσε να του δώσει καμιά εξήγηση από το τηλέφωνο, γι' αυτό το κρυπτογραφικό σημείωμα που είχε λάβει. Οί κατάσκοποι παρακολουθούσαν τη γραμμή.

Ο Έρμαν Κράους έφθασε έτσι νευριασμένος στην προκουμιά κι' ανέθηκε στο υπερωκεάνειο τη στιγμή που έσηκωναν τη σκάλα.

Το «Εσπάνια» άμέσως κατόπιν ξεκίνησε κι' ανοίχθηκε στο πέλαγος.

Ο Γερμανός κατάσκοπος που ταξίδευε με σκανδιναβικό διαβατήριο και με το ψευδώνυμο Έρρικ Νίλσεν, θύβιαιος ότι το κρυπτογραφικό εκείνο σημείωμα δεν θα ήταν τίπο-

τε το έπείγον, έφαγε με δρεξί, στην τραπεζαρία, κατέφυγε κατόπιν στο μπάρ, όπου ήπια ένα σωρό κοκταίλς και τέλος άργα τὰ μεσάνυχτα, γύρισε στην καμπίνα του κι' έτοιμάσθηκε να ξαπλώθι στην κοκέττα του. Μά τότε, θυμήθηκε πάλι το σημείωμα και πήρε την απόφαση να το αποκρυπτογραφήσει, με τη βοήθεια του κώδικος Ζ.

Σ' ένα φύλλο χαρτίσ λοιπόν έγραψε από τη μία μεριά το κείμενο κι' από την άλλη την εξήγησι, υπομονετικά, με προσοχή:

Καλό ταξίδι = Γερμανικά υπεωρύχια.

Αγαπητέ μου Έρικ = Έλασαν την διαταγή

Νέα & Ζαιρετικός = να τορπιλλίζουν άμέσως.

ευχάριστα = Αργεντινά

Η εγχείρησις = πλοία

επέτυχε μια χαρά = η καταστροφή

Η θεία Κλοτίλδη = του «Εσπάνια»

Έχει τώρα = αναπαύεσθαι

περίφημη όρεξη = Μην επιδιβάσθαι

τρώει ξηι φορές = με κανένα τρόπο,

την = άλλωδως

ημέρα = έβδομος

Χαιρετισμούς = θάνατος

Ο Έρμαν Κράους γούρλωσε τα φτιά του μπροστά σ' αυτήν την αποκάλυψη και ξεμέθυσε άμέσως. Περίτρημος άρμησε έξω από την καμπίνα του και τον πρώτο άξιωματικό που θρήκε στον διάδρομο, τον ρώτησε με πνιγμένη φωνή:

— Μήπως θα συναντήσουμε κανένα πλοίο, σε λίγο, που να τραβή για το Μπουένος Άιρες ή για κανένα άλλο λιμάνι της Αργεντινής;

— Μπορεί... του άπάντησε ο άξιωματικός. Μά όχι πριν από πέντε ή έξη ή μέρες...

Ο Κράους χλώμιασε κι' άρχισε να τρέμει. Γύρισε στην καμπίνα του, συνέταξε ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα, όσο μπορούσε πιο «καθαρά» και το έδωσε θιαστικά στον άσυρματιστή του πλοίου. Το τηλεγράφημά του είχε ως εξής:

«Μπράβο. Η χαρά μου μεγάλη. Συμβούλασ από τρώη πολύ θούτυρο. Συγχαρητήρια στη θεία Κλοτίλδη. Χαιρετισμούς, Έρικ».

Ο άσυρματιστής από το άνησυχο θφος του Κράους κατάλαβε πώς το τηλεγράφημα δεν ήταν και τόσο «καθαρό» και του το γύρισε πίσω.

— Άδύνατον, σέρ! του έπια. Απαγορεύονται τὰ κρυπτογραφικά τηλεγραφήματα...

— Δεν είναι κρυπτογραφικό! φώναξε ο Κράους, χλωμάζοντας. Αυτό το τηλεγράφημα πρέπει να σταλθί, όπως δήποτε! Πρόκειται για μια θεία μου που έκανε έσχατως μια επικίνδυνη εγχείρησι.

Ο τηλεγραφητής τότε τον παρέπεμψε στον άστυνόμο του υπερωκεανείου. Μά κι' εκείνος του έπια τα ίδια. Κι' όταν ο Κράους άρχισε πάλι να έπιμένι, τον δώδηγσε μπροστά στον πλοίαρχο και τον άφρησε να εξηγηθί μαζί του, άφου πρώτα ψιθύρισε κρυφά σ' ατλή του κυβερνήτη του «Εσπάνια» να κρατήσθι όσο μπορούσε περισσότερο στο γραφείο του αυτόν τον ύποπτο ταξιδιώτη.

Ο άστυνόμος κατόπιν, δίχως να χάση καιρό, άνοιξε μ' ένα άντικλειδί την καμπίνα του Κράους κι' άρχισε να κάνει εκεί μέσα μια λεπτομερή έρευνα. Άξαφνα, καθώς έφαρνε το σακκάκι της πυτζάμας του Κράους, θρήκε σε μια τσέπη του ένα τσαλακωμένο χαρτί: ήταν το μεταφρασμένο

σημείωμα για τον τορπιλλισμό του «Εσπάνια». Ο άστυνόμος άπόμεινε κατάπληκτος. Άντέγραψε θιαστικά και τὰ δυο κείμενα κι' έπειτα έτρεξε και κλεισθήκε στο γραφείο του. Εκεί πέρα με τη βοήθεια των μεταφρασμένων λέξεων, θρήκε ύστερ, από πολύν κόπο έλο σχεδόν το κρυπτογραφικόν άλφάβητο που μεταχειρίζονταν ο Κράους και μπόρεσε έτσι να μεταφράσθι το παράξενο εκείνο τηλεγράφημα που του ήθελε να το στείλθι με τον άσύρματο. Και διάβασε τὰ εξής:

«Δώσατε διαταγή να μη τορπιλλισθί το «Εσπάνια». Ειδοποιήσις έλήφθι πολύ άργά. Εορίσκομαι επί του υπερωκεανείου».

Ο άστυνόμος έλαμψε από τη χαρά του. Πήρε λοιπόν τις σημειώσεις του κι' έτρεξε στο γραφείο του πλοίαρχου. Ο κυβερνήτης του «Εσπάνια» ήταν τώρα μόνος. Ο Κράους, τρελλός από την άπόγνωσί του, μεθούσε στο μπάρ, μη ξέροντας τί να κάνει.

Αυτός ο ύποπτος Νίλσεν, του εξήγησε ο άστυνόμος εινας Γερμανός κατάσκοπος!...

Και του έδειξε ότι είχε αποκάλυψει. Ο πλοίαρχος έγινε κατακόκκινος από τον θυμό του. Ήταν Άγγλος, όπως κι' όλα τὰ πληρώματα του «Λούδ' Άρτζεντινό»...

— Αι τον Σατανά! φώναξε. Ήθελε να επιδιωσθί στο πρώτο πλοίο που θα συναντούσαμε για να γυρίσθι πίσω κι' έμάς, να μάς άφήσθι στην τύχη μας, μαζί με είκοσιπέντε γυναίκοιπαιδα!... Τώρα θα δθί τί παιγίδι που έγω να του παίξω!...

Ο πλοίαρχος ζήτησε να του φέρον μερικά άγραφα φύλλα τηλεγραφημάτων και με τη βοήθεια του προχείρου εκείνου κρυπτογραφικού άλφάβητου, που είχε ανακαλύψει ο άστυνόμος, κατάφερε να συντάξθι ένα τηλεγράφημα. Έπειτα, φώναξε ένα καμαρώτο και του έπια:

— Να το δώσης άμέσως στον κ. Νίλσεν... Έλήφθι, πές του, ατλή τη στιγμή.

Ο Έρμαν Κράους άνοιξε σαστισμένος το τηλεγράφημα, είδε πώς ήταν κρυπτογραφικό και το μετέφρασε με μια πυρετώδη ταχύτητα, δίχως να δθν προσοχή σε μερικά λάθη, που τὰ διάβρωσε πολύ εύκολα. Το τηλεγράφημα είχε ως εξής:

«Άδύνατον ν' άκυρώσωμεν διαταγήν. Ο φόν Τίρπιτς θέλει να δώση ένα μάθημα στους Συμμαχούς με τον τορπιλλισμόν του «Εσπάνια». Σας άκολουθούν είκοσι γερμανικά ύπορύχια. Ο θάνατός σας θα είναι ένδοξος, άντάξιος ενός Γερμανού. Η θέσις σας είναι άεπιβίβητος!»

Ο Έρμαν Κράους έφερε το χέρι από το ιδρωμένο μέτωπό του και συλλογίσθηκε άπελπιτισμένος πώς είχε φθάσει πια το τέλος του. Εκεί κάτω, στη Γερμανική πρεσβεία του Μπουένος Άιρες είχαν μάθει πώς ταξίδευε με το «Εσπάνια» κι' έσπευδαν να του εξηγήσουν πώς δεν μπορούσαν πια να του κάνουν τίποτε...

Αυτή λοιπόν ήταν η άνταμωσίθι για τους κόπους του και τις πολυτίμες άπυρρσεις που είχε προσφέρει; Ο Κράους πήρε μια τραγική άπόφασι. Θά τους έστελλε ένα τηλεγράφημα κι' άν δεν τον άκούσαν, θά γινόταν προδότης!... Έτσι συντάξε ένα άλλο τηλεγράφημα, όσο μπορούσε πιο «καθαρό» με την εύγεια της θείας Κλοτίλδης και το έδωσε στο πλοίαρχο για να του έπιτρέψθι την άποστολή του. Ο πλοίαρχος ατλή τη φορά δεν έφερε καμιά αντίρρηση... Κι' όταν έφυγε ο Κράους, μετέφρασε γρήγορα τὸ νέο τηλεγράφημα του κατασκόπου, που έλεγε:

«Άν δεν άκυρώσετε διαταγήν... είδοποιήσω πλοίαρχον. Έχω πολύτιμα έγγραφα... Δεν θα διατάσω... άποκαλύψω...»

— Αι! Να τώρα που αρχίζει τους έκθιασμούς! Έκανε ο πλοίαρχος του «Εσπάνια». Θά έπρεπε κανείς να τον τουφεκίσθι!...

Το τηλεγράφημα όμως του Κράους διεβιβάσθι ατλή τη φορά στην Γερμανική πρεσβεία του Μπουένος - Άιρες. Οι Γερμανοί άνατατάσθηκαν από αυτόν τον έκθιασμό.

Ο κώδις Ζ και τὰ έγγραφα που είχε ο Κράους δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να πέσουν στα χέρια των Άγγλων. Άκυρώσαν λοιπόν τη διαταγή και του έστειλαν ένα καθυσταστικό τηλεγράφημα. Ο πλοίαρχος όμως δεν του το έδωσε. Κι' ο Γερμανός κατάσκοπος άφου πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνος, παρουσιάσθηκε τὸ πρωί στον κυβερνήτη του «Εσπάνια» και του έπια, τρέμοντας:

— Κύριε πλοίαρχε, έγω να σας άνακοινώσω κάτι πολύ σοβαρό... Ξέρω πώς τὰ γερμανικά ύπορύχια έλασαν την διαταγή να τορπιλλήσουν το «Εσπάνια»...

— Μά τί λέτε! φώναξε ο πλοίαρχος, κάνοντας τάχα πώς δεν ήξερε τίποτε. Το «Εσπάνια» είναι ένα ουδέτερο πλοίο!... — Κι' έγω σας λέω, του άπάντησε ο Κράους, πώς οι Γερμανοί δεν θα σεβασθούν την ουδετερότητα της Αργεντινής. Άλλαξαν την πολιτική τους. Βρίσκομαι σε στενές σχέσεις με τον πρόξενο της Γερμανίας και ξέρω πολύ καλά τί σας λέω...

— Όχι, όχι!... Έκανε ο πλοίαρχος. Δεν μπορώ να πιστέψω πώς ο κυβερνήτης ενός ύποβρυχίου θα άποφασίσθι να στείλθι στον πάτο της θάλασσας είκοσιπέντε γυναίκοιπαιδα!... Θά μάς προειδοποιήσθι... Κι' έτσι θα χρησιμοποιήσουμε τις θάρκες μας... Μη φοβάστε και σας παρακαλώ να μη πτήτε σε κανένα τίποτε...

Ο Έρμαν Κράους βγήκε από το γραφείο του πλοίαρχου με χαμένη και την τελευταία έλπίδα του. Δεν ύπήρχε πια καμιά σωτηρία, γιατί ήταν θύβιαιος πώς δεν θα τους προειδοποιούσαν, πριν τους τορπιλλήσουν. Τί έπρεπε λοιπόν να κάνει; Να πθ την άλήθεια; Δεν το άποφασίζε ακόμη. Έπειτα, μήπως είχε κρατήσει τὰ τηλεγραφήματα που του είχαν στείλει; Από τη λύσσα του τὰ ξεσχιζε!... Δεν είχε λοιπόν καμιά άπόδειξη για να μπόρσθι να πείσθι τον πλοίαρχο. Μπορούσε μόνον να του άποδείξθι πώς ήταν Γερμανός κατάσκοπος.

Όλη την ημέρα ο Κράους γύριζε σαν τρελλός έδώ κι' εκεί στο υπερωκεάνειο και το θράδυ, μεθύσε στο μπάρ και κλεισθήκε στην καμπίνα του. Άξαφνα όμως παρουσιάσθηκε ένας καμαρώτος και του έδωσε ένα τηλεγράφημα. Ήταν κρυπτογραφικό. Ο Κράους το μετέφρασε και διάβασε:

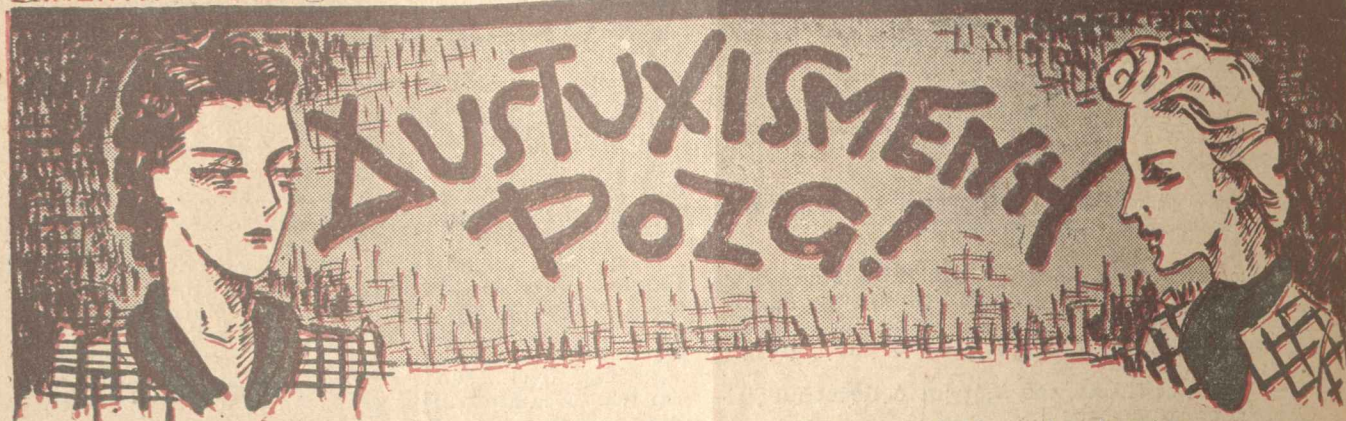
«Μετά τας άπειλάς, ο τορπιλλισμός της «Εσπάνια» είναι περισσότερο από κάθε άλλη φορά άναγκαιος. Πρέπει να έσφαρμισθούν έδοι έσοι εύροσκοποι επί του υπερωκεανείου και μαζί με αυτούς και ο προδότης».

Ο Γερμανός κατάσκοπος, ατλή τη φορά, κατάλαβε πώς θα είχε άσφαλώς πολύ λίγες άρες ζωής μπροστά του. Η άπόγνωσί του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε για να πείσθι τον φόβο του, άρχισε ν' άδειάζθι μια όλοκληρη μπουτίλια ούισκυ. Σε λίγο έπεσε σ' ένα λήθαργο, γεμάτο τρομακτικούς εφιάλτες. Από παντού έβλέπε να βγαίνουν περισκόπια ύποβρυχίων, χωρίς να μπόρθι να φωνάξθι, να είδοποιήσθι να σταματήσθι τον τορπιλλισμό κι' από παντού πάλι έβλέπε τις τορπιλλες να πλησιάζουν με ίλιγγιώδη ταχύτητα το «Εσπάνια». Κι' άξαφνα, μια τρομακτική έκρηξη με καπνούς και με φλόγες τον έκανε να πηδήσθι σαν τρελλός από την κοκέττα του και να τὸ θάλθι στα πόδια, ούρλιάζοντας από τη φρίκη του.

Την ίδια στιγμή, δυο ύποβρυχιακοί του πλοίου μπήκαν γρήγορα μέσα στην καμπίνα του, έσθεσαν τη ρουκέττα που του είχαν πετάξει από το φινεστρίνι της καμπίνας και γρήγορα άρπάξαν τις θαλίτσες και τὰ ρούχα του Κράους και τὰ παρέδωσαν σε δυο καμαρώτους που τὰ μετέφεραν κρυφά στην καμπίνα του πλοίαρχου.

Ατλήν όλη την σκηνή την είχε δημιουργήσει ο κυβερνήτης του «Εσπάνια». Αυτός πάλι είχε συντάξθι και το τελευταίο τηλεγράφημα που είχε λάβει ο κατάσκοπος. Έτσι, με τον πανικό που του ένσπειρε, μπόρεσε να του άδειάσθι την καμπίνα από τὰ πράγματά του, θύβιαιος πώς θα εύρισκε σ' αυτά πολυτίμα στοιχεία για τὸ άγγλικό ναυ- (Συνέχεια στη σελίδα 50).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μόνο ο Λωράν Φλαμαρέν και ο Βαντάμ πρόσεξαν κάποια άγνωση στο βλέμμα και στην έκφραση του Ρεβέλ. Το θράδυ, καθώς τον συνώδευσαν ως το σπίτι του, αυτός που ήταν τόσο όμιλητικός συνήθως, δεν άνοιξε καθόλου το στόμα του.

Σε μία στιγμή, ενώ περνούσαν μπρός από ένα κομψό μέγαρο της οδού Μουσαί, ο νέος άναστρέφει.

— Μήπως όνειροπολής μία τέτοια κατοικία; τον ρώτησε ο Φλαμαρέν.

Ο Ρεβέλ δεν απάντησε μά κύτταξε μέσα στον μεγάλο κήπο του μεγάρου.

— Ένα άμαξι, έτοιμο, περίμενε μπρός στην μεγαλοπρεπή είσοδο. Τη στιγμή που οι τρεις φίλοι περνούσαν, μία νέα γυναίκα διευθυνόταν προς αυτόν, συνοδευόμενη από έναν κύριο, ηλικιωμένο, με φυσιονομία ψυχρή και σκληρή.

Ο Βαντάμ έκτιμησε με μία ματιά τη διαφορά της ηλικίας μεταξύ της χλωμής και κομψής αυτής Παρισινής και του χοντρού και άγροίκου στην έκφραση άνδρός που τη συνόδευε. Κύτταξε κατόπιν τον Ρεβέλ.

Είδε πώς ο νέος είχε γίνει κατακόκκινος.

— Τι έχεις; τον ρώτησε.

— Τίποτε, απάντησε εκείνος. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο σπιτονοικοκύρης μου.

Ο Φλαμαρέν και ο Βαντάμ δεν έπαιναν. Μά τα κατάλαθαν άμέσως όλα. Ο Ρεβέλ, εξ αίτιας της άρρώστιας της μητέρας του δεν είχε πληρώσει τα νοίκια του και άσφαλώς ο ιδιοκτήτης του θα είχε λάβει μέτρα έναντίον του.

Την άλλη μέρα, ο Λωράν Φλαμαρέν πήγε και θρήκε τον πλούσιο αυτόν άνθρωπο.

— Έρχομαι, κύριε, του είπε, εκ μέρους του κ. Ζερμαίν Ρεβέλ. Ο φίλος μου μου έδωσε χρήματα για να σας πληρώσω τα νοίκια που σας καθυστερεί.

Ο ιδιοκτήτης, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, τον κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Μπα! έκανε. Έγινε λοιπόν τόσο πλούσιος ο φίλος σας; Προχθές, δεν είχε πεντάρα κι' αναγκάσθηκα να του κάνω κατάσχεση. Και σήμερα έχει τόσα πολλά, ώστε να θέλη να με ξεφλήσει δυο φορές;

— Δυο φορές; είπε ο μαρκήσιος. Δεν σάς καταλαβαίνω, κύριε. Εύρεστηθήτε να εξηγηθήτε...

— Μά ναι, ένας άλλος νέος της ηλικίας σας περίπου, μά πιο κοντός και πιο ξανθός, με ξενική προφορά, ήρθε πρό μίας ώρας και με ξώφλησε.

Ο Λωράν κατάλαβε πώς ο Βαντάμ τον είχε προλάβει, και μία ξαφνική συγκίνηση τον πλημμύρισε.

«Τι λαμπρός νέος!» ψιθύρισε.

Και με δυνατή φωνή ρώτησε:

— Όστε ο κ. Ρεβέλ δεν σάς χρωστάει τίποτε;

— Απολύτως τίποτε... Ο φίλος σας τα πλήρωσε όλα, ακόμα και τα έξοδα της κατασχεσεως και δυο νοίκια προκαταβολικά.

Ακούγοντας τη λέξη «κατάσχεσις» που ο σπιτονοικοκύρης την επανελάμβανε για δεύτερη φορά, ο Φλαμαρέν άνασκήρτησε:

— Η κ. Ρεβέλ είναι χήρα, και δεν έχει άλλα εισοδήματα εκτός από τα λίγα χρήματα που κερδίζει ο γιός της. Η τελευταία άρρώστεια της, τους κατέστρεψε οικονομικώς και σεις φανήκατε άδυσώπητος. Σας συγχαίρω!

Και ο μαρκήσιος, άφοι είπε αυτά τα λόγια, σηκώθηκε

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΓΚΡΑΙΜΟΝ

με μία έκφραση αηδίας στο πρόσωπό του.

Ο Ιδιοκτήτης, αποστομαμένος από τις μομφές κι' από το ύψος του συνομιλητού του, δεν είπε τίποτε.

Ο Λωράν έφυγε και πηγαίνοντας στο άτελιέ, πλησίασε τον Βαντάμ, ο οποίος ζωγράφιζε γαλήνιος.

— Θέλετε να γίνετε φίλος μου, Ζώρζ; τον ρώτησε σιγανά. Σας όρκίζομαι πώς αυτό θα μ' έκανε πολύ ευτυχισμένο.

Η φλεγματική φυσιονομία του Όλλανδου άναστατήθηκε ξαφνικά από συγκίνηση.

— Α! Έρχεσθε από τον σπιτονοικοκύρη του Ρεβέλ, είπε προσπαθώντας να χαμογελάσει για να κρύψει τα δάκρυα του. Αυτό το κτήριο με πρόδωσε, έ;

— Όχι, δεν μου είπε τίποτε, μά το μάντεψα μόνος μου.

— Λοιπόν, δός μου το χέρι σου, είπε ο Βαντάμ. Θέλω να γίνω φίλος σου. Μά σε προειδοποιώ πώς όταν αγαπάω με φίλια ή με έρωτα, αγαπάω στη ζωή και στο θάνατο.

— Έτσι κι' εγώ έννοώ τη φίλια, απάντησε ο Φλαμαρέν με την έπίσημη φωνή του. Στη ζωή και στο θάνατο.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, έφίξε με όλη του τη δύναμη το χέρι του Όλλανδου.

Οι δυο φίλοι κράτησαν τον όρκο του. Ποτέ φίλα δεν έπληρξε πιο θαθεία και πιο ειλικρινής μεταξύ δυο ανθρώπων πλάσμενων για να συνεννοούνται. Έξ' άλλου, ο Βαντάμ απέδειξε άργότερα στον μαρκήσιο τί ήταν γι' αυτόν ο όρκος.

Λίγον καιρό άργότερα, ο Ζερμαίν Ρεβέλ, ξαφνιασμένος που ο Ιδιοκτήτης του δεν του είχε κάνει έξωσι και προαισθανόμενος την αλήθεια, πήγε και τον θρήκε και έμεινε άπ' αυτόν τα πάντα.

— Δεν θα μπορέσω, φίλοι μου, έλεγε το ίδιο θράδυ, στον Φλαμαρέν και στον Βαντάμ, να σάς ανταποδώσω ποτέ το καλό που μου κάνατε. Πώς να σάς ευχαριστήσω;

— Ξεχνώντας αυτό το άσημαντο πράγμα, του απάντησε ο μαρκήσιος. Οι φίλοι και οι συνάδελφοι πρέπει να έλληλοβοηθώνται... Μή μās ξαναμιλήσης σχετικώς ποτέ.

— Έτσι δεν θάχης τώρα έννοιες και θα μπορέσης να διαγωνιστής για να πάρης το μεγάλο θραβείο της Ρώμης.

Εκείνη την εποχή, ο Λωράν, νιώθοντας πειά τον έαυτό του ίκανό, αποφάσισε να έργασθί μόνος.

Νοίκιασε ένα άτελιέ στη λεωφόρο Κλιού κι' άρχισε να δουλεύει με πείσμα.

Ο Ρεβέλ, ο οποίος πήρε πράγματι το μεγάλο θραβείο, έφυγε για τη Ρώμη. Ο Βαντάμ έκανε έκθεσι κι' είχε μεγάλη έπιτυχία. Ο Φλαμαρέν, πιο φιλόδοξος, θέλησε να κινή θριαμβευτικό ντεμπούτο κι' αποφάσισε να σπουδάσει άκόμα πολλόν καιρό πριν υποβάλει τα έργα του στην έκτιμησι του κοινού.

Επιδιώκοντας τον σκοπό του με την άδμαστη θέληση, την οποία κατέβαλλε σε ό,τι καταπιανόταν, έπαψε να θγαίνει έξω και δεν δέικοπε τη δουλειά του παρά μόνο για να τρώη και να κοιμάται.

Το άτελιέ του που θρισκόταν στο έπάνω πάτωμα ενός νεόχτιστου σπιτιού, ήταν ένα πολυτελές διαμέρισμα, που το φωτιζαν άπ' όλες τις μεριές μεγάλες τζαμαρίες.

Σκίτσας και πίνακες μεγάλων ζωγράφων, μπροστινών αθηντικοί, ύφάσματα παλινά, ρωμαϊκά μασαίκα για τα όποια ένας συλλέκτης θα έδινε ό,τι του ζητούσαν, το έστήλιζαν.

Αριότερά, θρισκόταν ένα ντιάνι πολύ χαμηλό, που έπιανε όλην αυτήν την πλευρά. Δεξιά, σ' ένα μεγάλο άνοιγμα

θάντα έδλεπε κανείς το νέο έργο που ζωγράφιζε ο μαρκήσιος...

Κάθε τόσο, ο Λωράν, κουρασμένος, άφηνε τη δουλειά του κι' έκανε μερικά θέματα στο άτελιέ, ή άνασηκώνοντας τη θραεία μεταξύ της κουρτίνας της τζαμαρίας, κύτταζε άφηρημένα προς τα παράθυρα που ήταν άπέναντι στα δικά του.

Ένα δειλινό λοιπόν, είδε ξαφνικά το παράθυρο ενός δωματίου άπέναντι στο άτελιέ του, ενός δωματίου που ήταν ως τότε άκατοικητο, φωτισμένο. Και ή πιο γοητευτική είκόνα παρουσιάστηκε στα μάτια του.

Μία νέα κοπέλλα, μία παιδούλα μάλλον, έργαζόταν κάτω από το μεγάλο άμπαζούρ μίας λάμπας.

Ήταν δύσκολο να προσδιορίση την ηλικία της. Όσοσο ήταν τόσο μικρή, τόσο λευκή και τόσο λεπτή, ώστε έμοιαζε με κομψοτέχνημα.

Ο Λωράν δεν μπορούσε να διακρίνη τα χαρακτηριστικά της που τα σκέπαζε το μισοσκόταδο, μά έδλεπε καθαρά το κάτω μέρος του προσώπου της, το έλαφρά έπιμήκεις, τις ύπέρροχες γραμμές των ώμων της και του κομψού λαιμού της.

Τα λευκά χέρια της έφτιαχναν τεχνητά λουλούδια με μία θαυμαστή έπιδεξιότητα.

Τίποτε δεν ήταν πιο χαριτωμένο από τον τρόπο, με τον όποιο έργαζόταν. Ο Λωράν πέρασε όλη του τη θραδυά, κυττάζοντας την.

Την άλλη μέρα, από την αυγή, το παράθυρό της ήταν άνοιχτό, ή νέα κυρία, σηκωμένη και ντυμένη κιόλας, συγύριζε το μικρό άτελιέ της.

Ο Λωράν ύπóρεσε τότε να τη δη με όλη του την άνεσι.

Ήταν πραγματικά πολύ μικρή, έξαιρετικά λεπτοκαμωμένη και φαινόταν μόλις δεκάτης χρόνων το πολύ. Ωραία καστανά μαλλιά, λεπτά κι' έλαφρά σγουρά, σχημάτιζαν ένα διάδημα πάνω άπ' το πλατύ μέτωπό της που φάνε- ρανε έξαιρετική άντληψη. Τα μά-

γάλα της μάτια ήταν θαθεία και γλυκά, τα χείλη της τριανταφυλένια κι' ή έπιδερμίδα της τόσο καθαρή και διαφανής, ώστε νόμιζες πώς έδλεπες το αίμα να πάλλη κάτω άπ' αυτή.

Φτερούγιζε μέσα στην καμαρούλα της μ' εκείνη τη θαυμαστή χάρι της Παρισινής έργα-

τίδος που εινε συνηθισμένη να κινείται σε μικροσκοπικούς χώρους.

Συγύριζε με μία άπεριγραπτή χάρι...

Όλα γύρω της, κάτω από τα νεραϊδένια δάχτυλά της έπαιρναν μία γιορτάσιμη όψη.

Έπειτα προεγυμνάζε μ' ένα ποτήρι άχνιστό γάλα.

Τόσο εκείνη την ημέρα, όσο και τις έπόμενες, ο Λωράν Φλαμαρέν άφηνε κάθε τόσο τα πινέλλα του για να πάη να κυττάξη τη μικρούλα του γειτόνισσα, ή όποια τον ένδιέφερε πιο πολύ άπ' ό,τι ο ίδιος ώμολογούσε στον έαυτό του.

Ήταν έργατική, ένεργητική και διαστήρια. Κατέβαινε μιά-δυο φορές την ημέρα, κι' έμενε έξω όσο ακριβώς χρειαζόταν για να κάνει τις μικρές προμήθειές της, πράγμα που έδειχνε πώς δεν ήταν ούτε φιλαση, ούτε γυρίστρα.

Δεν δέχονταν κανένα στην κάμαρή της. Τα Σάββατόθραδα πήγαινε και παρέδιδε την έργασία της της έδδς μάδος κι' έπαιρνε συγχρόνως δουλειά για την έρχόμενη έβδομάδα.

Την Κυριακή καταγινόταν με τον έαυτό της, σιδέρωνε τα άσπρόρρουγά της, έπιδιώθωνε κανένα φόρεμα ή κανένα καπέλλο. Το θράδυ το άφιέωνε στη μελέτη.

Η τιμία, ή γαληνία και θαρραλέα αυτή ύπαρξις, προκάλεσε στο τέλος το έξαιρετικό ένδιαφέρον του μαρκήσιου.

Ός τότε ποτέ του δεν είχε φαντασθή ότι μία παιδούλα δεκάτης χρόνων, χωρίς κανένα στον κόσμο, θαυμαστή ώραια, έντελώς έλεύθερη, μπορούσε να ζή άνάμεσα στους τέσσερες τοίχους της κάμαρής της, χωρίς διασκέδασι και χαρά, κερδίζοντας τόσο γενναία το ψωμί της και πρό πάντων μνή υποκύπτουσα σε κανέναν από τους πειρασμούς και τις παγίδες που άσφαλώς ή μοναξιά της κι' ή ώμορφιά της θα της δημιουργούσαν όλόγυρά της.

Σιγά-σιγά, φάνηκε στον μαρκήσιο ότι ο Θεός του την είχε έμπιστευθή και την παρακολουθούσε από μακριά τα Σάββατόθραδα, όταν πήγαινε να παραδώση την έργασία της, έτοιμος να την ύπερασπίση ή να την προστατεύση...

Άντελήφθη τάχα εκείνη το γεμάτο σεβασμό ένδιαφέρον του μαρκήσιου;

Όσως, γιατί ένα πρωί, καθώς ο Λωράν παραμόνευε τη στιγμή που θα έβγαζε το χαριτωμένο προσώπάκι της στο παράθυρο, τον είδε και του χαμογέλασε γλυκά.

Ο μαρκήσιος κοκκίνισε σάν μαθητής που τον πιάνει ο δάσκαλος να κάνει κάποια άταξία. Μά, καθώς ήταν πρό πάντων άνθρωπος του κόσμου, ψιθύρισε:

— Καλημέρα, δεσποινίς.

— Καλημέρα, γείτονα, του απάντησε κι' έγινε κι' αυτή κόκκινη σάν παπαρούνα.

Η γνωριμία τους άρχισε από τη στιγμή εκείνη. Του έδειχνε τα λουλούδια της, ο μαρκήσιος τα θαύμαζε και της έδινε συμβουλές, για τα χρώματα. Δεν άλλαξαν ως τόσο έπισκέψεις, κι' όλες ή κουβέντες τους γινόντουσαν από το ένα παράθυρο στο άλλο. Μά ή αλλη που χώριζε τα δυο παράθυρα, ήταν τόσο στενή, ώστε μπορούσαν κι' έτσι να γνωριστούν θαυμάσια.

Ένας χρόνος πέρασε μ' αυτόν τον τρόπο. Ο Λωράν ένόμιζε στην άρχή πώς επρόκειτο για ένα άλλο ειδύλλιο από το παράθυρο. Μά τον καλλιτεχνικό θαυμασμό του τον διαδέχθηκε, σιγά-σιγά, ένα

αίσθημα αληθινό και θαθύ που ο νέος το έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων.

Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

έκρυψε προσεχτικά από τα μάτια όλων, Αυτή ή άγνή, έργατική κι' έρημη νέα του φαινόταν ιερή κι' άπαράδιστη. Για τίποτε, στον κόσμο, δεν θα τολμούσε να περάση το κατώφλι

της δδοῦ Μαρτύρων, ἕνας δμιλος ἀπὸ νέους, θγαίνοντας ἀπὸ μιά μπουραρία, τὴν περιστοιχίζε.

— Ὡ! τί ωραία δεσποινίς! εἶπε ἕνας ἀπ' αὐτούς.
— Θέλετε μιά μπουρα, δεσποινίς; τῆς πρότεινε ἕνας ἄλλος.

— Καὶ τὴν καρδιά μου μαζὺ τῆς.
Ἡ νέα κοκκίνισε κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς, ὅταν ὁ πρῶτος θέλησε νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τῆς.

— Ὅταν μιά κοπέλλα εἶνε τόσο ὡμορφή, μιλάει, τί διάβολο! τῆς εἶπε γελώντας.
Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ἡ Λωρὰν, μαινόμενος, μὴ μπορώντας νὰ κρατηθῇ πειὰ ρίχθηκε ἀνάμεσα σὲ ὄλους.

— Εἶνε φριχτό! αὐτὸ φώναξε. Ἀθλιοι, προσβάλλετε ἕνα κορίτσι μονάχο του!

— Δὲν εἶνε τόσο μονάχο του! εἶπε κάποιος.

Ἡ Λωρὰν εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς θυμοὺς του. Δὲν μπορούσε νὰ ἐπιβληθῇ πειὰ στὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ νέα κοπέλλα ἔβαλε τὸ χέρι τῆς στὸ χέρι τοῦ ζωγράφου.

— Φίλε μου τοῦ εἶπε καταταραγμένη ἀπὸ τὸ σκάνδαλο, μὰ εὐτυχῆς γιὰ τὴν ἐπέμβασί του, σὰς παρακαλῶ, ἐλάτε!...

— Αἱ εἶνε μαζὺ! φώναξαν οἱ εὐθυμοὶ νέοι. Τὸ πράγμα τότε διαφέρει. Πάμε...

Καὶ ἀπομακρύνθηκαν τραγουδώντας, καὶ γεμάτοι κέφι.

Μὰ ὁ Λωρὰν, τρέμοντας ἀκόμα ὀλος, πλησίασε τὴν νέα.

— Θέλετε νὰ δεχθῆτε τὸ μπράτσο μου γιὰ νὰ πάτε ὡς τὸ σπίτι σας; τὴ ρώτησε. Ἐσὶ θ' ἀποφύγετε ἀπὸψε κάθε ἄλλη ἐνόχλησι.

Ἐκείνη δὲν ἀνέκρινε. Μὲ καρδιά πού χτυποῖσε δυνατὰ, υπήρχε στὸν φίλο τῆς πεθαίνοντας ἀπὸ εὐτυχία.

Μιὰς ἔφθασαν στὴν εἰσοδο τῆς κατοικίας τῆς, ὁ Λωρὰν τὴ χαίρετσε μὲ σεβασμό.

— Ἐδῶ σὺς ἀφῆνω, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ χωριστοῦμε.

— Γιατί; τὸν ρώτησε ἕκείνη, ὠψώνοντας πρὸς αὐτὸν τὰ μεγάλα τῆς φωτεινὰ μάτια. Στοιχηματίζω πὼς δὲν ἔχετε δεσπινῆσι... Θέλετε νὰ μοιραστοῦμε τὸ φαγητό μου.

Ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε. Μιά ἀγωνία ἀπερίγραπτη ἐσφίγγε τὴν καρδιά τῆς. Φοβῶταν μήπως ὁ μαρκήσιος ἀνέκρινε.

Ἡ Λωρὰν ἐδίστασε πράγματι νὰ δεχθῇ, ὅχι γιὰτὶ δὲν λαχάρουσε μ' ὅλην τὴν καρδιά νὰ μπεῖ στὴν μικρὴ καμαρούλα τῆς, μὰ ἦταν τίμιος καὶ φοβῶταν μήπως τὴν ἐκθέσῃ.

Ἐξαφνα φάνηκε νὰ παίρνῃ τὴν ἀπόφασί του.

— Θάρθω, ἀπάντησε, ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὄρον: Θὰ πάω νὰ ἀγοράσω τὰ φαγητά μας καὶ θὰ τὰ ἐτοιμάσετε σεῖς.

Ἐκείνη χτύπησε μὲ χαρὰ τὰ μικρά τῆς χέρια.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν μέρα, ὁ Λωρὰν Φλαμαρέν περνοῦσε δλα τὰ θρόαυα του στὴν κατοικία τῆς Ἀδέλας Μονιέ. — Ἐτοῦ τὴν ἔλεγαν τὴ νέα.

Δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ τὴν ἱστορία τῆς, μιά ἱστορία ἀπλῆ καὶ θλιβερή.

Τὰ πρῶτα τῆς χρόνια τὰ εἶχε περάσει μέσα στὴν ἀνεσι, γιὰτὶ ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἀνώτερος ὑπάλληλος σ' ἕναν ἐμπορικὸ οἶκο. Μὰ πέθανε ξαφνικά, ἀφήνοντας τὴ χήρα του μὲ τὰ δύο τῆς παιδιά, τὴν Ἀδέλα κι' ἕνα ἀγόρι μεγαλύτερό τῆς.

Ἡ χήρα δούλεψε σκληρὰ γιὰ νὰ τ' ἀναθρέψῃ. Μὰ ὁ γυιός, μένοντας χωρὶς πατρικὴ ἐπίβλεψι, πῆρε ἄσχημο δρόμο. Καθὼς ἦταν ἐπιπόλαος, ἔκανε κακὲς συναναστροφές κι' ἀπέκτησε κακὲς συνήθειες. Κ' ἕνα καλὸ πρῶτὸ δὲν ξαναγύρισε σπίτι του. Ἀπὸ τότε δέ, ἡ μητέρα του κ' ἡ ἀδελφή του οὔτε τὸν ξαναεἶδαν πειὰ.

— Τί ἀπῆλθε; ρώτησε ὁ Λωρὰν πού ἡ διήγησις τῆς νέας εἶχε κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ἡ Ἀδέλα ἐδίστασε, μιά στιγμὴ, ἔγινε κατάχλωμη καὶ ἀπείτα τοῦ ἀπάντησε:

— Πέθανε!...

Ἡ Λωρὰν ἀπέδωσε τὸν διαταγμὴ τῆς στὴ συγκίνησι πού τῆς προκαλοῦσαν ὄλες αὐτῆς ἡ θλιβερὴ ἀναμνήσις.

— Φτωχὴ μικρούλα! ψιθύρισε, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὰ δάκρυά του.

Ἡ Ἀδέλα ἐξακολούθησε τὴν διήγησί τῆς καὶ τοῦ εἶπε πὼς ἡ μητέρα τῆς γιὰ νὰ τὴ ζήσει, ἔφτιαχνε τεχνητὰ λουλούδια καὶ πὼς ἔμαθε καὶ σ' αὐτὴν τὴν τέχνη τῆς.

Μὰ ἡ σκληρὴ δουλειὰ ὑπέσκαψε τὴν ὑγεία τῆς χήρας καὶ ἕνα χειμῶνα ἀρπάξε πνευμονία. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ καὶ πέθανε.

— Πάνε δύο χρόνια ἀπὸ τότε πού πέθανε ἡ μητέρα μου, εἶπε ἡ Ἀδέλα τελειώνοντας. Ἐγὼ ἐξακολούθησα νὰ ἐργά-

ζῶμαι... Οἱ προϊστάμενοί μου στὸ κατάστημα μ' ἀγαποῦν πολὺ καὶ μοῦ δίνουν ὅση ἐργασία θέλω. Ἐγὼ ἔτοι μὲν καὶ οἰκονομίες καὶ, ἀν δὲν ἦμουν μόνη στὸν κόσμῳ, δὲ ἦμουν εὐτυχισμένη.

Ἡ Λωρὰν τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι. Ἐκείνη κοκκίνισε καὶ μὲ ἕνα ἀξιοπλάτρευτο χαμόγελο, γεμάτο ἀφέλεια κι' ἐμπιστοσύνη ἐπρόσθεσε:

— Μὰ θλασφήμῳ... Πὼς εἶμαι μόνη, φίλε μου, ἀφοῦ ἔχω σὰς;

Καὶ πραγματικά, ἄρχισε γιὰ τοὺς δύο τότε μιά ζωὴ γαμὰττῃ οἰκειότητι, ἀγνότητι καὶ ὡμορφίᾳ.

Ἡ Λωρὰν, ὡστόσο, λίγο ψυχρὸς ἐκ φύσεως, δὲν τῆς ἐδειχνε τὸ ὅθος τῆς καρδιάς του. Μὰ τὴν ψυχολογοῦσε προσεχτικὰ κι' εὐχαριστιόταν νὰ θλεπῇ τὰς προόδους πού σημειῶνε διαρκῶς ἡ Ἀδέλα, χάρις στὴν θέλησί τῆς καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ἀντίληψι.

Ἡθελε νὰ μορφωθῇ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ συνεννοηθῇ μαζὺ του κι' ἄρχισε νὰ διαδίδῃ. Οὔτε τὰ πῶς θαρεῖα θιθλία δὲν τὴν ἐτρόμαζαν. Ὅσοκις δὲ δὲν καταλάβαινε τίποτε, χωρὶς ψεύτικη ντροπὴ, παρακαλοῦσε τὸν Λωρὰν νὰ τῆς τὸ ἐξηγήσῃ.

Ἡ Λωρὰν πάλι τὴ βοηθοῦσε στὶς προσπάθειές τῆς, τῆς δάσκαζε, ὅτι ἤξερε ὁ ἴδιος, καλλιεργοῦσε τὴ διάνοιά τῆς καὶ παρακολουθοῦσε, ἀπαθῆς, φαινομενικῶς, ἀλλὰ εὐθυμῶς κατὰ θάθος, τὸν ἀγῶνα αὐτῆς τῆς ψυχῆς πού ἐρτοῦσε ν' ἀνυψωθῇ ὡς αὐτόν.

Τίμιος ὡς ἐκεῖ πού δὲν παίρνει, δὲν τῆς εἶχε πῆ ποτὴ μιά ἐρωτικὴ λέξι. Ἐμόναζε κοντὰ τῆς περισσότερο, σὰν ἕνας στοργικὸς ἀδελφός, παρὰ σὰν ἕνας ἄνθρωπος ἔρωτα-μένος μέχρι τρέλλας.

Πύσες φορὲς ἡ σιὰσις αὐτῆ τοῦ μαρκησίου δὲν εἶχε ἀπελπίσει τὴν Ἀδέλα.

Μὰ κι' ὁ Λωρὰν σκεφτόταν ἀπὸ μέρους του.

— Μονάχα τὴν ἡμέρα πού θὰ εἶμαι ἱκανὸς νὰ ζήσω τὴ γυναικα μου καὶ νὰ δημιουργήσω οἰκογένεια μὲ τὴν ἐργασία μου κι' ὅχι μὲ τὴν περιουσία μου, τότε θὰ γίνω εὐτυχισμένος... Ὅχι πρὶν!

Ἰέλος, ἡ εὐλόγημένη αὐτῆ μέρα ἔφτασε.

Ἐνας μεγάλος πίνακας, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιρὸ ἔφτιαχνε ὁ μαρκήσιος, τελείωσε κι' ἔγινε πανηγυρικὰ δεκτὸς στὰ Σαλόν.

Σύμφωνα μὲ ὄλους τοὺς φίλους του, πού ἔτρεξαν νὰ τὴν συγχαροῦν, τὸ ἔργο του ἦταν ἀριστοῦργημα, ἀπεκάλυπτε ἕνα μεγάλο ταλέντο μπροστὰ στὸ ὁποῖο οἱ μεγάλοι παλαιοὶ ζωγράφοι θὰ χλώμιαζαν.

Ἡ ἀπόφασίς τῆς ἐπιτροπῆς ἦταν σύμφωνη μὲ τὴ γνώμην τῶν φίλων του: ὁ Λωρὰν Φλαμαρέν, μαρκήσιος Μαρεστάν, πῆρε ἐκεῖνο τὸ χρονο τὸ μεγάλο θραβεῖο τῆς ζωγραφικῆς.

Ἡ γαλλικὴ καὶ ἡ ἑνὲς ἐφημερίδες ἔκαναν εὐρυτάτα λόγῳ γι' αὐτόν. Τοῦ πρόσφεραν ὑπερόγκες τιμὲς γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸν πίνακά του.

Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔκαναν τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ἀτελιέ του. Δέχθηκε ὄλες τῆς παραγγελίας πού τοῦ ἀνέθεσαν, μὰ δὲν ταραβήθηκε ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας του. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν ὑποκύπτουν οὔτε στὴν μέθη τοῦ θριάμβου, οὔτε στὴν ἀπελπισία τῆς ἀποτυχίας.

Τὸ ἴδιο θρόαυ, πῆγε στὴν καμαρούλα τῆς Ἀδέλας.

Βρῆκε τὴ φίλη του καταλυτημένη.

— Νὰ πού γίνετε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, φίλε μου, τοῦ εἶπε μὲ τόνο πού προσπαθοῦσε νὰ τὸν κἀν σταθερὸ.

Ἡ Λωρὰν τὴν κῦτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ἐπειτα, σφίγγοντας ξαφνικά τὴν καρδιά του, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ναι, δὲν θὰ ξανάρθω πειὰ ἐδῶ, γιὰτὶ ἐσὺ θὰ βρῖσκεσαι ἄλλου...

Ἡ Ἀδέλα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς καὶ νόμιζε ὅτι θὰ πέθαινε: ἦταν ἡ πρῶτὴ φορὰ πού τῆς μιλοῦσε σ' ἐνικό.

— Μὰ τότε, τραύλισε ξετρελλαμένη, μ' ἀγαπᾷς ὅπως σὰς ἀγαπῶ ἐγὼ;

Γονάτισε μπροστὰ τῆς καὶ μὲ φωνὴ σιγανή, γεμάτῃ πῶθος καὶ ἔρωτα, τῆς εἶπε:

— Ναι, σ' ἀγαπῶ ὅσο μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἕνας ἄνθρωπος, περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, περισσότερο ἀπ' ὅλα στὴ γῆ. Μὰ καὶ σὲ σέβωμαι ἄλλο τόσο... Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου...

Ἐκείνη ἔρριξε τὰ δύο τῆς χέρια γύρω ἀπ' τὸν λαιμὸ τοῦ Φλαμαρέν.

— Γυναίκα σου!... φώναξε κρύβοντας τὸ κεφάλι τῆς μὲς στὸ στήθος του. Γυναίκα σου!... Καὶ δὲν πέθανε ἀκόμα.

ἀπὸ εὐτυχία!

Τὴν ἄλλην μέρα, ὁ Φλαμαρέν παρουσίασε στὴ μνηστὴ του τοὺς φίλους του τὸν Βαντάμ καὶ τὸν Ρεβέλ, ὁ ὁποῖος εἶχε ξαναγυρίσει ἀπὸ τὴ Ρώμη.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, σὰς συνιστῶ τὴν δεσποινίδα Ἀδέλα Μονιέ, τὴ μέλλουσα σύζυγό μου...

Οἱ δύο νέοι ὑποκλίθηκαν: Καὶ ὁ μαρκήσιος ἐξακολούθησε:

— Δὲν ἔρω χαρακτηρὰ πῶς τίμιος, πῶς εὐγενικὸς καὶ πῶς ἡρωικὸς ἀπὸ τὸ δικό της. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν εὐτυχία μου σὲ χέρια πῶς ἄξια. Τί λέτε καὶ σεῖς;

Τὸν ἐπεδοκίμασαν κ' οἱ δύο, ὁ Ρεβέλ μὲ τὴ συνηθισμένη του διαχυτικότητα καὶ ὁ Βαντάμ μὲ τὸ φλέγμα του πού ἐκρυβε μιά καρδιά τόσο θερμὴ.

Σὲ λίγες μέρες, ὁ ἀριστοκρατικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς κόσμος τοῦ Παρισιῷ, ξαφνιάστηκε πολὺ βλέποντας στὴν πρῶτὴ δορὴ πού ἔδωσε στὸ μέγαρό του ὁ μαρκήσιος τοῦ Μαρεστάν μιά νέα γυναίκα ἀξιοπλάτρευτα ὡραία νὰ ἐκτελεῖ καθήκοντα οἰκοδεσποίνης.

Ἡ κ. Ἀδέλα Φλαμαρέν, μαρκησία τοῦ Μαρεστάν, σύζυγός του, εἶπε ὁ καλλιτέχνης συνιστώντας τὴν στοὺς καλεσμένους του.

Μπροστὰ στὴν ἡγεμονικὴ εὐγένειά τῆς καὶ χάρι, ὀλοι ὁποῖοι κ' ἀναρωτήθηκαν σὲ ποιά ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια ὁ καλλιτέχνης εἶχε ἀνακαλύψει αὐτὸ τὸ ὑπέροχο πλάσμα πού εἶχε ὄλες τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ χαρίσματα.

XXI

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ

Ἡ ζωὴ τοῦ Φλαμαρέν ἦταν ἐπὶ πολὺν καιρὸ τὲ ἰδανικὸ τῆς εὐτυχίας.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον, ἡ Ἀδέλα τοῦ χάρισε ἕνα ἀγόρι πού τὸ ὀνόμασαν Νοέλ.

Ἡ λατρεία τοῦ Φλαμαρέν πρὸς τὸ παιδί του ἦταν ἀπέ-ραστη.

Ἀνάμεσα στὴν Ἀδέλα καὶ σ' αὐτό, μέσα στὴ γαλήνια ἀτμόσφαιρα μὲ τὴν ὁποία ἡ νέα γυναίκα του περιεστοίχιζε τὸ τάλαντό του μεγάλωσε κι' ἀναπτύχθηκε ἀκόμα περισσότερο.

Κάθε νέο ἔργο του ἦταν ἕνα ἀριστοῦργημα ἀνώτερο ἀπ' τὸ προηγούμενο. Ἐτοῖ ἡ δόξα του ἔγινε παγκόσμια κι' ὁ κάθε πίνακάς του ἀξίζει μιά ὀλόκληρη περιουσία.

Τὸ μέγαρό του τῆς δδοῦ Κλιού, εἶχε γίνῃ τὸ κέντρο τῶν πῶ μεγάλων ποιητῶν, συγγραφέων, ἐπιστημόνων καὶ καλλιτεχνῶν. Ἡ Ἀδέλα ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης μὲ μιά διακριτικὴ χάρι πού τραβοῦσε τὴν συμπάθεια ὄλων.

Ἡ Βαντάμ εἶχε μείνει ὁ φίλος τῆς καρδιάς τοῦ Φλαμαρέν. Τὸ σπίτι τοῦ Λωρὰν ἦταν σχεδὸν δικό του καὶ ἀγαποῦσε τὸν Νοέλ σὰν παιδί του.

Ἡ Φλαμαρέν ἐν τῷ μεταξύ λάτρευε πάντα τὴν αὐτοῦ τῆς. Ἐπειτὰ ἀπὸ δέκα καὶ πλέον χρόνια συζυγικῆς ζωῆς, ὁ ἕως του εἶχε μείνει ἀποκλειστικὸς, φλογερός καὶ περιπαθῆς, ὅπως καὶ τὴν πρῶτὴν μέρα.

Ἡ Ἀδέλα πάλι δὲν ζοῦσε παρὰ μόνο γι' αὐτόν καὶ γιὰ τὸ παιδί τους.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ φωτεινὸ βλέμμα τοῦ Λωρὰν καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι τοῦ Νοέλ, ὁ ὅλος κόσμος δὲν υπῆρχε γι' αὐτὴν.

— Σοῦ ὀφείλω τὰ πάντα, εἶπε συχνὰ στὸν σύζυγό της, δὲν ἦμουν τίποτε καὶ σὺ μὲ ἔκανες κάτι...

Ἡ Ἀδέλα εὐτυχισμένη... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα δική σου, ἐντελὴς δική σου, ζῶ μόνο, γιὰ σένα καὶ ἀπὸ σένα...

Ἀν ποτὲ ἀπομακρυνόσουν ἀπὸ κοντὰ μου, θὰ πέθανα, ὅπως πεθαίνουν τὰ λουλούδια πού στεροῦνται ἀέρα καὶ ἥλιο.

Ἡ Λωρὰν τὴν ἐσφίγγε

τότε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἀπαντοῦσε μὲ πάθος:

— Μὴ φοβᾶσαι τίποτε... Σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ ὡς τὴν τελευταία μου πνοή! ἂν ἐγὼ εἶμαι ἡ δύναμις πού σὲ κάνει νὰ ζῆς, ἐσὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ πού μ' ἐμπνέει καὶ μ' ὑποστηρίζει... Ἐλσαι μόνη στὸν κόσμῳ, χωρὶς οἰκογένεια... Τόσο τὸ καλλίτερο, χίλιες φορὲς καλλίτερο... Ἡ ἰδέα ὅτι εἶσαι δική μου, ἀποκλειστικὰ δική μου, ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὸ γυῖό μου καὶ μένα, δὲν ἔχεις νὰ δώσης σὲ κανένα ἄλλο οὔτε ἕνα ἐλάχιστο μέρος τῆς ἀγάπης σου, σὲ κάνει χίλιες φορὲς πῶς ἀγαπημένη σὲ μένα...

Ἐνὰ μόνον πράγμα ἐσκόλαζε αὐτὴ τὴ γαλήνια εὐτυχία: οἱ θυμοὶ τοῦ Λωρὰν.

Σ' αὐτὸ μόνον μοιάσει τοῦ πατέρα του. Στὶς στιγμὲς τῆς ὀργῆς του, πού ἦταν εὐτυχῶς πολὺ σπάνιες, κ' ἡ Ἀδέλα ἡ ἴδια δὲν μπορούσε νὰ τὸν γαληνέψῃ. Δὲν καταλάβαινε τίποτε, δὲν ἄκουγε τί τοῦ ἔλεγαν, ἔκανε κάθε συναίσθησι τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἦταν ἱκανὸς νὰ σπᾶσῃ τὰ πάντα γύρω του, νὰ κἀν πράξεις ἀκαταλόγιστες, ἀν τοῦ ἀντιμιλοῦσε κανεῖς.

Ἡ Νοὲλ μεγαλώνοντας, ἔμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ πατέρα του. Ὡστόσο οὔτε θάιος ἦταν, οὔτε θυμῶνος, ὅπως αὐτός. Ἀπεναντίας ἦταν ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Μὰ αὐτό, πού εἶχε κληρονομήσει πρὸ πάντων τοῦ πατέρα του ἦταν τὸ καλλιτεχνικὸ τοῦ τάλαντο.

Ἀπὸ παιδί ἀκόμα, καταλάβαινε τὰ μαθήματα αἰσθητικῆς καὶ τὶς διαλέξεις περὶ τέχνης καὶ συνθέσεως τοῦ Λωρὰν ἔκανε σὲ μερικὸς προνομιοῦχος μαθητὰς του. Μέσα στὸ μεγάλο ἀτελιέ, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα μικρὸ ὀκρίθαντα καὶ ζωγράφιζε κοντὰ στὸν πατέρα του.

Ἡ Λωρὰν διώρθωνε τὰ πρῶτα του σχέδια, περηφανευόταν γιὰ τὶς προόδους του καὶ εἶδει τὰ σκίτσα τοῦ γυῖο του μὲ μιά συγκινητικὴ περηφάνεια.

Ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὸ Λωρὰν, ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ.

Τὸν μεγαλῶνω, ἔλεγε, καὶ θὰ τὸν κἀν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἐργασίαν μου. Εἶμαι περήφανος γι' αὐτό. Ἡ γυναίκα μου, τὸ παιδί μου, κ' ἡ τέχνη μου, νὰ ἡ ζωὴ μου... Ἀν ἐν ἀπὸ τὰ τρία μοῦ λείψῃ, θὰ πεθάνω ἀμέσως...

Τὰ πράγματα θρῖσκόντουσαν σ' αὐτὸ τὸ σημειο, ὅταν, τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1848, ὁ Ἀντουάν Φλαμαρέν ἔφτασε στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ του, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶδαμε, τὸν εἶχε προκαλέσει κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν σπουδάσῃ.

Ἡ Ἀντουάν δὲν εἶχε δὴ ποτὲ τὸ μαρκήσιο.

Κι' ὅταν τὸν εἶδε, ὁ ἄνθρωπος αὐτός μὲ τὸ περήφανο παρουσιαστικὸ, μὲ τὸ καθαρό κι' ἐπιτακτικὸ βλέμμα, τοῦ ἐπεβλήθη ἀμέσως. Ὅπως συμβαίνει μὲ ὄλες τὶς ταπεινὲς καὶ κατώτερες ψυχές, ἔτρεψε κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του πολὺ μικρὸ κι' ἀσημαντὸ μπρὸς στὴν μεγάλη καὶ τίμια προσωπικότητα τοῦ ζωγράφου.

Ἡ ὑποδοχὴ δὲστόσο τοῦ τελευταίου ἦταν εἰλικρινής.

— Ὁ οἰκογένειά μου εἶνε ἀπὸ σήμερὰ καὶ δική σου, παιδί μου, τοῦ εἶπε σφίγγοντας τὸ χέρι. Δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν δεσμοὶ πῶς στενοὶ ἀπ' αὐτοὺς πού μὲ συνδέουν μὲ τὸν πατέρα σου. Ἡ μητέρα σου πάλι ἦταν μιά γυναίκα μὲ μεγάλῃ καρδιά καὶ θὰ ἦμουν εὐτυχῆς, ἂν μπορούσα νὰ τῆς δέξω τὴν ἐκτίμησί σου. Πρέπει νὰ μοιάσῃς καὶ μὲ τοὺς δύο καὶ νὰ γίνῃς ἕνας ἀληθινὸς Φλαμαρέν. Νοέλ — ἐπρόσθεσε φωνάζοντας τὸν γυῖό του — ἔλα νὰ φιλήσῃς τὸν ἐξάδελφό σου καὶ ἀγάπα τον. Ἐνας ἐξάδελφος εἶνε σχεδὸν ὡς ἀδελφός...

Ἡ γυιὸς τοῦ ζωγράφου εἶπε μὲ τὸ μεγάλο του μέτωπο

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΕΡΣΙΕ

ΤΟ ΞΑΝΑΝΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Την ώρα που η γιορτευτική Μαριζ Μπλερό επέστρεφε στο σπίτι της, ένας μικρός, που φαίνεται ότι την κυνηγούσε ξοπίσω, έπεσε στα πόδια της φωνάζοντας λαχανιασμένος:

— Κυρία, κυρία, έχω ένα γράμμα για σάς...
— Για μένα! Απόρησε η Μπλερό. Και ποιος στο έδωσε;
— Ένας κύριος, απάντησε αδιάφορα το χαμίνι κλείνοντας το μάτι του.
— Και δεν σου είπε τ' όνομά του;
— Δεν το ζήτησα. Μου έδωσε μόνο πέντε φράγκα και μου είπε: «Βλέπεις αυτήν την ξανθή κι όμορφη κυρία που προχωρεί μπροστά μας; Έ, τρέχα να της δώσεις αυτό το γράμμα». «Υστερα μπήκε στ' αυτοκίνητό του κι έφυγε».

— Μήπως θυμάσαι τον αριθμό τ' αυτοκινήτου;
— Μά την πίστι μου, δεν τον πρόσεξα καθόλου.
— Θα μπορούσες τουλάχιστον να ξαναβρεις αυτό το αυτοκίνητο; Θα έχω ένα γενναίο φιλοδώρημα. Έλα κατόπιν να με βρεις στον αριθμό 126 της οδού Μπον. Θα ζητήσης την κ. Μαριζ. Είμαστε σύμφωνοι;

Ο μικρός της δήλωσε με σοβαρότητα επιχειρηματίου που ήξερε να κανονίζει τις δουλειές του:

— Καρφίτσα, μπορώ να βρω στο Παρίσι, όχι ένα αυτοκίνητο!

Η Μαριζ Μπλερό τάχυνε κατόπιν το βήμα της κι έφτασε μια ώρα γρηγορότερα στο σπίτι της. Ανυπομονούσε να διαβάσει αυτό το γράμμα. Είχε γνωρίσει τον γραφικό χαρακτήρα της επιστολής κι η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από τη συγκίνηση. Ήταν από τον μυστηριώδη κι αξιολάτρευτο άγνωστό της, ο οποίος επί έξη μήνες τώρα της έστελνε κάθε μέρα από ένα τρυφερό γράμμα. Αλλά τα γράμματα ή όμορφη Μπλερό τότε τα λάβαινε στο σπίτι της, τότε της τα δίναν μικρά χαμίνια, στον δρόμο, τότε τα γκαρβόνια των εστιατορίων και πολύ συχνά τις έρχόντουσαν μέσα σε μια όμορφη ανθοδέσμη από μυροβόλα τριαντάφυλλα.

Η Μαριζ Μπλερό, στην αρχή, δεν έδωσε καμιά σημασία σ' αυτήν την περιπέτεια. Η καρδιά της ήταν θαρραύει, πληγωμένη από τους εξευτελισμούς και τις ταπεινώσεις, που είχε τραβήξει στα δικαστήρια ως που να πάρη διαζύγιο από τον άνδρα της. Έπειτα η κούραση της μοναξιάς της είχε σκοτώσει την ψυχή της και της ήταν αδύνατο να επιθυμήσει μια νέα αισθηματική ιστορία.

— Άρκετά, στέναζε, υπέφερα από τον έρωτα. Όχι, όχι! Ποτέ δεν θ' αγαπήσω πια έναν άνδρα. Όλοι αυτοί οι κύριοι δεν είνε αξίοι της αγάπης των γυναικών. Δεν ξέρουν πόσο τους άφοσιωνόμαστε και πόσο τους βάζουμε σίς

σκέψεις μας και στην καρδιά μας... Οι άνδρες είνε τὰ πὸ ἀχάριστα πλάσματα τῆς γῆς!...

Κ' ἡ Μαριζ Μπλερό ἔπαιρνε ὡς παράδειγμα τὸν ἄντρα της. Ὁ Ἄντρέ, τὰ πρῶτα χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους ἦταν ὑπερβολικὰ τρυφερός καὶ τὴν περιποιῶταν μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα. Φαινόταν ἀπὸ τὸ βλέμμα του, ἀπὸ τὴ συμπεριφορά του, ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, ὅτι τὴν ἐλάτρευε. Ἐπειτα, σιγά-σιγά, μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα τὸ βλέμμα του ἄρχισε νὰ γίνεται ψυχρὸ κι' ἀδιάφορο, οἱ τρόποι του λιγώτερο εὐγενικοί, ἡ ὁμιλία του ἐντελῶς τυπικὴ καὶ διχῶς καμμιὰ τρυφερότητα, καὶ διαρκῶς ἀναζητοῦσε μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τῆς κάνῃ παρατηρήσεις.

— Εἶσαι πάντα ἡ ἴδια, τῆς γκρίνιαζε μετὰ πόνο. Ἐχεις τίς ἴδιες στερεότυπες σκέψεις στὸ μυαλό σου, τὸ ἴδιο χαδιάρικο φέροισι, τὴν ἴδια φιλαρέσκεια, καὶ λές πάντα τίς ἴδιες ἀνοησίες. Μπορεῖ νὰ εἶσαι ὡμορφὴ, Μαριζ, μὰ σὲ θαρῆθκα. Μοῦ σεβδίζεις, ὅπως λένα, τὸ ἴδιο πάντα φαγητό, τὸ ὁποῖο ὅσο ὡμορφὸ κι' ἂν εἶνε, ἀσπρὸς ἔρχεται, μιὰ μέρα, ποὺ κανεὶς νὰ τὸ ἀηδιάζῃ. Ναι, Μαριζ, δὲν διατάζω νὰ σοῦ πῶ ὅτι σὲ θαρῆθκα. Πρέπει ν' ἀλλάξῃς συμπεριφορά ἀπέναντί μου. Πρέπει νὰ γίνῃς ἄλλος ἄνθρωπος, Μαριζ.

Μὰ πῶς ἡ δυστυχισμένη ἡ Μαριζ νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος; Πῶς νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν καρδιά της ὅλη τὴν τρυφερότητα ποὺ εἶχε γιὰ τὸν ἄνδρα της; Πῶς νὰ πάψῃ νὰ τοῦ φέρεται μετὰ καλὴ σὺννη; Πῶς ἦταν δυνατό νὰ κόψῃ τὴν νῆθειά της νὰ θγαίνει περίπατο μαζί του καὶ νὰ κάνῃ ἐκασὼρ τρέλλες στὸν δρόμο; Πῶς ἦταν δυνατό ν' ἀρπαχθῇ τὴ ζωὴ της, τὴν ἀγάπη της, τὴν εὐτυχία της γιὰ ν' ἀρῇ σ' αὐτὸν τὸν θεοπάλαθο Ἄντρέ;

Ἡ Μαριζ Μπλερό ἀπὸ τὴν ἀπελπίσεια της δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Κι' αὐτὸ τὸ δρᾶμα τῆς θὰ συνεχίζονταν ἂν δὲν τὴν... λυπόταν μιὰ φίλη της. — Μὴν εἰσαι κουτὴ, Μαριζ, τῆς ἔλεγε. Δὲν πρέπει αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ σὲ κάνουν νὰ κλαῖς καὶ νὰ χάνῃς τὴν ὡμορφιά σου. Θέλεις ν' ἀλλάξῃς ὁ Ἄντρέ; Ν' ἀλλάξῃς ἐκαστὸ φορὲς. Ἐγώ, ἂν ἦμουν στὴ θέση σου θ' ἄρχιζα νὰ τοῦ δημιουρῶ τρομεροὺς καυγάδες, νὰ σπάω τὰ σεβδίσματα καὶ νὰ τὸν κλειδώνω ἔξω ἀπὸ τὴν κάμαρά μου. Ἐτοίμα τὸν ἔκανα ἄρνάκι.

Ἡ Μαριζ θέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τίς συμβουλὲς τῆς φίλης της. Στὴν πρώτη εὐκαιρία ἄρπαξε ἕνα σεβδίσμα τοῦ τσαγιού καὶ τὸ ἔρριξε στὰ πόδια τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Ἄντρέ τὰ τὰ ὡμορφα πράγματα ἔγιναν φυσικὰ κομμάτια. Ἡ Μαριζ ποὺ ἦταν μιὰ ὑποδειγματικὴ νοικοκυρὰ, λυπήθηκε τὸ πολύ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πράξη της, ὅστε ἄρχισε νὰ κλαῖ. — Θεέ μου! ψιθύρισε τότε ὁ ἄντρας της μετὰ πλῆξι. Εἶσαι τόσο ἀνόητη ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ καταφέρῃς νὰ κάνῃς, ὅσο μιὰ συζυγικὴ σκηνὴ τῆς προκοπῆς! Ἐγώ ἡ δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀπογοητεύωμαι ἀπὸ σένα;

Ἡ Μαριζ Μπλερό πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσεια της.

— Ἡ μόνη λύσι, τὴν συμβούλευσε πάλι ἡ φίλη της εἶνε νὰ βρῇ ἕνα φίλο. Ἐτοίμα τὸν Ἄντρέ νὰ ζήλῃ καὶ νὰ πάψῃ νὰ ἔχῃ αὐτὲς τίς παράλογες ἀπαιτήσεις.

Κ' ἡ Μαριζ ἔβριχε πράγματι, ἕνα νέο, ἔκανε μαζί του ἕνα σωρὸ τρέλλες καὶ τέλος δολοφόνησε τὴν εὐτυχία της. Ὁ Ἄντρέ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μπόρεσε νὰ τῆς τὸ συγχωρήσῃ. Κι' ἐνῶ τὴν ἀγαποῦσε, ζήτησε διαζύγιο κι' ἔφυγε μακριὰ της.

Κι' ἀκριβῶς λίγες μέρες μετὰ τὸ διαζύγιο ἡ Μαριζ ὥχισε νὰ λαμβάνῃ αὐτὰ τὰ τρυφερά γράμματα. Ήταν γράμματα μετὰ πολὺ γοῦστο καὶ φανέρωναν μιὰ πολλὴ εὐγενειὰ καὶ καρδιά ποὺ υπέφερε ἀπὸ ἕναν ἀνέλπιδο καὶ μεγάλο ἔρωτα. Ἡ Μαριζ ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ ὁμοιοπαθής, ἄρχισε νὰ συμπᾶθῃ αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, ὁ ὁποῖος ἦταν τόσο διακριτικός. Πού δὲν τῆς ζητοῦσε οὔτε μιὰ ἀθῶα συνέντευξη. Καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν γνωρίσῃ μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα μεγάλωνε μέσα στὴν καρδιά της. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο εἶχε πῆ στὸν μιστὸν νὰ ψάξῃ καὶ νὰ βρῇ τὸν μυστηριώδη ἄγνωστό της.

Μέχρι νὰ ξαναφανῇ ὁ λουστράκος στὸ σπίτι της, ἡ Μαριζ πέρασε δέκα μέρες ἀγωνίας. Τέλος ἐκείνος μῆλές της εἶπε στὸ σπίτι, ἀχτινοβολώντας ἀπὸ χαρά.

— Το βρήκα! εἶπε θριαμβευτικά. Εἶνε τὸ ὅπ' ἀρῆσθαι

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

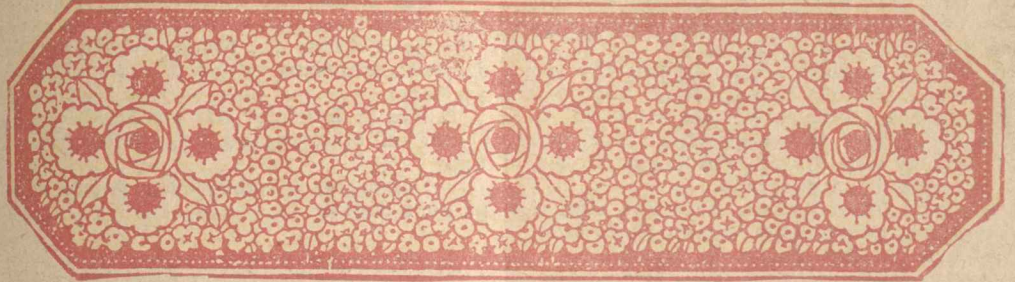
ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ

ρῶτησε ἡ

— Πῶς ὀνομάζεσθε καὶ ποιά εἰσθε;

— Ὀνομάζομαι Μαρία Στουάρτ, καὶ εἰμαι ἡ ἑκαστίσσοα τῆς Σκωτίας.

— Μαρία Στουάρτ, ἐξαλούθησε ὁ Πρόεδρος, κατηγορεῖσθε ὅτι ἐσκοτώσατε τὸν σύζυγό σας, Ἐρρίκο Ντάρνλεϋ, μετὰ τὴν συνηγορίαν τοῦ λόρδου Μπόθουελ, ὁ ὁποῖος θρίσκειται

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

δρῖος δεξιά σας.

— Ποῖος με κατηγορεῖ;

— Ἐγώ! ἀπάντησε ὁ πατέρας τοῦ θύματος.

— Ἐμεῖς! ἐπρόσθεσαν ἄλλες ἐκατὸ φωνές.

Μόνον ὁ λόρδος Ντούγκλας εἶχε σωπάσει... Ὅλων τὰ μάτια ἀμέσως ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν κύτταξαν με ἀπορία.

Μὰ ὁ Ντούγκλας ἐξακολουθοῦσε νὰ σωπαίνει. Φαινόταν τώρα ν' ἀμφιβάλῃ καὶ νὰ ἀνακαλῇ τὰ πρῶτα του λόγια μετὰ τὴν σιωπὴν τοῦ ἐκείνου, τὴν ὁποία κανένας δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ.

Αὐτὸς πρῶτος εἶχε κατηγορήσῃ τὴ βασίλισσα κι' ἀμέσως κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν κατηγοροῦσαν. Αὐτὸς εἶχε διακηρύξει τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἐκτορος καὶ ὅλοι εἶχαν πιστέψῃ σ' αὐτὴν...

Τώρα ὅμως σῶπαινε καὶ δὲν κατηγοροῦσε... Καὶ πολλοὶ ἐνοίωσαν τὴν πεποίθησί τους νὰ κλονίζεται ἐξ αἰτίας τῆς σιωπῆς ἐκείνης.

Τέλος ὁ κόμης Λενόξ ξαναεῖπε:

— Ἐγώ, ὁ πατέρας τοῦ βασιλέως, σὲ κατηγορῶ, Μαρία Στουάρτ, βασίλισσα τῆς Σκωτίας γιὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως συζύγου σας.

Ἡ βασίλισσα δὲν πρόφθασε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐκτωρ σηκώθηκε δρῖος καὶ φώναξε:

— Ἐγώ μόνον εἰμαι ὁ ἀληθινὸς ἐνοχός. Σκότωσα τὸν βασιλέα γιὰτὶ ἀγαποῦσα τὴν βασίλισσα.

Στάθηκε συγκινημένος.

Ἐνας γενικός ψιθύρος ἐκπλήξεως ἀκούστηκε. Κι' αὐτὴν ἀκόμα ἡ βασίλισσα ἦταν κατὰπληκτη.

— Ἀγαποῦσα τὴν βασίλισσα καὶ μιὰ ἀσυγκράτητη ζήλο-τυπία, μιὰ ἀκατονόμαστη τρέλλα μ' ἐσπρώξε νὰ διαπράξω τὸ ἐγκλημα αὐτό.

Οἱ ψιθύροι δυνάμωσαν.

Ἄλλοι πίστευαν σὲ ὅσα εἶχαν ἀκούσει καὶ ἄλλοι ἀμφέβαλλαν ἀκόμα.

Ὅλοι ὅμως εἶχαν σηκωθῇ.

Ποῖος ἦταν ὁ Ἐκτωρ; Ἐνας ἄγνωστος στρατιώτης ποὺ ἡ ζωὴ του δὲν ἐνδιέφερε κανένα.

Ποιοὶ ἦσαν οἱ ἄλλοι κατηγορούμενοι; Μιὰ βασίλισσα κι' ἕνας παντοδύναμος ἄρχων.

Ἡ καταδίκη τοῦ Μπόθουελ θ' ἀτίμαζε τὴν σκωτικὴν ἀριστοκρατία κι' ἡ καταδίκη τῆς βασίλισσας θ' ἀτίμαζε τὸ βασίλειο καὶ τὸ ἔθνος ὁλόκληρο.

Ἡ ἐκλογὴ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἀμφίβολος.

Μεταξὺ τῶν δικαστῶν ἦσαν καὶ μερικοὶ ποὺ ἀμφέβαλλαν γιὰ τὴν ἐνοχίαν τοῦ Ἐκτορος, κανένας ὅμως δὲν ὤψωσε τὴ φωνή του γι' αὐτόν.

Ἐπειτα ἀπὸ ἀσκήψι μιᾶς ὥρας, τὸ ἀνάτατο δικαστήριο ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του διὰ τῆς ὁποίας ἐκήρυξε ἀθῶους τῆς δολοφονίας τοῦ βασιλέως, τῆς βασίλισσας καὶ τὸν λόρδο Μπόθουελ καὶ ἐνοχὸν τὸν Ἐκτωρ, τὸν ὁποῖο καταδίκασε σὲ θάνατο.

Ὁ Ἐκτωρ ἀκούσε τὴν ἀπόφασιν μετὰ θάρρους καὶ μετὰ ἀπάθειας. Ὁ λόρδος Ντούγκλας τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε μετὰ σιγανὴ φωνή:

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἐκτωρ. Ἀφήστε με μόνον νὰ σκοτώσω τὸν Μπόθουελ.

Σ

Ὁ Ἐκτωρ, δταν τὸν περικύκλωσαν οἱ στρατιῶτες ποὺ θὰ τὸν ὠδηγοῦσαν στὴ φυλακή, τοὺς ἀκολουθῆσε με σταθερὸ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

«Ἡμεῖς, ἡ Μαρία Στουάρτ, βασίλισσα τῆς Σκωτίας, πρὸς τοὺς πιστοὺς ἡμῶν ὑπηκόους, εὐπατρίδας καὶ ἀστούς.

Ἡ ὁποία εἶνε σίγῃ που δὲν πρέπει νὰ λερῶνται τὰ μέτωπα τῶν ἡγεμόνων, Ἐπειδὴ ὁ λόγος μᾶς κατηγορεῖ, εἶνε ἀνάγκη — καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ βασιλικὴ μᾶς θέλησις — νὰ διαφορισθῇ ἀμέσως ἡ ἀλήθεια.

Ἀποφασίσαιμε λοιπὸν ὅπως σήμερα κιόλας καταρτισθῇ δικαστήριο ἀπὸ τοὺς φεουδάρχας καὶ τοὺς εὐπατρίδας τοῦ βασιλείου μας με σκοπὸ τὴν ἀναζήτησιν τῶν δολοφόνων τοῦ βασιλικοῦ μας συζύγου καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτῶν, σύμφωνα μετὰ τὴν ἀσπιρότητα τῶν νόμων τοῦ βασιλείου.

Ἡ παρουσίασά τοις μετὰ κατηγορομένη μπροστὰ στὸ δικαστήριο αὐτὸ καὶ μετὰ τὴν δόξησιν τοῦ θεοῦ, θ' ἀδωωδοῦμε.

Ἡ δικαστήρια θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 12 λόρδους, ποὺ θὰ τοὺς ὁποδεύουν οἱ εὐπατρίδες καὶ θὰ συνεδριάσῃ στὸ βασιλικὸ μας ἀνάκτορον τῆς Πλακώδης.

ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ»

Ἐνα θαθὺ ψιθύρισμα διαδέχθηκε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προκήρυξης αὐτῆς κι' ἕνα αἰσθηματικὴν κατῆφειαν θάρυνε ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν εὐπατριδῶν. Κι' αὐτὸ, γιὰτὶ ἡ ντροπὴ τῆς βασιλείσεως ἦταν καὶ τῆς ἀριστοκρατίας ντροπὴ καὶ ἡ καταδίκη τῆς θὰ ἔθρυνε ἀσφαλῶς καὶ σ' αὐτὴν.

Ἐνας μόνον ἄνθρωπος σήκωσε τὸ κεφάλι του μετὰ τὰ μάτια γεμάτα φῶς καὶ μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη.

Ὁ Ἐκτωρ!

Ἐνας ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ Ντούγκλας, βλέποντας τὸ χαμόγελο αὐτό, ταραχθηκε. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἔβλεπε κιόλας τὸν δῆμο νὰ γδύνῃ τὸν ὄρατο αὐτὸν νέο καὶ νὰ ὑψῶν τὸ τοσοῦτον τοῦ πᾶν ἄπ' τὸν τράχηλό του.

ΣΤ

Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, ἡ πύλες τοῦ ἀνακτόρου τῆς Γλασκώδης ἀνοίξαν καὶ οἱ εὐγενεῖς, οἱ τεχνίται, ὅλοι γενικὰ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκλήθησαν νὰ παρακολουθήσουν τὸ δικαστὴρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν συγχρόνως θέαμα μιᾶς βασιλείσεως ποὺ θὰ δικαιοῦνται ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους της.

Ἡ αἰθουσα, ὅπου θὰ συνεδρίαζαν οἱ δώδεκα λόρδοι δικασταὶ ἦταν πλῆμια διακοσμημένη.

Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἦταν ὁ κόμης Ἀργουελ. Ἀπέναντι τὴν ἔδρα του στεκόταν, ντυμένος στὰ μαῦρα, ἕνας γέρος σοφός, σιαιπλόος κι' ἀποφασιστικός. Ἦταν ὁ λόρδος Ντάρνλεϋ, κόμης τοῦ Λένοξ, ὁ πατέρας τοῦ ἀντιβασιλέως.

Κοντὰ σ' αὐτὸν θρισκόταν ἕνας νέος λυπημένος καὶ σοβαρός ὅπως ὁ γέρος, ἐπίσης γαλήνιος κι' ἀποφασιστικός. Ἦταν ὁ Ἐκτωρ.

Μεταξὺ τῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν καὶ τοῦ χώρου, τοῦ προσωρινοῦ γιὰ τὸν λαὸ καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ὑπῆρχε ἕνας κενὸς χώρος καὶ στὴ μέση μιὰ ἔδρα προσωριμῆς γιὰ τὴν βασίλισσα.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ Μαρία Στουάρτ, ἡ ὁποία σπριζόταν, ὅπως καὶ τὸ πρῶτ, στὸ μπράτσο τοῦ Μπόθουελ. Χλωμὴ, ἀλλὰ ἀποφασιστικὴ προχώρησε μετὰ σταθερὸ βήμα κι' ἔρριξε ἕνα γαλήνιο βλέμμα καὶ περιφρονητικὸν στοὺς δικαστὰς καὶ κατηγοροὺς της.

Στάθηκε κοντὰ τὴν ἔδρα καὶ προσωριζόταν γι' αὐτὴν καὶ, πρὶν καθίσῃ, εἶπε στοὺς δικαστὰς της ποὺ εἶχαν μείνει ἀκίνητοι στὶς θέσεις τους:

— Ἀφοῦ δὲν με καταδίκασατε ἀκόμα καὶ ἀφοῦ εἰμαι ἀκόμα βασίλισσά σας, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς μιλῶσιν ὡς βασίλισσα καὶ νὰ σὰς ἐπιβάλλω τὸν σεβασμό. Γιερίμενω τὸ χαριετιμὸν σας, μιλῶντες!

Οἱ δικασταὶ σηκώθηκαν ἀφωνοί, ὑποκλίθηκαν ψυχρὰ καὶ κάθισαν πάλιν.

Ὁ πρόεδρος τότε ἐσηκώθηκε μπροστὰ τὴν κατηγορομένη καὶ ὁ κόμης Ἀργουελ, χυρίζοντας πρὸς αὐτήν, τὴ

βημα, με το μέτωπο ψηλά και με το χαμόγελο στα χείλη. Καθώς περνούσε μπροστά στη βασιλίσσα, υποκλίθηκε θαυμάσια. Άλλα εκείνη ούτε ενός βλέμματός δεν τόν αξίωσε, γιατί περιφρονούσε τώρα τον θρασύ στρατιώτη, που είχε τολμήσει να ύψωση ως αυτήν το βλέμμα του.

Η κατηγορία, ή δίκη, ή καταδίκη, είχαν αφήσει τον νέο αδιάφορο, σχεδόν άπαθ... Άλλα η περιφρόνησις αυτή της βασιλίσσης τον έθιξε θαυμάσια... Χλωμίωσε, κλονίστηκε κι' άναγκάστηκε να στηριχθή σ' έναν από τους στρατιώτες, που τον συνώδευαν για να μην πέση κάτω... Θά έλεγε κανείς, ότι είχε δεχθή το χτύπημα του τσεκουριού.

— Ο άνοητος! ψιθύρισε ο Ντούγκλας, ό όποιος είδε τί συνέβη. Κι' έχει ακόμα την ατταπαρνησι να μην κραυγάσει, να μη διαμαρτυρηθή, να μην αποκαλύψη τά πάντα...

Ο κόμης Άρτουελ, γυρίζοντας προς τον Ντούγκλας, τόν ρώτησε:

— Σε ποιά φυλακή θέλετε να οδηγηθώ ;

— Στο ανάκτορο, απάντησε ο Ντούγκλας, στον ανατολικό πύργο.

Ο κόμης έδωσε στους στρατιώτες σχετική διαταγή, ή όποια εκτελέσθηκε άμέσως.

Μετά την αναχώρησι του καταδίκου έπακολούθησε μία στιγμή σιωπής.

Έπειτα τά θέλμματα όλων έστράφησαν προς τη βασιλίσσα.

Η Μαρία Στουαρτ που την είχε κάνει δυνατή ή άθωώσις της, έξωργισμένη για την κατηγορία που είχαν τολμήσει να διατυπώσουν έναντίον της, κυττούσε τους δικαστάς της αούτηγρά και περιφρονητικά. Μόλις δέ ή πόρτα, από την όποια πέρασαν οι στρατιώτες που συνώδευαν τον Έκτωρα έκλεισε, κύτταξε στα μάτια τον κόμητα Άρτουελ και τόν ρώτησε:

— Άναγνωρίστηκε, κύριε, ή άθωότης μου ;

— Μάλιστα, κυρία, απάντησε αυτός με ειλικρίνεια.

— Καμμιά ύποψία δεν θαράινει πειά ούτε έμένα, ούτε τον Μπόθουελ ;

— Καμμιά, κυρία.

— Είμαι λοιπόν πάντοτε ή βασιλίσσα της Σκωτίας ;

— Ασφαλώς είσθε.

— Τότε λοιπόν, είπε ή βασιλίσσα του κάκου προσπαθώντας να συγκρατήση την όργη της, μιλόρδοι και κύριοι, όλοι, όσοι θρσικόσατε εδώ, ακούστε τις βασιλικές μας διαταγές και φροντίστε να τις ανακοινώσετε σ' όλο το βασίλειο. Έπειδή ο λόρδος Μπόθουελ κατηγορήθηκε άδίκως ως συνένοχος στον φόνο του βασιλέως κι' έπειδή έχουμε καθήκον να επανορθώνουμε τ' άδικήματα και τις ζημιές που γίνονται εις βάρος των νομοταγών και πιστών υπηκόων μας, όνομάζουμε τον λόρδο Μπόθουελ δούκα του Όρκνευ, παραχωρώντας σ' αυτόν τις γαίες, τ' αγαθά, και τις τιμές που ανήκουν στον τίτλο αυτό. Έπίσης τόν διορίζουμε αντιβασιλεύοντα πρωθυπουργό μας.

Η βασιλίσσα πρόφερε τα λόγια αυτά με φωνή δυνατή και στάθηκε μία στιγμή, εξακολουθώντας να κεραυνοβολή με το θέλμμα τούς δικαστάς της.

Όλοι οι ευπατρίδαι άρχισαν να ψιθυρίζουν με έκπληξι και με τόνο αποδοκιμαστικό, μόλις άκουσαν τά δείγματα αυτά της ευμενείας της βασιλίσσης προς τον Μπόθουελ.

Άλλα ή βασιλίσσα, την όποια έρέθισαν ακόμα περισσότερο οι ψιθυριοι αυτοί, εξακολούθησε:

— Έπίσης επιφορτίζουμε τον Μπόθουελ, δούκα του Όρκνευ, τόν πρωθυπουργό μας, να διατάξη τόν Ντάρνλευ, κόμητα του Λένοξ, τόν δούκα Ντούγκλας, τόν σέρ Μούρραϊν και τούς άλλους ευπατρίδας, που είχαν τόν θράσος ν' άπειθυύνουν ψευδή κατηγορία έναντίον της βασιλικής μας μεγαλειότητος να εγκαταλείψουν την αύλή μας έντός είκοσιεσσάρων ώρων και ν' αποσυρθούν στα κτήματά τους, αν δεν θέλουν να υπόπέσουν στη βασιλική μας όργη.

Και άφού είπε τά λόγια αυτά έκανε βήμα προς την έξοδο για να φύγη περήφανη και περιφρονητική με τά θέλμματα θολά.

Νέοι ψιθυριοι άκούστηκαν μεταξύ των ευγενών και ο λόρδος Ντούγκλας, προχωρώντας προς τη βασιλίσσα, φώναξε:

— Μαρία Στουαρτ, βασιλίσσα της Σκωτίας, έμεις, οι αντιπρόσωποι της σκωτικής ευγενείας, σου κηρύσσουμε τόν πόλεμο και θεωρούμε τούς έαυτούς μας άπληλαγμένους από τούς όρκους πίστεως που σου δώσαμε.

Η βασιλίσσα γύρισε και του απάντησε:

— Είσθε στο σπίτι μου και σας διατάσσω να σωπάσετε !

Έπειτα πρόσθεσε:

— Διατάσσουμε ν' αποκεφαλιστή ό δολοφόνος του συζύγου μας βασιλέως Έρρίκου.

Ο Ντούγκλας προχώρησε προς τη βασιλίσσα και της εί-

πε με σιγανή φωνή:

— Προσέξτε, Μεγαλειοτάτη, να μην άργήση ή εκτέλεσι.

— Και τί σας ενδιαφέρει αυτό; ρώτησε ή Στουαρτ περιφρονητικά.

— Ποιός ξέρει ;... Μπορεί ν' αποδειχθή έν τώ μεταξύ ή αλήθεια, απάντησε ψυχρά ο Ντούγκλας και τραβήχθηκε άργά, πίσω.

Η Μαρία Στουαρτ δεν κατάλαθε και βγήκε από την αίθουσα του δικαστηρίου, στηριζόμενη στο χέρι του αulάρχου της.

— Τώρα, είπε ο Ντούγκλας, πρέπει να σώσω τόν νέο αυτό με κάθε θυσία.

Η

Η φυλακή, στην όποια ώδηγήθηκε ο Έκτωρ ήταν σκοτεινή, υγρή και χωρίς άέρα. Όταν θρέθηκε μόνος εκεί, απομονωμένος από τόν υπόλοιπο κόσμο, σκέφθηκε τη βασιλίσσα, τη βασιλίσσα, ή όποια δεν είχε μαντέψει την ατταπαρνησί του, ή όποια τόν είχε εκμηδενίσει με την περιφρόνησί του κι' ή όποια χωρίς άλλο θα χειροκροτούσε, όταν θα έβλεπε το κεφάλι του να πέφτη κάτω άπ' το τσεκούρι του δημίου.

Άλλα ό,τι τόν άπασχολούσε πρό πάντων και σταματούσε σχεδόν την κυκλοφορία του αίματός του δεν ήταν ή περιφρόνησις και ή άγνωμοσύνη εκείνης που άγαπούσε, άλλα οι κίνδυνοι, από τούς όποιους την έβλεπε να περιβάλλεται, ή καταγίδες που την άπειλούσαν τώρα, που είχε δώσει στον Μπόθουελ την έμπιστοσύνη της.

Θυμήθηκε τότε ότι ο Ντούγκλας του είχε ύποσχεθή μιή ώρας έλευθερία. Αυτό του έδωσε έλπίδες.

Η ώρες περνούσαν θανάσιμα άργές. Με το θέλμμα προσηλωμένο στη στενή σιδερένια πόρτα του κελιού του, από την όποια έμπαινε λιγοστό φώς, περίμενε να χαθή το φώς αυτό με την έλπιδα τόν έρχομού του Ντούγκλας...

Κι' έξαφνα, θυμήθηκε το ταξίδι του στον πύργο του Πεννάλ, τόν όρκο που είχε δώσει, κι' άναρωτήθηκε ως ποιά σημείο είχε δικαίωμα να θυσιάση στον έρωτα αυτό — πάθος έγωιστικό που άφαρνούσε μόνον την καρδιά του — τά συμφέροντα του μικρού δουκόσ που είχε όρκιστή ν' άνεβώση στον θρόνο των πατέρων του.

Δέν έπρεπε να δεχθή την έλευθερία που του προσέφερε ο Ντούγκλας ;

Έπρεπε να θαδίση έκουσίως προς τόν θάνατο τη στιγμή που έπρεπε να στραφή προς τη ζωή ;

Ο Έκτωρ δεν είχε ακόμα απαντήσει στις ένδόμυχες αυτές έρωτήσεις, όταν έξαφνα ένας έλαφρός θόρυβος πίσω του τραβήξε την προσοχή του.

Κύτταξε στο σκοτάδι, άλλα δεν είδε τίποτε...

Ο θόρυβος έγινε καθαρότερος τώρα και νόμισε πως άκουσε ένα κλειδί να στρίβη σέ κλειδωνία...

Έτρεξε τότε προς την πόρτα του κελιού... Μά ή πόρτα ήταν κλειστή κι' ο θόρυβος φαινόταν νάρχεται από τόν αντίθετο μέρος.

Τόν θόρυβο αυτόν τόν διαδέχθη ένας άλλος μιās πόρτας που άνοιγε και συγχρόνως μία δροσερή πνοή τόν χτύπησε στο μέτωπο.

Ένα κομμάτι του τοίχου είχε άνοιξει ως διά μαγείας και φάνηκε ένας άνθρωπος που κρατούσε σπαθί στο ένα του χέρι και φανάρι στο άλλο.

Ήταν ο Ντούγκλας.

Ο Έκτωρ έβγαλε μία κραυγή.

— Σιωπή ! του είπε ο Ντούγκλας. Έλάτε και μιν προφέρετε λέξι.

Ο Έκτωρ υποκλίθηκε και ακολούθησε σιωπηλός τόν λόρδο.

Ο Ντούγκλας, πιάνοντάς τον από το χέρι, τόν έβγαλε από την μυστηριώδη πόρτα και του έδειξε μία στριφτή σκάλα που ώδηγούσε, χωρίς άλλο στο πρώτο πάτωμα.

Χρειάστηκαν πέντε λεπτά για να την άνεβούν. Έπειτα ο Ντούγκλας, σπρώχνοντας μία πόρτα, έμπασε τόν νέο σ' ένα μπουρβουέ να τόν φωτίση.

— Καταλαβαίνετε που είσθε ; τόν ρώτησε με σιγανή φωνή.

— Μάλιστα, απάντησε ο Έκτωρ, είμαστε στη Στοά των Φρουρών.

— Και ξέρετε που καταλήγει ή στοά αυτή ;

— Μάλιστα... Στά διαμερίσματα του βασιλέως.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Ντούγκλας, ξέρετε το κόκκινο δωμάτιο. Σ' αυτό μένει ο Μπόθουελ.

— Καλά, είπε ο Έκτωρ.

— Τώρα, ξαναείπε ο Ντούγκλας, διατάζοντας, σκεφθή-

μιά στιγμή... Παίξτε και χάσατε τη ζωή σας για να σώσετε τη βασιλίσσα, άλλα ή βασιλίσσα δεν σας άγαπά.

— Το ξέρω, απάντησε ο Έκτωρ στυγνά.

— Θα άγνοήση τη θυσία σας.

— Το ξέρω κι' αυτό.

— Θα σας περιφρονήση και θα θεωρήση τόν θάνατό σας ως δικαία τιμωρία.

— Το ξέρω, μιλόρδε... Άλλα τί σημαίνει...

— Είσθε νέος, ώραίος κι' άνδρείος. Μόλις έμπήκατε στη ζωή, ή ζωή είναι ωραία, όταν έχη κανείς μπροστά του τόν μέλλον, όταν έχη μπροστά του όρίζοντας άγνωστους κι' άπεράντους.

— Η ζωή είναι μαρτύριο, όταν άγαπάη κανείς χωρίς έλπιδα. Κι' έπειτα...

— Κι' έπειτα ; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Άν δεν σκοτώσω τόν άνθρωπο αυτό, ή βασιλίσσα είναι χαμένη.

— Πάρτε τότε αυτό το έγχειρίδιο κι' αυτό το κλειδί. Τό πρώτο είναι χαλύβδινο και τόν δευτερο άνοίγει την πόρτα του κόκκινου δωματίου στο όποιο θρίσκειται ο Μπόθουελ. Έμπάτε μέσα και σκοτώστε τον...

— Δεν ζητώ τίποτε άλλο, είπε ο Έκτωρ, παίρνοντας τόν έγχειρίδιο και τόν κλειδί.

— Κατόπιν ξαναγυρίστε να με βρήτε.

— Γιατί, μιλόρδε ;

— Σας περιμένω.

— Έχετε λοιπόν να μου πητε τίποτε άλλο ;

— Θέλω να σας σώσω, άνόητε...

— Μά εγώ δεν θέλω, μιλόρδε.

— Ω! τρίς άνόητε !... Δεν έχεις λοιπόν γονείς, αδελφια, οικονέμεια ;

— Έχω πατέρα, ψιθύρισε ο Έκτωρ.

— Και ο πατέρας αυτός δεν στηρίζει καμμιά έλπιδα σέ σένα ;

— Ο Έκτωρ στέναξε, γιατί θυμήθηκε τόν μικρό δούκα και τόν όρκο του. Δίσταζε τώρα.

— Έμπρός ! έπέμεινε ο Ντούγκλας. Απάντησε !

Κι' έπειδή έκείνος εξακολουθούσε να σωπαίνει, ο λόρδος πρόσθεσε:

— Κι' εγώ είμαι προγεγραμμένος. Κατηγορήσα τη βασιλίσσα κι' αυτή μανιναίει τώρα έναντίον μου. Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο εδώ... Οι ευπατρίδαι μου με περιμένουν, τά όπλα μου είναι έτοιμα. Μετά μία ώρα θα ίππεύσουμε και θα σας οδηγήσω στον πύργο μου, όπου κανένας βασιλέως, καμμιά βασιλίσσα δεν θα τολμήση νάρθη να σας ζητήση.

— Ο Έκτωρ σώπαινε πάντοτε.

— Θελήσατε να σώσετε τη βασιλίσσα, δεν είν' έτσι ;

— Μάλιστα, μιλόρδε.

— Τη σώσατε, λοιπόν, άφού στα μάτια του κόσμου, σεις μόνο είσθε ο ένοχος. Δεν σας φτάνει αυτό, ή μήπως είναι άνάγκη να χυθή και τόν αίμα σου ;

— Ο Έκτωρ δίσταζε πάντοτε καθώς άκουγε τη γοητευτική φωνή του Ντούγκλας που του έδειχνε τη ζωή, τόν ήλιο, τόν καθαρό άέρα, τόν μέλλον, τις ευήμες ώρες της νεότητος, έδίσταζε καθώς θυμώταν τόν πατέρα του, τόν μικρό δούκα και τη μητέρα του μικρού δουκόσ, τόν τόσο θελκτική μέσα στο πένθος της. Δίσταζε τόσο, ώστε φοβήθηκε μήπως ύποχωρήση.

— Μιλόρδε, ρώτησε έξαφνα. Δεν είναι αλήθεια ότι υπάρχουν ακόμα Σκώτοι που κατηγορούν τη βασιλίσσα ;

— Ασφαλώς, απάντησε ο Ντούγκλας.

— Και μετά την όμολογία μου και την καταδίκη μου ;

— Ναί, υπάρχουν πολλοί που

Βγήκε από την αίθουσα του δικαστηρίου, στηριζόμενη στο χέρι του αulάρχου της.

δεν τούς έπεισε ή όμολογία σου και ή καταδίκη σου.

— Τότε είναι άνάγκη να πέση τόν κεφάλι μου...

— Άνοησία !

— Όχι, μιλόρδε, γιατί αν εγώ φύγω...

— Ο Έκτωρ στάθηκε κι' έφερε τόν χέρι του στο μέτωπό του...

— Άν φύγης, τί θα συμβή ; ρώτησε ο Ντούγκλας.

— Θα διαδοθή ότι εγώ ήμουν ένας άθλιος που πληρώθηκα από τη βασιλίσσα για να όμολογήσω πως σκότωσα τόν βασιλέα και ότι κατόπιν ή βασιλίσσα διευκόλυνε τη φυγή μου.

Ο Ντούγκλας συνωφρωώθηκε και δεν απάντησε.

— Όπως βλέπετε, είναι άνάγκη να πεθάνω, μιλόρδε, εξακολούθησε ο Έκτωρ. Τόν αίμα μου θα διαλύση και την παραικρή άμφιβολία, ή όποις θα έθάρυνε τη βασιλίσσα.

Ο Ντούγκλας έβαλε τόν ένα του χέρι στα μάτια του άπ' τά όποια κύλησε ένα δάκρυ.

— Χαίρετε, μιλόρδε ! Ευχαριστώ ! ψιθύρισε ο Έκτωρ, προχωρώντας προς τήν στοά.

Έξαφνα όμως, ξαναγύρισε προς τόν δούκα και, παίρνοντας τόν χέρι του, του είπε με συγκίνηση:

— Δεν είναι αλήθεια, μιλόρδε, πως όταν ή γενική άποδοκιμασία θα θαυρήνη τη μνήμη μου και ή ιστορία θα με θεωρήση ως θασιλοκτόνο, δεν είν' αλήθεια, ότι θα διαμαρτυρηθήτε σεις από τά θάθη τις καρδιάς σας έναντίον της πλάνης αυτής της ιστορίας και των ανθρώπων ;

— Σου τόν ύπόσχομαι, ευγενική καρδιά, απάντησε κατασυγκινημένος ο δούξ. Είσαι ο ήρωικώτερος στρατιώτης, ή ευγενεστέρα καρδιά που συνάντησα ποτέ.

— Ευχαριστώ !... Είμαι στρατιώτης και σεις μεγιστάν...

Ξέρετε όμως αν είμαι τίμιος... Θέλετε να με άγκαλιάσετε ;

Ο Ντούγκλας, πνίγοντας ένα στεναγμό, άγκάλιασε και φίλησε τόν Έκτωρα.

— Η σειρά μου τώρα, Μπόθουελ ! φώναξε ο νέος μ' ένθουσιασμό.

Και ώρμησε μέσα στη στοά, αφήνοντας τόν Ντούγκλας άκίνητο και κατάπληκτο.

Θ

Ο Έκτωρ ήξερε πολύ καλά την έσωτερική διαταξη των ανακτόρων της Γλασκώθης.

Διέσχισε γρήγορα τη στοά κι' έφθασε μπροστά στην πόρτα του κόκκινου δωματίου.

Μία άχτίνα φωτός περνούσε κάτω άπ' αυτήν και μέσα άκουγόταν ο θόρυβος συνομιλίας.

Ο Έκτωρ στάθηκε κι' άφ'όγκρυσσε.

Μία ζωηρή συνομιλία άνδρός και γυναίκας άκούγόταν.

Ο Έκτωρ άναγνώρισε τόν τόνο της φωνής της γυναίκας κι' άσασκίστηκε: Ήταν ή βασιλίσσα.

Άναγνώρισε και τη φωνή του άνδρός και τόν χέρι του έσφιξε σπασμωδικά τη λαβή του σπαθιού του: Ήταν ο Μπόθουελ.

Ο Μπόθουελ μιλούσε υπερόπτικά σαν κύριος... και ή βασιλίσσα ίκέτευε...

Ο Έκτωρ ένοιωσε την όργη του να τόν πνίγη και την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

— Μιλόρδε, έλεγε ή βασιλίσσα με παρακλητικό ύφος, δεν μπορώ, δεν πρέπει να σας άκούσω...

— Μεγαλειοτάτη, απάντησε ο Μπόθουελ, ως είναι καταραμένη ή μοίρα, που μ' έφύγε στον δρόμο σας, γιατί αυτή θα μάς καταστρέψη ή θα μάς σώση και τούς δύο.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ Α. ΛΕΚΛΑΙΡ

ΡΓΑ τό μεγάλο κι' δλόφωτο καράθι είχε αφήσει την Έρυνθρά Θάλασσα κ' είχε μπη στον Ίνδικό Ωκεανό. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Ο Πέτρος Σαμπλά, άκουμπισμένος στην κουπαστή, είχε κρυφά κλάψει. Τα μάτια του στά μαύρα κύματα. Η γυναίκα του, η Μαριάννα κι' ο γιός του ο Κλώντ είχαν ξαναγυρίσει στην καμπίνα τους άπ' άρα. Στην έρημη γέφυρα, ο Πέτρος φαινόταν παραδομένος στην άπελπισία του, στην άπελπισία που του προκαλούσε η σκέψις ότι άποπλανημένοι ήταν έσως για πάντα άπ' αυτήν που αγαπούσε περισσότερο άπ' τό κάθε τι στον κόσμο.

Η Ειρήνη είχε δώσει μια καινούργια άμορφία στη ζωή του. Την είχε συναντήσει στο Παρίσι, σ' ένα φιλικό σπίτι, και άμέσως την είχε αγαπήσει τρελλά. Τό τρυφερό τους αίσθημα τό είχαν κρατήσει κρυφό στην άρχή, μά σιγά-σιγά είχαν χάσει κάθε έλεγχο στον έαυτό τους κ' είχαν ζήσει σ' ένα παράφορο έρέθισμα, σάν δυο άποπλανημένοι που έσναβόρχαν έπί τέλους τόν δρόμο τους, έπειτα από τόσα χρόνια.

Η Ειρήνη! Και μόνο που πρόσφερε τό δνομά της ένοιωθε ταραχή και λύσσα άδυναμίας να τόν πλημμυρίσει. Την έβλεπε εκεί μπροστά του, ψηλή και λεπτή με τό σκοτεινά της μαλλιά και τό άρώα της μάτια που τόσο είχαν άναστατώσει την ψυχή του.

Γιατί λοιπόν την είχε εγκαταλείψει έτσι, σάν άνανδρος; Ο πεθερός του, βλέποντας τη Μαριάννα να ύποφέρει άπ' την προδοσία, είχε αξιώσει άπ' αυτόν ή να δώσει διαζύγιο στην κόρη του ή να φύγει μαζί μ' αυτόν και με τό παιδί τους για τη Μαδαγασκάρη, όπου του άνέθεσε τη διεύθυνση ενός ύποκαταστήματος της έπιχειρήσεώς του.

Ο Πέτρος, προκειμένου να διαλέξει μεταξύ έρωτος και καθήκοντος, προτίμησε τό δεύτερο, γιατί ήξερε πως δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς την πολυτέλεια που του είχε φέρει ο γάμος του. Μά τώρα...

Τώρα, που ήταν δλομόναχος, άνάμεσα από θάλασσα και ούρανό, τολμούσε ν' αντιμετώπιση για πρώτη φορά τις ίδιες του σκέψεις. Σκεφτόταν ότι ένας... τυχαίος θάνατος της γυναίκας του θα μπορούσε να τού δώσει, όχι μόνο την έλευθερία, αλλά και τό πλούτο.

Ανασκήρτησε ξαφνικά και ψιθύρισε: «Όχι, όχι, όχι αυτό... θα ήταν φριχτό!»

Έφερε τό χέρι του στο κάθιστρο μέτωπό του και πρόσθεσε:

«Έξέ, άλλου, ή Ειρήνη θα ξαναγυρίζει σέ μένα τώρα, μια που την εγκατέλειψα;...»

Μετά τό δειπνο, ή Μαριάννα κι' ο Πέτρος είχαν παρακολουθήσει τό επόμενο θράδυ, τη μουσική έσπερίδα που είχε οργανωθεί στο σαλόνι της πρώτης θέσεως. Ο Πέτρος προσπαθούσε να φανή εύθυμος και κεφάτος. Ήταν δλο φιλοφρονήσεις για τη γυναίκα του και πήγαινε από συντροφιά σέ συντροφιά και φιλαρούσε... Δεν είχε καμιά διάνοια να κοιμηθί.

— Δεν πάμε στη γέφυρα; έπρε σέ κάποια στιγμή στη γυναίκα του.

Η Μαριάννα δέχθηκε γεμάτη χαρά. Έπί πολλή ώρα, περπατώντας άπάνω στη γέφυρα, μιλούσαν για όλα και για τίποτε, για τά περασμένα χρόνια και για τά χρόνια που έρχόντουσαν. Από τις πρώτες ήμέρες τού γάμου τους, ποτέ ή Μαριάννα δεν είχε αισθανθί τόση έμπιστοσύνη προς τόν σύζυγό της και ή άρες περνούσαν φωτεινές, κάτω άπ' τόν έναστρο ούρανό.

Ο Πέτρος έπρε από μιά μακριά σιωπή:

— Είνε ώρα να γυρίσουμε...

— Αφίσε την ώ-

ρα... Είμαι τόσο εύτυχισμένη...

— Φοβάμαι μην κρυώσης.

Ο Πέτρος πήρε άπ' τη μέση τη Μαριάννα, κι' έκαναν μερικές βόλτες ακόμα, πότε σπρωγμένοι από τόν άνεμο, πότε παλεύοντας έναντίον του, χωρίς να προφέρουν λέξη.

— Έξαφνα ο Πέτρος, άπαλά, παρέσυρε τη Μαριάννα προς την κουπαστή. Έμειναν άκουμπισμένοι εκεί και σιωπηλά, κυττάζοντας την ύγρη άβυσσο κάτω άπ' τά πόδια τους.

— Τί άρώας, τί μυστηριώδης που είνε ο άκεανός τη νύχτα! έπρε ή Μαριάννα.

— Και τί τρομερός!

— Γιατί τρομερός;

Και ή Μαριάννα, ξαφνιασμένη, κύτταζε τόν Πέτρο, τόν όποιου ή φωνή είχε γίνει στριγγή ξαφνικά και τό θέλημα χαμένο!

— Εκείνος δεν της άπάντησε. Έκατό φορές από τη στιγμή που θρισκόταν με τη Μαριάννα, ο δαίμων τόν είχε προστάξει: «Τί περιμένεις λοιπόν; Δεν θα ξαναέρθης άλλη εύκαιρία...» Έκατό φορές ο Πέτρος είχε αντίσταθί. Μά ο δαίμων επέμενε και τού ψιθύριζε δλοένα: «Η Ειρήνη... ή έλευθερία... ο πλούτος.

Τώρα ή σκέψις τού Πέτρου δεν μπορούσε ν' άποσπασθί από τόν άκεανό, τόν σκοτεινό άκεανό, που περίμενε να καταπιή τό θύμα του...

Και σάν τρελλός, έσφιζε μ' όλη του τη δύναμη τη Μαριάννα...

— Τί έχεις, Πέτρο; «Αφσέ με... Μά κάνεις να πονάω...

— Σε κάνω να πονάς; Σε κάνω να πονάς;

Ο άπέραντος θόρυβος τού άκεανού άντηχούσε μέσα στο κεφάλι του. Φαινόταν να μην καταλαβαίνει τίποτε...

Τά κύματα, σάν κινούμενος λόφος, έκαναν τό καράθι να χοροπηδάει.

Ο Πέτρος, τρελλός πειά, έσφιζε ακόμα περισσότερο τό κορμί της γυναίκας του κι' εξαφνα τό σήκωσε ψηλά...

Μιά κραυγή σπαραχτική, τρομαχτική, άντήχησε που τη έπνιξε ή νύχτα και τό σκοτάδι...

Ο Πέτρος άπόμεινε άποθλάκωμένος, λαχανιασμένος στο μέρος από τό όποιο είχε γκρεμίσει τη Μαριάννα στο κεά.

Η γέφυρα ήταν έρημη και κανείς δεν είχε άκούσει τη κραυγή της άπογνώσεως της δυστυχισμένης γυναίκας...

Κι' εξαφνα τά ένοιωσε όλα να στριφογυρίζουν σ' ένα τρελλάό δίλυγο δλόγυρά του και σωριάστηκε άναίσθητος.

Ο Πέτρος έπειτα από πολλή ώρα, άνοίξε τά μάτια του. Ήταν κουρασμένος, τρομερά κουρασμένος...

Μέσα σέ μιά βολή συνείδηση, άναπαράστησε την τρομερή σκηνή. Πώς θα ζούσε τώρα...

Κύτταξε γύρω του κ' είδε ένα σωρό ανθρώπους κι' εξαφνα, ξεχωρίζοντας άνάμεσα σ' αυτούς μια γυναίκα, έθαλε μιά στριγγή κραυγή:

— Μαριάννα!... Μαριάννα, έσύ 'σαι;... Έσύ!

— Μά ναι, αγαπημένε μου, ναι...

— Αλήθεια. Δεν λές ψέματα;

— Ήσυχασε, φίλε μου, έχεις δυνατό πυρετό... Λιποθύμησες πρό δλίγου στη γέφυρα... παραμιλούσες...

— Ήσυχασε, είσαι καλλίτερα τώρα...

— Θα είπα άνοησίες, έ;

— Ω! τίποτε, αγαπημένε μου... Τί θέλεις να είπες; Λόγια άνακόλουθα...

Ο Πέτρος πήρε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του και σφίγγοντάς την γλυκά, άρχισε να κλαίει σάν παιδί... Και της μιλούσε για έρωτα, γι' άγάπη, όπως δεν της είχε μιλήσει ποτέ...

Η Ειρήνη είχε σθύσει ξαφνικά από τό μυαλό του, τό λυτρωμένο από τόν έφιάλη. Τίποτε άλλο δεν ύπήρχε πια άρχιζε τώρα.

Και από κείνη την μέρα ο Πέτρος άρχισε ν' αγαπά τη γυναίκα του, όπως ποτέ. Είχε καταλάβει δλο τό μέγεθος της ψυχής της από τη φράση που τού είπε την τραγική εκείνη νύχτα: «Ω! τίποτε, αγαπημένε μου... Τί θέλεις να είπες; Λόγια άνακόλουθα...»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΤΣΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η Χαλκίδα άποχτάει Φάληρο μαζί και Κηφισιά, λίγα χιλιόμετρα έξω από την πόλη, στην Παναγίτσα της Μικρής Μάνικας, τού μικρού δηλαδή άκρωτηρίου — Μάνικο, μανίκι, δηλαδή, της γής προς την θάλασσα λένε τό άκρωτήριο, στη Χαλκίδα — προς διακρίσειν από την άκόμη θορηότερον κειμένη «Μεγάλη Μάνικαν», τό «μεγάλο άκρωτήριο», όπου ο τάφος τού άλλοτε ύπουργού τών Ναυτικών Νικολάου Βουδούρη.

Δυο-τρία καλυδόσπιτα ήταν πριν στο μέρος τούτο και μια μεγάλη εκκλησία. Λίγα δέντρα, κυπαρίσσια, άφθονη άροσιά, θαλασσινός άέρας φρέσκος και πρασινάδα, από γαρφαρία καλλιεργημένα με σιτάρι και άλλα δημητριακά.

Ένα δασύλλιο, έξω από την εκκλησιά, κοντά στη θάλασσα, που πήγαινε, κάθε Παναγιά, και γλένταγε ο κόσμος.

Και έπειτα πάλιν, έρημια και σιωπή και μοναξιά. Κύματα που σκάζαν, άφρισμένα, άχνίνοι που πλημμυρούσαν την άκτή και πεταλίδες.

Άχνιών πλήθος.

Τι θέλανε οι άχνίνοι εκεί;

Μήπως, σάν έβρουγεν ο κόσμος και άπλωνόταν ή σιγή, φορτωμένος καθένας την περτίτα του, όπως συνήθιζαν, σάν φορτωμένοι ο καθένας τό άφιέρωμά του, πηγαίνανε να προσκυνήσουν την Παναγιά;

Ίσως! Στη Χαλκίδα, τούς άδύνατους άχνίους, αυτούς που είνε άδειοι και δεν έχουνε αύγα, τούς λένε «Καλογέρους»!

Ως καλόγηροι λοιπόν, σωστό και δίκαιο ήταν να θγαίνουν από τά βάθη της θαλάσσης και να πλημμυρίζουν τόν αίγαλό της εκκλησίας, όταν ή ήμερα είνε ιδική τους.

Σχετικώς με την έπωνομασία τών άχνιών εις «Καλογήρους» θυμήθηκε μιά περιέργη παράδοσι, που είχα άκούσει άλλοτε.

Ο άχνός, λέει, μιά φορά και έναν καιρό, ήταν άσκητής καλόγηρος σέ κάποιο μοναστήρι της Παναγίας της Άπλωχεριώτισσας. Κανείς όμως δεν ξέρει, που κείται ή που έκείτο αυτό τό μοναστήρι...

Άπλωχεριώτισσα, λεγόταν ή Παπαγιά, γιατί ό,τι της ζητούσαν οι πιστοί, τό έδινε με χάρη άπλωμένα. Αφθονία, πλούσια τά έλέη της, χαρά θεού επί της γής!

Στό μοναστήρι λοιπόν αυτό άσκήτευε και ένας καλόγηρος νέος, μελαχροινός πολυ και θαρεία μαυροντυμένος. Τίποτε δεν έτρωγε, παρά λίγα χόρτα, άμαγείρευτα τις περισσότερες φορές κι' αυτά, και είχε γίνει από την πείνα, πετσι, που λένε, και κόκκαλο. Τά μάτια του, όμως, άρώας μαύρα μάτια, καίγανε από τη φωτιά της πίστεως και λάμπανε, σάν πέλαγος θαθύ, που άντιφεγγίζει μακρινές γαλιές.

Έτσι τόν είδε, μιά μέρα, και έτσι τόν άγάπησε μιά γειτονικού χωριού κοπέλα, κορίτσι κάποιο έξεπαισμένο άρχοντα. Από την καρδιά της κόρης ή άγάπη δεν άργησε να μεταδοθί σάν πυρκαϊά, και στη στεγνωμένη τού μοναχού καρδιά, να την άναψωσώνη, να την θερμάνη, να τόν λουλούδιση και να την κάνει ν' άνοίξη στην άγάπη, σάν αύγινό τού Άπρίλιου τριαντάφυλλο.

Τότε οι δυο έρωτοχτυπημένοι, σκεφθήκανε να παντρευτούν.

Άλλά στωχή αυτή και ξεπεσμένη, πάμπαντος καλόγηρος αυτός με μόνου τού μαύρου του ράσου για περιουσία, πώς

θα στερέωναν σπίτι;

Τότε μιά γρηά, ή Βάγια, της κοπέλλας, τούς έδωκε μιά συμβουλή, τού δαιμόνου συμβουλή, τού Σατανά ιδέα:

Νά παίρνη κρυφά από τό μοναστήρι ο καλόγηρος τις μεγάλες λαμπάδες, άφιέρωματα πιστών, στα θάματα της Πολυευσπλάγγνου Θεοτόκου, που είχε τό μοναστήρι από χρόνια και ζαμάνια και καιρούς γεμάτες τις άποθήκες από θαρείες καλού κεριού λαμπάδες και να τις πηγαίνη σ' έναν άγοραστή, στη χώρα, που θα τις ακριβοπλήρωνε κι' έτσι θα κάνουν τά προικιά τους και θα στερέωνανε τό σπίτι τους.

Η κόρη, στην άρχή, άρνήθηκε. Φοβήθηκε την άμαρτία. Ο καλόγηρος τρώμαζε. Μά ο έρωας τούς έκαίγε και τά λόγια της Βάγιας αλείψανε την άμαρτία της κλοπής με δολόγυκες δικαιολογίες.

— Έτσι κι' έτσι χαμένες πάνε, εκεί κάτω, στα κελλάρια τού μοναστηριού, τούς έπρε ή Βάγια.

Και κάθε θράδυ, μεσάνυχτα ο καλόγηρος τις φορτώνε, μεγάλες λαμπάδες, σάν δοκάρια και τις πήγαινε σ' άρχοντικό, περτώντας μάλιστα για να πηγαίνη γρηγορώτερα και μιά θάλασσα ριχή, που ήταν μεταξύ τού χωριού και της μονής.

Μά όταν γινόταν στο μοναστήρι ή κλοπή, κάτι τό περίεργο συνέβαινε στις άποθήκες. Μόλις ο καλόγηρος έβγαине πέρα από τη μονή και έμπαινε στη θάλασσα, φορτωμένος τις λαμπάδες, δλες ή άλλες λαμπάδες, που άπόμειναν στα κελλάρια, άνάθανε και καίγανε, σάν να ήταν άναφτές έμπρός στην άγία εικόνα.

Η άπρόοπτη και άνεξήγητη αυτή φωτόδοσια τών κελαριών μέσα στα μεσάνυχτα, κήησε την περιέργεια τών νυχτοφυλάκων της μονής, και είδοποίησαν τόν Ήγούμενο. Παραφύλαξαν λοιπόν και πιάσανε τόν άνομο καλόγηρο.

— Νά φκιάσω ένα σπίτι ήθελα, δικαιολογήθηκε εκείνος και έπρεπε να αγοράσω υλικά.

— Όσες λαμπάδες πήρες, τόν καταράστηκε ο Ήγούμενος, τόσα παλούκια να φυτρώσουν στο κορμί σου και σάν δεν σ' έχωρούσε τό μοναστήρι να καθήσης, κι' άσθέσης να γίνουε τά ράσα και να κολλήσουν σάν τοίχο από σπίτι, στο κορμί σου και πάντα να σε καίνε... ποτέ να μη στεγνώνης από θαλασσόνερο!

Και ή κατάρα έπιασε. Και γέμισε τού καλόγηρου τό κορμί από παλούκια!

Φοβερό τό θέαμα και μεγάλο τό μαρτύριο του!

Τόν λυπήθηκε όμως ή Παναγιά ή Έλεούσα και μιά νύχτα εκεί όπου καυόταν από τά άσβεστάμένα ράσα του, που κολλήσανε σάν χτισμένα άπάνω του και κατατριβόταν από τά παλούκια, τού έδωκε τών άμαρτιών του την άπόλυση.

Τά άσβεστάμένα ράσα σου, τού έπρε, να γίνουν τό σπίτι τού άναγνώστη, να χτίσης με την άμαρτία και με την κλοπή. Σπίτι όμως ζυμωμένο με τό κορμί σου, σπίτι από τά κόκκαλά σου και τη σάρκα σου. Ένα θα είσαι μ' αυτά, κι' εκεί θα ήσυχάσης πλέον. Και τά παλούκια που σε καταράστηκε ο Ήγούμενος, να είνε πάντα κολλημένα στο κορμί σου, όπλα να γίνουν και άγκάθια και να σε προστατεύουν. Και μέσα στις θαλάσσης τόν θυμό να κρύψης την

Η Παναγίτσα της Μικρής Μάνικας της Χαλκίδας

Η Βάγια τούς κατάφερε

ντροπή σου!... Και μόνον κάθε Παναγιάς, σαν σήμερα, με-
σάνυχτα, όταν οι άλλοι θα κοιμούνται, εσύ θα γίνεσαι κα-
λόγερος, θα θγαίνεις από τη θάλασσα και θάρχεσαι στην
έκκλησιά να προσκυνάς. Και σε κάθε σου προσκύνημα, θα
πέφτει και ένα παλούκι-αγκάθι, από πάνω σου. Κι' όταν
πέσουν όλα, σύ θα έλεθής και άμα έλεθής θάρθής για
πάντα μαζί μας, στα ούρανια...

Κι' έτσι έγινε ο άχινος.

Δέν ξέρω αν ο παλμός του παραμυθιού καλόγερος ΕΧΗ
σχεσί με τους «καλόγερους» της Χαλκίδος.
Την παρομοίωσι όμως του άχινου σε καλόγερο, την
έχουν και οι Χιώτες και τη λένε και σ' ένα για τους άχι-
γούς αίνιγμα:

Κοντός, κοντός καλόγερος
παλούκια φορτωμένος
τί είναι ;

«Ας γυρίσουμε στη Παναγίτσα της Χαλ-
κιδικής Μάνικας.

Μεγάλος πέτρινος και στερεά φτιαγμένος
ο ναός. Γύρω-γύρω μάντρες και δέντρα με-
γάλα στην αυλή. Τύπος ναού σταυροπηγια-
κού. Λένε ότι τον έχτισε, πρό καιρού, ένας
μοναχός Άγιος, για να συχωρεθούν τα
κρίματά του. Είχε σκοτώσει κάποιον. Ποιόν,
πότε και γιατί και πώς, άγνωστο και μυσ-
τήριο ! Και για να εξιλεωθεί, για το ά-
μάρτημά του άπέναντι του Θεού, χρόνια
και χρόνια σκοτώθηκε εκεί, μαζεύοντας
πέτρες και υλικά, χτίζοντας τοίχους, γυρί-
ζοντας για συνδρομές, ως που στο τέλος
το κατάφερε. Άπάνω στής άμαρτίας τη με-
τάνοια και της συντριβής και του μαρτυ-
ρίου τον ιδρώτα, ύψωθηκε ώραιος ο ναός,
και μεγαλοπρεπής.

Μόλις τελείωσε η έκκλησία, άπέθανε και
ο Άγιος, σαν να περίμενε το τελειώμα
της για να πεθάνη !...

Να εξιλεώθηκε το έγκλημά του, άρα γε,
και να τον άνάπαψε η Παναγία, όπως του
μύθου τον Καλόγερο ;...

Το ώραίο αυτό μέρος, η Παναγίτσα της
Μικρής τής Μάνικας, είχε κάμει έντύπωσι μεγάλη στον ση-
μερινό δήμαρχο Χαλκίδος, τόν κ. Σαραφινό Σαραφινό
(όνομα και επίθετο το ίδιο), Ιατρόν.

Πολλές φορές το καλοκαίρι, που έβραζε η Χαλκίδα από
τη ζέστη, έπαιρνε την γυναίκα του και πήγαιναν και κα-
θόντουσαν έξω στην Παναγίτσα, άπάνω στο άκρωτήρι,
θαυμάζοντας την όμορφιά της, το φεγγάρι που λουζότανε
στη θάλασσα, τη γαλήνη και την αγαθότητα του μέρους,
δρoσιζόμενοι από αδρες και θαλάσσιες πνοές και ώνειρο-
πολούσαν μια ζωή εκεί.

Τότε σκέφθηκε να χτίσι μια έπαυσι στην
Παναγίτσα. Κι' έκτισε ένα θαυμάσιο σπίτι
καλοκαιρινό, με δέντρα, λουλούδια και άμ-
πέλια. Τόν δήμαρχο έμυμήθηκαν κι' άλλοι,
και τώρα η Παναγίτσα πάει να γίνη Φά-
ληρο και Κηφισιά, συγχρόνως, της Χαλκί-
δας. Έτσι δημιουργήθηκε εκ του μη όντος,
ένας θερινός συνοικισμός εκεί, καταφυγή
στις μεγάλες ζέστες, πλήθος, γιατί ποτέ
δέν έπαψε να φυσάει εκεί δροσερό το άε-
ράκι, κι' όταν ακόμα θράζει η Χαλκίδα κα-
η θάλασσά της καταντά άνισχυρος για νά
τη δροσίση.

Η έρημιά γίνεται πολίχνη. Έγινε, μάλι-
στα, και σχέδιο πόλεως και μελετάται από
θάρα.

Έγινε και ένα ζυθεστιάτοριο εκεί.

Στην πόρτα του, στην είσοδο του κατα-
στήματος, έχει ένα σωρό μασκότ και φυλα-
χά.

Σπονδύλους και ούρες από δελφίνια.

Πέταλα από άλογα.

Σκόρδα και μεγάλες πεταλούδες καρφω-
μένες.

Κι' ένα κλωνάρι με τρία ρόδια.

Τα ρόδια, τα τοποθετούν στις πόρτες των
σπιτιών και των καταστημάτων της Εύβοι-

Η Παναγίτσα άπλωσε έπάνω του τα
χέρια της.

Νύχτα να θγαίνει από τη θάλασσα και
να πηγαίνει να προσκυνά

ΣΤΑΜ: ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(ΑΙ κατωτέρω συνταγαι εστάλησαν υπό της
Είδος ΕΛ. ΚΕΛΛΑ-ΙΔΙΟΥ)

ΑΝΘΗ ΚΟΛΟΚΥΘΙΑΣ ΓΕΜΙΣΤΑ

Τα άνθη αυτά από τις κολοκυθίδες είνε δύο ειδών: ένα
να που γίνονται έπάνω σε κάθε κολοκυθάκι και εκείνα που
γίνονται έπάνω σε θλαστούς, χωρίς καρπό. Και τα δύο
αυτά είδη είνε καλά για γεμιστά. Η γεμίσις γίνεται με
ανάλογο κρεμμύδι ψιλό, το οποίο ξανθίζουμε πρώτα με
άρκετο λάδι και προσθέτουμε κατόπιν άρ-
κετές ντομάτες ξεφλουδισμένες και κομμέ-
νες σε μικρά κομμάτια. Επίσης προσθέτου-
με λίγα κολοκυθάκια ψιλά κομμένα, λίγα
σέλινο ή μαϊντανό και ανάλογο άλατοπι-
περο. Άφου δε πάρουν μερικές θράσεις ρι-
χνουμε και λίγο ρύζι μουσκεμένο και τ' ά-
φήνουμε να σιγοθράσουν έως ότου μισοψη-
θή το ρύζι. Τότε γεμίζουμε τις άνθοκοκο-
κυθίδες και τις άραδιάζουμε σε φαρδιά κα-
τασρόλα. Βάζουμε ανάλογο νερό, ώστε να
μισοσκεπασθούν και λίγο λάδι από πάνω
και αφήνουμε να σιγοθράσουν σε σιγαή
φωτιά σκεπασμένα μέχρις ότου ψηθούν και
μείνουν μόνον με το λάδι τους.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΜΕ ΑΥΓΑ

Κόβουμε φέτες από μεγάλες ή φαρδιές
μελιτζάνες, όπως για τηγανίτες και τις ά-
λατίζουμε όλιγο. Κατόπιν έχουμε τριμμένο
ανάλογο τυρί και άνακατεύουμε μ' αυτό
τόσα αυγά, όσα χρειάζονται για να γίνη
μια μαλακή ζύμη. Στραγγίζουμε τότε τις
μελιτζάνες, τις σκουπίζουμε με πετσέτες,
ώστε να μείνουν στεγνές και άλειφουμε κα-
θε φέτα από τη μια πλευρά μόνον με μια
στρώσι από το αυγότυρο. Τηγανίζουμε ό-
στερα με θούτυρο ή λάδι έκλεκτό, άφου
βάλουμε πρώτα στο τηγάνι το γυμνό μέρος
της μελιτζάνας, να τηγανισθή και κατόπιν
με το άνω μέρος, προσέχοντες να μη μαυρί-
ζουν από το τηγάνισμα και να παίρνουν ένα ξανθόχρoο
χρώμα.

ΓΑΛΑΤΟΠΗΤΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Έτοιμάζονται η έξιξη άναλογίες:
Μιά όκα γάλα, 150 δράμα ζάχαρι, 75 δράμα άλεύρι,
8 - 10 κουταλιές θούτυρο λωμένο, 10-12 αυγά και μισή
γλυκού άλάτι, για άρωμα δε λίγη κανέλλα ψι-
λή ή φλούδα ξυστή λεμονιού. Τ' άνακατεύ-
ουμε όλα αυτά μέσα σε λεκάνη, πρώτα έμ-
νοείται, το άλεύρι με το μισό γάλα, για να
μη σβολιάση, τα ρίχνουμε σε θουτυρωμένο
γάδι και ψήνονται άμέσως σε δυνατό φούρ-
νο. Πασπαλίζετε δε ύστερα με άχνη ζά-
χαρης και κανέλλας.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ας κάθε χρόνο, στη γιορτή της Σταυροπρο-
σκυνήσεως, για να φέρουν ευτυχία στον
ιδιοκτήτη και άφθονία παραγωγής στα ά-
πάρχοντά του.

Τα άλλα τα έχουν προς άποτροπήν κα-
κών.

Κ' ίσως τα άλεξίκακα αυτά, έξω από την
πόρτα, να διώχνουν τα κακά πνεύματα και
κάθε άμαρτία, εκτός μερικόν λαθραίων
ζευγαριών, που κλείνονται σε ειδικά σκο-
τεινά δωμάτια.

Τό έσωτερικόν, όμως του καταστήματος,
ή μη' επέπουσα καθαριότης, ή άκαταστά-
σία, ή σκόνη, ή άράχνες και τα ψάρια που
δέν είνε φρέσκα, διώχνουν από μέσα...
τούς λοιπούς πελάτες !...

ΣΤΑΜ: ΣΤΑΜ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Μιά καλοκαιρινή νύχτα, καθώς ο
πλούσιος κτηνίας Ίάκωβος Μελλιέ, θυσανισμένος από τη ζέστη, ση-
κνέται από το κρεβάτι του για ν' αναπνεύση λίγο, βλέπει ξαφνικά
άπ' το παράθυρό του μια σκιά να γλιστράει, άνάμεσα από τα δέντρα
του κήπου της έπαύσεως του. Προσέχει καλλίτερα κι' άναγνωρίζει σ'
αυτήν την μοιχαλκή του Λουκία, ή οποία, έν άγνοία του, έχει θυγή
έξω και ξαναγυρίζει, στην προχωρημένη αυτή ώρα, στο σπίτι. Τρομερές
ύστερες περνούν τότε άπ' το μυαλό του και, συνδυάζοντας την έξοδο
αυτή της κόρης του με διάφορα άλλα περιστατικά, σχηματίζει την πε-
ποίθησι ότι ή Λουκία έχει έραστή, με τόν όποιο συναντάται κρυφά. Γε-
μίσις όργη, άναθέτει την όλλη μέρα στον άφωσιωμένο του έπιστάτη
Πέτρο Ρουθενά να έξακριβώση την άλήθεια και να τόν πληροφορήση
σχετικά. Πράγματι δε ο Ρουθενά κατορθώνει να έρθι κάποια έπιστολή
έκ της νέου, όνομαζομένης Έδμόνδου προς την Λου-
κία, με την όποια εκείνος της δίνει ραντεβού για
το ίδιο έσώ κοντά σε μια μικρή γέφυρα. Ο Με-
λιέ διαβάζει την έπιστολή, την ξαναθάζει στη θέσι
της για να την πάρη ή άνυποψίαστη κόρη του και
να πάη έτσι στο ραντεβού, και άποφασίζει να τι-
μωρήσιν σκληρά τούς δύο ένόχους.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άγαπημένος μου Έδμόνδος, σκέφθη-
κε ή Λουκία, άφου διάβασε την έπιστολή,
θα φύγη. Τό άποφάσισε... Ναί, πρέπει να
φύγη, γιατί ο καιρός επείγει... Πρέπει να
φύγη και να πετύχω... Υπέφερε άρκετά
ως τώρα... Ο Θεός που έπαγρυπνεί σ' ό-
λα τα πλάσματά του, δέν θα θελήση να
τόν φέρη σ' άπελπισία. Φοβάται ν' άπο-
μακρυνθή από μένα... Αί κι' εγώ άνη-
συχά και θασάνίζομαι όσο κι' αυτός, άλ-
λ' άπείλει να γίνη ή ευτυχία μόνο με θυσίες
έπιτυγχάνεται... Θα πάω άπόψε να τόν
συναντήσω... για τελευταία φορά... Ω!
αυτή ή σκέψις μου φέρνει φρίκη... Αλλά
αν δέν μ' έδλεπε, δέν θα είχε τη δύναμι
να φύγη... Με προσκαλεί. Θα πάω λοιπόν
και θα τού πάω συγχρόνως ό,τι ζητάει ά-
πό μένα: θάρρος κι' έλπίδα...

Άναψε ένα κερί κι' έκάψε την έπιστο-
λή, αλλά δυστυχώς ή προφύλαξις αυτή ή-
ταν πείσι περιττή.

Τα μάτια της Λουκίας πλημμύρισαν δά-
κρυα με τη σκέψι ότι θ' άποχωριζόταν
τόν άγαπημένο της. Τά σκούπισε προσε-
χτικά και κατέθηκε στο Ισόγειο για νά
δώση διάφορες οδηγίες για το δείπνο.

Έκείνη τη στιγμή, μπήκε και ο Πέτρος
Ρουθενά, ο όποιος ξαναγύριζε άπ' τά
χωράρια.

Χαίρετσε με στοργή τη νέα, ή όποια
ξαφνίστηκε, θέλοντας την περιλυπή έκ-
φρασι του προσώπου του.

— Καλέ μου Πέτρο, τόν ρώτησε, τί έ-
χεις ; Φαίνεται στενοχωρημένος...

— Μάλιστα, δεσποινίς, δέν είμαι εύχα-
ριστήμένος, δέν είμαι καθ' ύλου εύχαριστη-
μένος.

— Μήπως ή έργασις δέν προχωρούν κα-

λά ; Ώστόσο μου φαίνεται ότι ο λαμπρός αυτός ήλιος ξε-
ραίνει γρήγορα το χορτάρι.

— Πραγματικά, δεσποινίς. Μπορεί μάλιστα κανείς να πη-
δί ο ήλιος κάνει τά τρία τέταρτα της δουλειάς. Μά κάτι
άλλο με στενοχωρεί και με θλίβει...

— Και δέν μπορείς να μου τό πής ; ρώτησε ή νέα με
γλυκειά φωνή.

Ο άγαθός έπιστάτης συγκινήθηκε θαθεία. Προχώρησε
προς αυτήν δυο βήματα κι' έτοιμάστηκε να της πη: «Άν
σκοπεύετε να κάνετε άπόψε, μετά τη δύσι του ήλιου κανέ-
να περιπάτο, έγκαταλείφετέ τον και μείνατε στην κάμαρή
σας».

Ξαφνικά όμως τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα ο Ίάκωβος
Μελλιέ και ή εμφάνισις του τόν έκανε
να κλείση τό στόμα του πριν άκόμα
προφτάση να προφέρη ούτε λέξι άπ' ό-
σα ήθελε να πη.

Έρριξε στην νέα ένα περίλυπο βλέμ-
μα με τό όποιο φαίνόταν σαν να της έ-
λεγε όσα δέν μπόρεσε να της πη με τό
στόμα κι' έπειτα άπομακρύνθηκε, άνα-
στενάζοντας θαθεία.

«Ο δυστυχισμένος ο Πέτρος! σκέφθηκε
ή Λουκία. Φαίνεται πολύ λυπημένος. Τί
νά έχη τάχα ; Χωρίς άλλο ο πατέρας
μου θα τόν στενοχώρησε...»

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

Κατά τις εφτάμισι το βράδυ, ένας άν-
δρας, ψηλός, που φορούσε ψάθινο καπέ-
λο και χοντρές μπότες, έφθασε στην έ-
παυσι του Σειλόν, έχοντας τό τουφέκι
του κρεμασμένο στον ώμο του.

Φαίνονταν γαράντα περίπου χρόνων και
τό πλατό μέτωπό του, τά πυκνά φρύδια
του που ένδιοντούσαν πάνω άπ' τη μύ-
τη, φάνερωναν χαρακτήρα τολμηρό κι'
ένεργητικό.

Κάτω άπ' τά άγρια σχεδόν χαρακτη-
ριστικά του, έπαλλε καρδιά θερμή, γε-
μάτη ήρωισμό, ίκανή για κάθε θυσία.

Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Ζάν Ρε-
νό, αλλά στην περιοχή του Σαιντ-Γιρουν
ήταν πιο γνωστός με την επωνυμία «Ο
Κυνηγός τών Λύκων».

Μόλις μπήκε στην άγρόπεισι, έβγαλε
τό καπέλο του και χαίρετσε με σεβασ-
μό τη Λουκία.

Η νέα έστράνε εκείνη τη στιγμή τό
τραπέζομάνηλο στο μεγάλο τραπέζι
που ήταν στη μέση της αίθουσας, γιατί
ζύγωνε ή στιγμή που θα γύριζαν οι έρ-
γάτες από τά χωράφια.

— Αί Έσθ, Ρενό ; είπε. Χαίρω
πολύ που σε βλέπω. Έχεις νάρθης στο
Σειλόν μια εβδομάδα κι' έχω έτοιμάσει
ένα δείμα με διάφορα πράγματα για τη
γυναίκα σου...

— Φοβάμαι... Τρέμω... ψιθύρισε ή Λουκία

— Είσατε πάντοτε πολύ καλή... Δεν με είδατε μία θδομά-
ρα τώρα, γιατί είχα κρεμάσει το τουφέκι μου στο καρφί
κ' είχα πάρει κι' εγώ το δρεπάνι. Όταν το χόρτο ξεραί-
νεται κι' ο καιρός είναι καταλλήλως, πρέπει να πηγαίνουμε
δλοι στα λειβάδια. Άλλα χθές το θράδυ με ειδοποίησαν,
ότι μία μεγάλη λύκαινα με τα δυο μικρά της φάνηκε στο
δάσος της Σουέρ. Γι' αυτό δεν δουλεύω σήμερα. Σηκώθη-
κα πολύ πρωί και όλη την ημέρα του κάκου περιφερόμουν
στο δάσος. Δεν κατώρθωσα πουθενά να ξετρυπώσω τη
Λύκαινα.

— Θα είσαι κουρασμένος, είπε η Λουκία.
— Ω! ο δρόμος δεν με κουράζει! Είμαι συνηθισμένος!
άπάντησε εκείνος χαμογελώντας.
— Άλλά είσαι πλημμυρισμένος στον ιδρώτα, καλέ μου
Ρενώ...

— Δεν πειράζει...
— Κάθισε σ' αυτήν την καρέκλα... Θα σου δώσω ένα
ποτήρι κρασί...

— Αυτό το δέχομαι.
— Δεν σε ρώτησα ακόμα για τη γυναίκα σου, τη Γενεθιέ-
θη...

— Τι κάνει;
— Είναι τόσο καλά, όσο της επιτρέπει η θέσις της.

— Άλήθεια; Έκανε η νέα κοκκινίζοντας ξαφνικά.
— Ο «Κυνηγός των λύκων» κάθισε, έχοντας το τουφέκι
του ανάμεσα στα γόνατά του και η Λουκία έβαλε μπροστά
του σε μία άκρη του τραπεζιού μία μπουτίλλια, ένα ποτήρι
και ένα κομμάτι ψητό κρέας.

— Στην ύγεια σας, δεσποινίς, είπε.
Και, ύψωνοντας το ποτήρι, το άδειασε με μεγάλη ευχα-
ρίστηση.

— Την Κυριακή, αν μπορέσω, θάρθω να δω τη Γενεθιέ-
θη...

— Α! θα την ευχαριστήσετε πολύ, δεσποινίς... Κανέναν
άλλο δεν αγαπάει τόσο στον κόσμο όσο την ευγενεία σας...

— Η γυναίκα μου είναι όπως κι' εγώ: ποτέ δεν ξεχνάει το
καλό, που της κάνουν... Ξέρετε πώς όλη την ευτυχία μας
τη χρωστάμε στον πατέρα σας... Αυτός μας σολήθησε να
παντρευτούμε...

— Άγαπήμαστε από καιρό, αλλά δεν είχα-
με λίγα χρήματα για ν' αγοράσουμε μία καλύβα... Ο
πατέρα σας έμαθε το πράγμα, ήρθε λοιπόν και με όρθηκε
και μου είπε απότομα, πως συνηθίζει πάντα να μιλάει:

— Θέλεις να παντρευτείς τη Γενεθιέθη και δεν μπορείς,
γιατί δεν έχεις χρήματα;

— Αυτό είναι αλήθεια, κύριε Μελλιέ, του άπάντησα.
— Η Γενεθιέθη είναι αξιόλογη και τίμια κόρη, εξακο-
λούθησε ο πατέρας σας. Ο πατέρας της ήταν καλός και
άφοσιωμένος υπηρέτης του δικού μου. Έσένα επίσης σ' έκ-
τιμω και σ' αγαπώ. Θα παντρευτείς τη Γενεθιέθη.

— Άνέθηκε στο δωμάτιό του και ξαναγύρισε σε μία στιγ-
μή κρατώντας μία σακκούλιστα γεμάτη χρήματα, Μέσα σ'
αυτήν υπήρχαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Νά, πάρε, μου είπε, ότι χρειάζεται για να παντρευ-
της.

— Δέν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου και σ' αυτιά
μου. Κιτάζα τον πατέρα σας σαν ήλιος. Τέλος, δεν μπό-
ρεσα να συγκρατήσω πεία τη συγκίνησή μου και θά τον
αποκαλούσα πατέρα μου.

— Θέλησα να του κάνω ένα γραμματίο.
— Καλά, καλά! μου άπάντησε και μ' έσπρωξε προς
την πόρτα. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα. Θα μου τα έμπιστρέ-
ψης αργότερα, σιγά-σιγά, όταν ευκολυνθής...

— Μετά δεκαπέντε μέρες, η Γενεθιέθη ήταν σύζυγός μου
κι' εγκαταστάθηκε στο σπίτικι του Σεβρύ, το οποίο αγο-
ράσαμε με τα χρήματα του πατέρα σας και στο οποίο κα-
τοικούμε τώρα...

— Μά δεν έκανε μόνο αυτό για μένα ο πατέρας σας.
— Τη μία φορά μου χάρισε την ευτυχία, μα και μία άλλη
φορά μου έσωσε τη ζωή με κίνδυνο της δικής του, μία
μέρα που με είχε παρσούρει το ποτάμι και κόντευα να
πνιγώ...

— Τα άγνοουσα όλ' αυτά, καλέ μου Ρενώ, είπε η Λου-
κία ζωηρά συγκινημένη.

— Τώρα, εξακολούθησε ο κυνηγός, μπορείτε να κρίνετε
και μόνη σας πόσο αγαπώ τον πατέρα σας. Κανέναν δεν
θα μπόρεση ποτέ να μάθι πόση ευγνωμοσύνη αισθάνομαι
προς αυτόν, αλλά σε σάς θά το πώ: Θά πεθαινα με χαρά
για τον πατέρα σας.

— Σε ξέρω καλά, Ρενώ... Ξέρω πώς έχεις ευγενική καρ-
διά.

— Επίσης, χάρις στον πατέρα σας, κατώρθωσα να πάρω
άδεια να όπλοφορώ όλο τον χρόνο κι' έτσι μπορώ να
κυνηγώ τους λύκους και τον χειμώνα και το καλοκαίρι.

— Και σκοτώνεις πολλά από τα φοβερά αυτά ζώα;
— Φέτος σκότωσα ένα μόνο... Μέσα σε τρία χρόνια έχω
σκοτώσει έντεκα και σκοπεύω να σκοτώσω δυο-τρία ακό-
μα πριν από το τέλος του χρόνου... Άν ή λύκαινα, που
δεν πέτυχα σήμερα, ξαναφανή, σάς ύπόσχομαι ότι δεν θα
μου ξεφύγει.

— Πιέ, λοιπόν! είπε η Λουκία. Δεν άδειασε τη μπου-
τίλλια σου.

— Σας είπα πολλά, δεσποινίς. Ίσως σάς έκανα να χά-
σετε τον καιρό σας.

— Καθόλου, καλέ μου Ρενώ. Άπεναντίας ευχαριστώ-
μαι πολύ να σ' άκούω.

— Είσατε πολύ καλή, δεσποινίς. Γι' αυτό κατέχετε έθω-
στην καρδιά μου μία μεγάλη θέσι, κοντά στον πατέρα σας.
Α! εξακολούθησε ζωηρά, αν ύπάρχη μία γυναίκα στον
κόσμο που άξίζει να γίνη ευτυχισμένη, είσατε σεις, δεσπο-
νίς...

— Η νέα έβγαλε ένα στεναγμό.
— Μά την πίστι μου, διψούσα! εξακολούθησε ο «Κυνη-
γός των λύκων». Τώρα που άδειασα τη μπουτίλλια μου, θέ-
νωιώθω πεία καθόλου κούρασι.

Και σηκώθηκε απ' την καρέκλα του.
— Φεύγεις; ρώτησε η Λουκία.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Δεν θέλω ν άργησω περισσό-
ρο...

— Μείνε λίγο να σου φέρω το δέμα για τη Γενεθιέθη, για
το όποιο σου μιλάσα.

— Μην ένοχληθείτε... Θάρθω να το πάρω αύριο ή την
Κυριακή το πρωί...

— Δεν θα ξαναγυρίσετε λοιπόν άμέσως στο Σιθρό;
— Όχι, πρέπει να πάω στο Τερράς για μία παραγγελία
που μου έδωσαν...

— Τότε μπορείτε να πάρης το δέμα στην έπιστολή σου...
— Μά την ώρα εκείνη, θά κοιμάσαστε όλοι εδώ, γιατί
έπιστρέφοντας από το Τερράς, θά σταυώ λίγο στο μύλο
του Φρεμικούρ. Είναι έξη μέρες που έδωσα να μου άνα-
σουν σάρι κι' έπειδή μάς έμεινε στο σπίτι λίγο μόνο ψω-
μί, θά προσπαθήσω να πάρω το άλεύρι, μου άποψε.

— Τότε, Ρενώ, έχεις δίκη.

— Θ' άφήσω μάλιστα εδώ το τουρέκι μου. Άπόψε δεν
τό χρειάζομαι, γιατί δεν έλπίζω ν' άπάντησω κανένα λύκο
στον δρόμο. Έπειτα, αν ο μολωνάς μου δώσει το άλεύρι
μου, θά το φορτώσω στον όμο μου και το τουρέκι θα με
ένοχλή...

— Άλλά θά κουραστής πολυ με τόσο φορτίο...

— Ό! δεν είναι θαρύ.

— Έχεις να κάνης τόσο δρόμο.

— Ναί, αλλά οι όμοι μου είναι πολυ δυνατοί... Καλή άν-
τάμωσι, δεσποινίς Λουκία, κι' ευχαριστώ. Θά πώ στη Γε-
νεθιέθη ότι τη θυμάσαστε πάντοτε.

Και, θγαίνοντας έξω, άπομακρύνθηκε γρήγορα.
Ο ήλιος είχε θασιλέψει πεία.

Σε λίγο οι έργάτες κι' οι υπηρέτες της άγροικίας έρ-
αγύρισαν απ' τους άγρούς. Το δείπνο ήταν έτοιμο και
κάθησαν όλοι στο τραπέζι.

Κατά τις έννέα, οι μεροκαματιάρηδες που έμειναν όλοι
σχεδόν στο Φρεμικούρ, έφυγαν από την έπαυλη. Τα κτη-
νά έδηγήθηκαν στους σταύλους και τα ποίμνια στις μάντρες.

Οι υπηρέτες πόντιζαν τ' άλογα κι' έτοιμάζαν τους σταύ-
λους για τη νύχτα.

Η Λουκία είχε άνεση στο δωμάτιό της, περιμένοντας τη
στιγμή που θά πλάγιαζαν όλοι για να γνή έξω άπαραση-
ρητη και να πάη στο μέρος όπου θά συναντούσε τον άνε-
τημένο της.

Άκουσε τις πόρτες να κλείνουν και τους υπηρέτες που
καληνύχτιζαν ο ένας τον άλλο.

Στις δέκα παρά τέταρτο θαθεία σιωπή έπικρατούσε σ'
όλη την άγροικία.

Η ώρα είχε φθάσει.
Η Λουκία νόμιζε ότι όλοι κοιμώντουσαν, αλλά γελού-
σαν.

Δυό άνδρες άγρυπνούσαν και περίμεναν κι' αυτοί ο
πατέρας της κι' ο Πέτρος Ρουθενά.

Κατέθηκε άνάλαφρα τη σκάλα, κρατώντας την άπαστη
της, πέρασε τρέχοντας τη μεγάλη αίθουσα του Ιουλιέου,
άνοιξε μία πόρτα που δεν φρόντισε να την ξανακλείσει,
μπήκε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο, στην άκρη του οποίου
υπήρχε η μικρή πόρτα για την οποία ξαναμιλήσαμε, τρι-
θηξε τον σύρτη άθόρυβα, την άνοιξε κι' έτρεξε έξω.

Πίσω της, ο Ίάκωθος Μελλιέ είχε άνοιξει την πόρτα
του δωματίου του και, όπως κι' εκείνη, κατέθηκε τη σκά-
λα.

λα άθόρυβα και προσεχτικά.

Άν, εκείνη τη στιγμή, έβλεπε το πρόσωπό του μέσα σε
καθρέφτη, δεν θ' άναγνώριζε κι' ο ίδιος τον έαυτό του.

Έτρεξε στον διάδρομο.
Έξαφνα ο Πέτρος Ρουθενά παρουσιάστηκε μπροστά
του και του έφραξε τον δρόμο.

— Ίάκωθε, τον ρώτησε, που πās;

— Άφρη με! του άπάντησε εκείνος με θαρραλή φωνή.

— Όχι, δεν θά γνής έξω!...

— Άθλιε! μούγκρισε ο Ίάκωθος Μελλιέ που η όργη
τον έκανε τρελλό.

Και όρμώντας κατά του πιστού του έπιστάτου, του ά-
φασιαμένου του φίλου, τον άρπαξε από τον λαιμό και τον
έπρωξε μ' όλη του τη δύναμη.

Ο Ρουθενά, χάνοντας την ίσορροπία του, έπεσε κι' έ-
πειδή το κεφάλι του χτύπησε στην άκρη του τραπεζιού,
έπαύθηκε κατά γής, άναίσθητος.

Ο Μελλιέ, χωρίς καν να αισθανθί τί είχε κάνει, όρμη-
σε έξω απ' το σπίτι, θγαζοντας απ' το στόμα του άφρους
λύσσης, τυφλός, τρελλός και άρχισε να τρέχη μέσ' απ' τα
περιθόλια.

Ε'

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Η Λουκία, άφου πέρασε τον φράχτη του κήπου, διευθύ-
θηκε προς το ποτάμι.

Ο άγνωστος νέος την περίμενε στην άλλη όχθη, σε λί-
γη άπόστασι από τη μικρή γέφυρα.

Μέσα σε μία στιγμή, η Λουκία θρέθηκε κοντά του, κι'
έκείνος, χωρίς καν να αισθανθί τί είχε κάνει, άρχισε
με πάθος άπάνω στην καρδιά του.

Τα χείλη τους ένώθηκαν.
Δέν ήταν ένα άπλό φίλημα εκείνο. Ήταν μία ένωση ψυ-
χών.

Έπειτα την έπηρε απ' το μπράτσο και
την ώδηγησης ως το μικρό δάσος με τις
λεύκες, όπου και στάθηκαν.

Άγαπημένη μου, της είπε, μαλλώνω
πικρά τον έαυτό μου, όταν άναλογίζομαι
τους κινδύνους που άφηφας κι' έρχεσαι
για να μου χάρισης μία στιγμή χαράς κι'
ευτυχίας...

— Ό! είμαι πολυ έγωιστής, πο-
λύ άπαιτητικός...

— Σ' αγαπώ! ψιθύρισε εκείνη με άπέ-
ρανη τρυφερότητα.

Άγαπημένη μου άγγελε! της άπάν-
τησε ο νέος με φωνή που έτρεμε από συγ-
κίνησι. Άντί ν' άκούσω παράπονα να
θναινουν από το στόμα σου, άκούω μία
λέξι που μου άνοίγει τον ούρανό...

— Ξέρεις τις θλίψεις της ζωής μου, Λουκία, ξέρεις πόσο
ή τραχιά μου ψυχή θασανάστηκε.

— Ός τώρα, Λουκία, έλαβα τα πάντα από σένα... Ήρ-
θες έσθ μέσα στο σκοτάδι της ζωής μου κι' άμέσως όλα
ελαμψαν ολόγυρά μου...

— Καταριώμουν την άθλία μου ύπαρξη, τον κόσμο ολό-
κληρο, αλλά έσθ μου έδειξες τον ούρανό και μ' έκανες
να εύλογώ τον Θεό...

— Με ένα μόνο θέλημα σου, με μία μόνο λέξι σου, διέ-
λυες τις ζοφερές σκέψεις μου, όπως διαλύει ο άνεμος τα
σύννεφα.

— Μέσα στην ψυχή μου έκλεινα την περιφρόνησι και το
μίσος ίσως για τους ανθρώπους, και σθ τη γέμισες από
αγάπη... Έσθ μ' έκανες να γνωρίσω τη χαρά, την ευτυ-
χία... Κι' έγώ τί σου έδωσα για αντάλλαγμα; ;... Τίποτε...
Τί λέω; ;... Σού έδωσα έννοιες, θλίψεις, φόβους...

— Εδόνδε, σόπα... Δεν είναι έτσι;

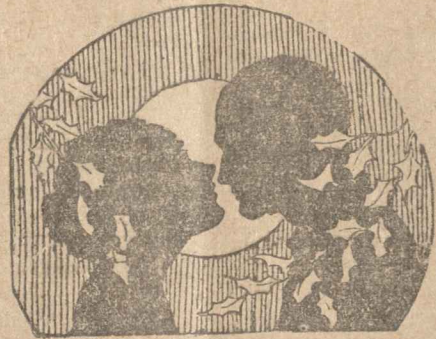
— Ό! δεν τό όμολογείς αυτό, γιατί είσαι πολυ καλή
και γενναίωμυχη... Μά να και αυτή ακόμα τη στιγμή άνα-
τριχιάζεις άκούγοντας τους θορύβους των δέντρων, τα
φτερουγίσματα των νυχτοπουλιών... Είμαι άντρας και ό-
μως έσθ μου δίνεις το παράδειγμα της γενναιότητας.

— Όχι, όχι, δεν κατώρθωσα ακόμα να κάνω τίποτε για
σένα...

— Τίποτε λοιπόν δεν είναι το ότι μ' αγάπησες, το ότι μ'
αγαπάς;

— Άλλά και σθ μ' αγαπάς...

— Ό! ναί, σ' αγαπώ... Και μονάχα έσθ θά είσαι ή
βασιλισσα της καρδιάς μου, όσο θά χτυπάη στο στήθος
μου... Άλλά δεν φάνει να σ' αγαπώ... Έχω καθήκον να
έξασφαλίσω την γαλήνη σου, να ξαναδώσω το χαμόγελο
στα χείλη σου και την ύπερφάνεια στο μέτωπό σου. Ά-

γαπημένη μου Λουκία, δεν είσαι ευτυχισμένη κι' έγώ θέλω
την ευτυχία σου.

— Δεν είμαι δυστυχισμένη όσο νομίζεις... Η έμπιστοσύνη
μου σε σένα είναι τόσο άπόλυτη, τόσο άπέραντη, ώστε μπο-
ρώ να ύποφέρω τα πάντα... Είναι τόσο μεγάλος ο έρωας μου,
ώστε μου δίνει μία γενναιότητα, που τίποτε δεν μπορεί να
τη νικήση... Άν ή ευτυχία ήταν εύκολη, τότε θά είχε λιγώ-
τερη αξία.

— Όστόσο, δεν θά σου κρύψω ότι, έδώ και λίγες μέρες,
είμαι άνήσυχη. Ο πατέρας μου δεν μου μιλάει πεία, το
θέλημα του έχει γίνει άυστηρό, είναι ταρσαγμένος, άνήσυ-
χος... Φοβάμαι πώς κάτι έχει μαντέψει... Ναί... φοβάμαι...
τρέμω...

— Α! το φοβόμουν κι' έγώ αυτό... Και δεν μπορώ να
παρουσιάσω ακόμα μπροστά του! Πρέπει πρό πάντων να
νικήσω την Είμαρμένη που με καταδιώκει.

— Λοιπόν, τό άποφάσιζες; Φεύγεις αύριο;

— Ναί, θά φύγω, αύριο... Γι' αυτό θέλησα να σε ιδώ και
να κουβεντιάσω μία στιγμή μαζί σου.

— Φύγε, λοιπόν, αγαπημένη μου Έδμόνδε, σύζυγέ μου,
φύγε και ξαναγύρισε γρήγορα, φέρνοντας την ευτυχία στη
δυστυχισμένη σου Λουκία... Τώρα που άνακάλυψες τό μυ-
στικό της γεννήσεώς σου, τα άλλα δεν θά είναι δύσκολα.

— Μεθαύριο, θά θρίσκω στο Παρίσι.

— Στο Παρίσι! είπε η νέα κατάπληκτη. Γιατί στο Πα-
ρίσι;

— Γιατί εκεί βρίσκεται το μυστήριό.

— Πώς; Η γρηά που σ' άνάθρεψε, έφυγε απ' το χωριό;

— Όχι, άπάντησε ο νέος περίλυπος, πέθανε...

— Πέθανε! Ξαναείπε κι' η Λουκία, θλιμμένη κι' αυτή.

— Ναί, και δεν ξέρω αν θά εξακολουθήσω να λαβαίνω
το έπίδομα, το όποιο ως τώρα μου πληρωνόταν ταχτικά.

— Ό! Θεέ μου! ψιθύρισε η νέα στεναζοντας.

— Άλλά ήσυχασε, αγαπημένη μου, ή-
συχασε... Άν ο άπροσδόκητος θάνατος
της δυστυχισμένης Μαριάννας, ή όποια με
περιποιήθηκε στην παιδική μου ηλικία και
μ' αγάπησε τόσο, με κάνει να θλίβωμαι,
νομίζω ότι μπορώ να θεωρήσω ότι με
φέρνει το περιστατικό αυτό πιό κοντά στο
σκοπό που επιδιώκω...

— Πώς; Άφου εκείνη δεν μπορεί πεία
να μιλήση;... Βασίζαμε όλες μας τις έλ-
πίδες σ' αυτήν κι' εκείνη πήρε μαζί της
στον τάφο, ότι ενδιαφερόμαστε τόσο να
μάθουμε...

— Πραγματικά, αλλά πριν πεθάνη, ο
Θεός της έδωσε μία έμπνευσι. Η Μαρία-
να δεν πήρε στον τάφο όλο το μυστικό,

— Πρό δεκαπέντε ήμερών, η Μαριάννα, άρρωστη, καθώς
ήταν και προαισθανόμενη χαρίς άλλο τον θάνατό της, έ-
γραψε ή ίδια μία έπιστολή για μένα, την όποια έμπιστεύ-
θηκε προσωρινώς σε μία γειτόνισσά της, με την έντολή
να μου τη στείλη μόλις πεθάνη. Την έπιστολή εκείνη, Λου-
κία, την έλαβα χθες συγχρόνως με μία άλλη έπιστολή, που
μου έστειλε κάποιος χωρικός για να με πληροφορήση για
την άρρώστεια και τον θάνατο της δυστυχισμένης μου πα-
ραμιάνας.

— Στην έπιστολή της, η Μαριάννα μου γνωστοποίηε το ό-
νομα και την διεύθυνσι ενός συμβολαιογράφου των Παρι-
σιών, ο όποιος της έστειλε κάθε τριμηνία τ' άπαιτούμενα
χρήματα για την συντήρησι και των δυό μας.

— Η Μαριάννα νόμιζε ότι δεν έπρεπε να μου κρύψη τ' ό-
νομά του. Πίσω δε απ' αυτόν κρύβεται ένας άντιπρόσωπος
της οικογενείας μου...

— Ναί, στην έπιστολή, εκτός από τ' όνομα του συμβολαιο-
γράφου, άπάρχει κι' ένα άλλο όνομα, ένα μεγάλο όνομα,
που συνοδεύεται από τον τίτλο του κόμητος. Ζητώ από σε-
να την άδεια να μην προσφέρω τ' όνομα αυτό... Τόσο φο-
βάμαι μήπως γελιέμαι και ήττας σου δώσω έλπίδες ύπερ-
βολικά λαμπρές...

— Α! το καταλάβαινα, αυτός ο πλούσιος και δυνατός
άνθρωπος κρατάει στα χέρια του την τύχη μου... Ξέρει
ποιός είμαι... Ξέρει ακόμα ποιός θά έπρεπε να είμαι...

— Τέλος τί θέλω έγώ; Θέλω να πάρω το όνομα που μου
ανήκει, άποδοθήποτε κι' αν είναι... Αδιάφορο ακόμα αν
είμαι φτωχός...

— Άλλά χρειάζομαι το όνομα αυτό, χωρίς το όποιο δεν
μπορώ να παρουσιαστώ στον πατέρα σου... Με κάθε θυ-
σία, πρέπει να μου το δώσουν...

— Πάνω απ' το παιδικό μου λίκνο, έρριψαν τον πέπλο
του μυστηρίου, κι' από τότε, πάντοτε και αδιάκοπα με πε-

ριέβαλλαν με το πιο πυκνό σκοτάδι.... Μεγάλωνα σαν το δέντρο της οάσεως μέσα στην έρημο κι' ως την ήμερα που είχα την ανέλπιστα ευτυχία να σε συναντήσω, θάδιζα με το μέτωπο σκυφτό σαν παρίας.

»Κάποια κατάρα θάρυνε φαίνεται τη γέννησί μου... Μά πρέπει τάχα εγώ, ο άθώος, να καταδικάμαι απ' αυτή ; »Θεέ μου!... Δεν είμαι απαιτητικός... Δεν θέλω τίποτε άλλο από ένα όνομα... "Ένα όνομα μόνο..."

»Εκείνη τη στιγμή κάποιος θόρυβος ακούστηκε μέσα στα φυλλάδια.

»Η Λουκία άνασκήρτησε τρομαγμένη και μαζεύτηκε στην άγκαλιά του Έδμόνδου.

—Φεθούμαι!... τρέμω!... ψιθύρισε.

»Εκείνος κύτταξε ανήσυχος στα σκοτάδια, μά δεν είδε τίποτε και της είπε:

— Δεν είναι τίποτε, αγαπημένη μου... Θά ήταν κανένα αγριμι...

»Η Λουκία ήσυχασε κάπως και του είπε:

— Έδμόνδε, πρέπει να χωρίσουμε. "Ως ότου να ξαναγυρίσεις θα μετράω τις ώρες... "Ο Θεός να δώσει να μου στείλεις καλές ειδήσεις... "Αλλά ό,τι και αν συμβεί, Έδμόνδε, είτε πετύχεις, είτε όχι, θα μου γράψεις απ' το Παρίσι, φανερά αυτή τη φορά. Αποφάσισα να μη θλεπώμαστε πειά κρυφά. Πρέπει ο πατέρας μου να μάθει τα πάντα.

»Θά γονατίσω μπροστά του και σκύβοντας το κεφάλι μου κάτω από το τρομερό του βλέμμα, θα του όμολογήσω την αλήθεια.

»Ξέρω ότι η λύπη του θα είναι μεγαλειότερη της όργης του, αλλά, έπειδή θα πρόκειται για τον έρωτά μας, θα όρω τη δύναμη να τον υπερασπίσω και να πετύχω τη συγγνώμη του.

»Τώρα, αγαπημένη μου Έδμόνδε, άς χωριστούμε... Θά επιστρέψω στην έπαυλή και μόνη στο δωμάτιό μου, θα προσευχηθώ στην Παναγία να δώσει αίσιο τέλος στο ταξίδι σου.

»Εκείνος την τράβηξε προς την άγκαλιά του, η Λουκία έρριξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του και για μία στιγμή έμειναν άγκαλιασμένοι.

— "Α! ψιθύρισε ο Έδμόνδος με άνεκφραστη μέθη. Είσαι ή πνοή που με ζωογονεί... "Η θεία άχτίνα του θλέμματός σου φωτίζει τη σκέψι μου... Είσαι κάτι περισσότερο από τη ζωή μου... Είσαι όλη μου ή ψυχή...

»Εκείνη ξέφυγε από την άγκαλιά του κι' έκανε μερικά θήματα... "Έπειτα, μ' ένα πήδημα, ρίχθηκε πάλι στην άγκαλιά του, τον φίλησε μία φορά ακόμα κι' απομακρύνθηκε γρήγορα.

»Ο Έδμόνδος θγήκε κι' αυτός από τις λευκές και άφου έκανε καμιά είκοσαριά θήματα, στάθηκε.

»Η Λουκία περνούσε τη στιγμή εκείνη το ποτάμι από τη μικρή γέφυρα.

Την παρακολούθησε με το βλέμμα ως ότου εξαφανίστηκε στη σκιά των πρώτων δένδρων που περιέβαλλαν την άγροικία.

Τότε αποφάσισε ν' απομακρυνθί κι' εκείνος.

Κάνοντας μία καμπύλη στο λειβάδι, έφθασε στον δρόμο του Σαιντ - Γ'ρουν, στο σημείο που διασταυρώνεται με τον δρόμο που πάει στο Φρεμικουρ και πέρασε το ποτάμι από μία πέτρινη γέφυρα.

»Εξαφνα όμως, στάθηκε, νομίζοντας ότι είδε έναν άνθρωπο ν' ανορθώνεται μπροστά του σε απόστασι πένηντα μέτρων.

»Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά.

— Πώς ; σκέφθηκε... Τί έπαθα ; Φοβάμαι ; Σίγουρα αυτό που νομίζω άνθρωπο θα είναι κάποιος θάμνος...

Και καθισχυάζοντας έντελώς με τη σκέψι αυτή, εξακολούθησε τον δρόμο του, ανοίγοντας το θήμα του.

»Αλλά όταν ζύγωσε περισσότερο στο μέρος όπου είχε δη τον μαύρο όγκο, ξαφνικά ένας πυροβολισμός άντηχησε μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Σχεδόν άμέσως, ο νέος έβγαλε μία πνιγμένη κραυγή κι' έφερε τα δύο του χέρια στο στήθος του.

Κλονίστηκε, έκανε τρία θήματα στο πλάι ζητώντας στήριγμα που δεν το θρήκε κι' έπεσε με τα μούτρα στην άκρη του δρόμου.

ΣΤ'

ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ

»Η Λουκία δεν είχε μη ή ακόμα στην άγροικία.

»Άκουσε τον πυροβολισμό κι' ένα ρίγος πέρασε όλο της το κορμί. "Ωστόσο δεν φαντάστηκε καθόλου ότι ο πυροβολισμός αυτός είχε ριχθί έναντίον του αγαπημένου της, τον

όποιο μόλις πρό όλίγου είχε άφήσει. Σκέφθηκε πως θα είχε πυροβολήσει κανέναν λαθροθήρα, κι' εξακολούθησε τον δρόμο της.

»Ο Πέτρος Ρουθενά είχε συνέλθει από τη λιποθυμία του και σηκώνονταν, όταν άκουσε κι' αυτός τον πυροβολισμό.

»Ο δυστυχισμένος έπιασε το κεφάλι του με τα χέρια του κι' άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του από άπελπισία.

»Αλλοίμονο ! Η φριχτή συμφορά που θέλησε να προλάβει, είχε συντελεσθί.

— Πολύ άργά ! Πολύ άργά ! άναστέναζε στριφονύριζοντας σπασμωδικά τα χέρια του. "Ω ! Ίάκωθε, Ίάκωθε Μελλιέ, έγινες δολοφόνος !

»Εξαφνα, από την πόρτα του διαδρόμου που είχε μπει άνοιχτή, έφθασε ως αυτόν θόρυβος θιαστικών θήμάτων.

— Είνε ή Λουκία ! σκέφθηκε. Δεν μπορεί να είναι ο πατέρας της, γιατί μόλις πρό όλίγου ακούστηκε ο πυροβολισμός.

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, ή νέα μπήκε μέσα.

»Ο Ρουθενά κρύφθηκε σε μία γωνία για να μη τον δει. Μόλις πρόφθασε, γιατί, έπειτα από μία στιγμή, ή νέα πέρασε μπροστά του σαν σκιά.

Διευθύνθηκε προς τη σκάλα, την άνέθηκε και μπήκε στο δωμάτιό της, όπου γονάτισε κι' άρχισε να προσεύχεται.

»Ο Πέτρος Ρουθενά σηκώθηκε τότε και στάθηκε στη μέση του δωματίου, μη ξέροντας κι' αυτός τί να κάνει.

Πέρασαν δέκα λεπτά.

Τέλος, άντηχησαν έξω τα θαρειά θήματα του γαιοκτημονος, ο όποιος ξαναγύριζε τρέχοντας.

Συγχρόνως ο Πέτρος τον είδε από την άνοιχτή πόρτα να παρουσιάζεται στην είσοδο του κήπου. Άμέσως έσπευσε να κρυφθί και πάλι στην σκοτεινή γωνία του.

»Ο Μελλιέ μπήκε μέσα. "Ένας νευρικός σπασμός τον συγκλόνισε όλόκληρο και το πρόσωπό του, παρ' όλον τον δρόμο που είχε κάνει, τρέχοντας, ήταν πελιδνό.

Πνιγόνταν, λαχάνιαζε και μόλις κρατιώταν στα πόδια του.

»Ακούμπησε το τούφεκι του στον τοίχο και ώρμησε προς την σκάλα, θέλοντας να κλειστή στην κάμαρή του.

Τότε ο Ρουθενά πετάχθηκε από τη γωνία του και άρμισε έσποια του, ξεχνώντας τον κτηνώδη τρόπο, με τον όποιο του είχε φερθί προηγουμένως.

—Δυστυχισμένε ! Τί έκανες ; του φώναξε, άφου μπήκα κ' οί δύο μέσα στο δωμάτιο του Μελλιέ κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

»Ο Ίάκωθος τον κύτταξε με τρόπο.

—"Ε ; Τί έκανα. Δεν ξέρω....

— "Ίάκωθε, μήπως ο Θεός δέ λυπήθηκε κι' αστόχησε ή σφαίρα ;

Μιά ζωηρή λάμψις πέρασε από το βλέμμα του γαιοκτημονος.

— "Όχι, άπάντησε με φωνή θαθεία, σημάδεψα στην καρδιά και σωριάστηκε κάτω.

— Πέθανε ! φώναξε περίτρομος ο Πέτρος.

— Πέθανε ! άπάντησε με φωνή πνιγμένη ο Μελλιέ.

»Ο Ρουθενά σωριάστηκε κι' ένα κάθισμα κι' έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

— "Ε, κι' αν πέθανε, τί μ' αυτό ; είπε σε λίγο ο Ρουθενά. Έξαπάτησε την κόρη μου... με άτίμασε... "Ήταν κλέφτης και τον τιμώρησα... Τον σκότωσα...

»Ο έπιστάτης σήκωσε το κεφάλι του και είπε:

— Ναί, τον δολοφόνησες...

— "Εστω !... Τό παραδέχομαι κι' αυτό, αν θέλεις... Μά είναι αδιάφορο....

— Και ή δικαιοσύνη, Ίάκωθε ; Δεν συλλογίζεσαι την δικαιοσύνη ;

— Δικαιοσύνη είμαι εγώ, όταν υπερασπίζομαι την περιουσία μου, όταν έκδικούμε την τιμή μου...

— Ίάκωθε, δεν σκέφτεσαι πειά... Είσαι τρελλός !...

— "Όταν συναντάω μία έχιδνα στο δρόμο μου, την κατασυντρίβω. "Όταν ένα αγριμι, λύκος ή λύσσασμένος σκύλος μπαίνει στα κτήματά μου, παίρνω το τούφεκι μου και τον σκοτώνω... Αυτό είναι δικαίωμά μου. Αυτό έκανα κι' εγώ.

— "Α ! δεν καταλαβαίνει ! Δεν θέλει να καταλάβη ή φώναζε άπελπισμένος ο Ρουθενά. Μά αυτό είναι φριχτό... ή γαλήνη σου με τρομάζει... Δυστυχισμένε, μπορεί να σε έ-

δε κανείς, να σ' άναγνώρισε...

— Και τί μ' αυτό ;

(*Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ "ΣΤΑΡ,"

[Άρθρο της γοητευτικής Γαλλίδος καλλιτέχνιδος ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ.]

ΠΑΛΟΙ δημοσιογράφοι μόλις, πάτησαν το πόδι μου στην Εύρώπη, έπειτα από ένα γοητευτικό ταξίδι στον Νέον Κόσμο, έσπευσαν να με πολιορκήσουν και να μου πάρουν μία συνέντευξη. Έκει στη σκάλα του θαυριοιού, μέσα στις χιλιάδες θαλίτσες και τον κόσμο που ξεφώνιζε, έπέμειναν να τους πω τις έντυπώσεις μου από την Άμερική. Μ' αυτό το θέωρησα παραπολύ άφελεια που κάθε σκαίζον πετούν τα ρούχα τους για να αγοράσουν άλλα και και να ένισχύσουν έτσι την έθνική διαμνηχία τους.

Σ' αυτήν, τέλος, την περίπτωση το μόνο για το όποιο θα μπορούσα να μιλήσω είναι οί έφιαλτικοί ουρανοξύσται τών ήνωμένων Πολιτειών, τα τρομερά ήλεκτρικά τραίνα που τρέχουν πάνω από το κεφάλι σας με ταχύτητα θολίδος και οί άξιοθαύμαστοι αυτοί «γιάγκηδες» με την εκπληκτική άφελεια που κάθε σκαίζον πετούν τα ρούχα τους για να αγοράσουν άλλα και και να ένισχύσουν έτσι την έθνική διαμνηχία τους.

»Αυτά τα πράγματα είναι γνωστά σε κάθε ταξιδιώτη, Γι' αυτό προτίμησα να τους πω με πιο μυστικό κι' άξιοθαύμαστο τρόπο γίνονται γοητευτικές ή «θεντέτες» του ήμερικανικού κινηματογράφου. Θέλησα ακόμα να τους ηγηγηθώ τα πρώτα χρόνια της ζωής μου και τις σκέψεις μου.

»Ας γρήγορα πρώτα να ήσυχα-σω λίγο κι' έπειτα τους διηγηθώ τα ξηξί :

— Το πιο άξιοπεριεργον πράγμα στο Χόλυγουντ, είναι ή έλική κλινική, στην όποία πηγαίνουν κάθε χρόνο οί «άστερες» για να υποβληθούν στη θεραπεία της όμορφιάς και να πάρουν τον συγχρονισμό και μοντέρνο τύπο της. Αυτή ή κλινική δεν είναι ένα ήσπετοστο Καλλιόης. Είναι μια ήσπασισ στην όποία θασανίζονται οί «άστερες», υποφέρουν φρικώδη μαρτύρια και τις καταφέρνουν να... μεταμορφωθούν σε άγγέλους. Σ' αυτήν την παράδοξη κλινική πήγα με την Ζαννέτ Γκέυνορ.

»Ήμουν υπερόβολικα περίεργη να δω τί θα... πάθω. Πράγματι μ' άνάγκασαν να καθίσω σε μία μεταλλική χειρουργική πολυθρόνα, άφου προηγουμένως μ' απήλλαξαν από τα ρούχα μου. Έπειτα αυτή ή πολυθρόνα, υιγά-σιγά, άνοιξε και θρέθηκε ξαπλωμένη ανάσκελα. Τότε δύο «υποκείμενα» μ' άσπρες μπλουζές και μάσκες έσκυψαν από πάνω μου και μ' έζήτησαν προσεκτικά με φακούς. Έκαναν σοθάρές κι' έμβριθείς παρατηρήσεις πάνω στην έπιδερμίδα μου, στο άνοιγόκλεισμα των ματιών μου, στο τόξο των χειλιών μου και στο σχήμα της μύτης μου και τέλος παρέλαβαν τα εργαλεία τους και άρχισαν να εργάζονται υπερόβολικα μεθοδικά. Τί έκαναν; Αυτό δεν είναι εύκολο να σας το θεσπώσω. Για μία στιγμή είχα την έντύπωση ότι μου θγάζαν το δέρμα από το πρόσωπο. Άλλοτε ότι μου λιμάρων τά... πτερύγια της μύτης.

»Άλλοτε πάλιν ότι μου ξεριζώνουν τα τόξα των φρυδιών. Έπειτα τα μαρτύριά μου τελειώσαν. Οί θασανιστάι μου τώλιναν το πρόσωπό μου με πετσέτες και με άφρησαν ώρες πολλές, σε μία φρικώδη άγωνία. Ναί είχα υποφέρει τρομερά εκείνες τις ώρες από την σκέψι, ότι πολύ πιθανόν ή έγχείρησις να είχε άποτύχει και άντι να γίνω όμορφη, να είχα μεταβληθί σ' ένα άποκρουστικό τέρας.

»Θανασιόητε όμως την έκπληξί μου, όταν ανοίγοντας τις

Μία ωραία φωτογραφία της Κλωντέτ Κολμπέρ.

γίνω καλλιτέχνης. Άλλωστε καταλάβαινα ότι δεν είχα την όμορφη που χρειαζόταν κι' άκόμη ότι δεν ένιωθα καμμία συγκίνηση σ' αντίκρισμα του κόσμου.

Γι' αυτόν τον λόγο μόλις τελείωσα το σχολείο άφωσιώθηκα στο έπάγγελμά μου. Έκανα ή δασκάλα της Γαλλικής. "Α, αυτά τα χρόνια !... Ήταν τα πιο φριχτά της ζωής μου. "Όλη την ώρα έτρεγα στους δρόμους, έπισκεπτόμουν ένα σωρό σπίτια και τέλος άργά τη νύχτα πήγαινα να να πλώω, πλώμα από την κουρσά, στο σπίτι μου. Μία μέρα τέλος, ήρθε ή έπιτυχία. Ένας μαθητής μου ήταν ήθοποιός του σοθάρου θαύτρου. Μά έβαλε λοιπόν την ιδέα ότι μπορούσα να γίνω καλλιτέχνης. Κι' εγώ άκολούθησα τη συμβουλή του. Μά περισσότερο με τραβούσε ή ζωγραφική. Σχεδιάζα περίφημα και σ' ένα λευκόμα είχα έξιστορήσει με σκίτσα όλα τα θάσνά μου. "Ο πατέρας μου μάλιστα έπέμενε ότι έπρεπε να συνεχίσω τις σπουδές μου στη σχολή Καλών Τεχνών της Νέας Υόρκης. Άλλά ο μα-

(Συνέχεια στη σελίδα 50).

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Η θεντέττα του κινηματογράφου Μαργαρίτα Ταδρτσιλ, η οποία έχει κατατομή αρχαίου αγάλματος.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

*Ο νέος άσתר του κινηματογράφου Ροβέρτος Ταϊλор, ο παρτεναίρ της Γκάριμπο στην «Κυρία με τās Καμελίās».

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μωζέ.)

ΜΙΑ από τις μεγαλύτερες φροντίδες των διαφόρων σκηνοθετών είναι πώς να κατορθώσουν να συγκινούν τους φίλους του κινηματογράφου. Μά για να προκαλέσουν αυτήν την συγκίνηση, πρέπει τα φιλμ, τα οποία δημιουργούν, να είναι υπερβολικά ανθρώπινα και πρέπει ακόμη να μιλούν στην καρδιά μας. Από τις εύκολες συγκινήσεις είναι κ' η συγκίνηση που προκαλεί ένα έρωτικό ειδύλλιο, μια δραματική σκηνή πάθους.

Μά το πιο δύσκολο είναι να κατορθώση κανείς να δώσει σ' ένα κινηματογραφικό έργο τους πιο χαρακτηριστικούς τύπους της μητρικής στοργής κι' απ' αυτές τις ψυχρές κι' αδιάφορες «θεντέτες» που δεν σκέπτονται τίποτε άλλο από το γλέντι και τον έρωτα, να δημιουργήση υποδειγματικές μητέρες ή όποιες να συνταράξουν την καρδιά των θεατών με το παίξιμό τους και την άφοσίωσή που δείχνουν στα παιδιά τους.

Ο σκηνοθέτης Σεσίλ ντε Μιλ μού εξωμολογείτο μία μέρα ότι ο πιο δύσκολος «ρόλος» για έναν «αστέρα» είναι ο ρόλος της μητέρας.

— Είναι αδύνατον, μού είπε, να ξεγελάσει κανείς το κοινό και να του παρουσιάσει έναν τύπο μητέρας που δεν υπάρχει στον κόσμο. Γι' αυτόν τον λόγο διαλέγουμε τη «θεντέτα» που θα υποδυθή μία μητέρα από τις καλλιτέχνιδες που έχουν ήδη άποχτήσει παιδιά ή που έχουν σ' αυτά μία παθολογική αδυναμία. Κάθε άνθρωπος μέσα στην ψυχή του, άλλωστε, διατηρεί ασθυστή την ανάμνηση της μητέρας του, των χαριών της και των τρυφερών φροτίδων που είχε γι' αυτόν. Είτε λοιπόν αδύνατο να τον ξεγελάσουμε και να του παρουσιάσουμε στην οθόνη μία ψεύτικη μητέρα που κάνει επίδειξη της τρυφερότητός της.

Η μητρική στοργή άλλωστε δεν μπορεί να επιδειχθή. Μένεται. Τη βλέπει κανείς στην εμφάνιση μερικών παιδιών, στο περιποιημένο ντύσιμό τους, στις όμιλίες τους, στις σκέψεις τους ακόμη σ' αυτήν την ιδιωματική ζωή τους. Η μητρικές φροντίδες είναι εκείνες που καλλιεργούν στην ψυχή μας τον σπόρο του καλού. Αν υπάρχουν εγκληματίες στον κόσμο, αυτό συμβαίνει, γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν είχαν μία καλή μητέρα για να φροντίση γι' αυτούς και να πνίξη μέσα στην καρδιά τους τα σκοτεινά πάθη και όλα τα άγρια ένστικτά τους. Επειτα είναι εξαιρετικά δύσκολο να παρουσιασθή στην οθόνη η απλή και ήρεμη ζωή μιας μητέρας και να καταφέρει να δώσει κανείς όλο το θέλητρο και την γοητεία των φροντίδων της.

Από τις καλύτερες ωστόσο μητέρες ή όποιες παρουσιάσθηκαν στην οθόνη, ήταν η Μάρλεν Ντήτριχ, στον ρόλο της «Ξανθής Αφροδίτης».

Θυμάστε την Έλλεν Φαραντέυ, την ηρωίδα αυτού του έργου; Για να θρέψη το παιδί της δεν διστάζει να κάνει τις πιο πρόστυχες και τις πιο εξευτελιστικές εργασίες. Πουλιέται στον δρόμο, μέσα στο κρύο κάτω από το θαμπό φως των ηλεκτρικών, τραγουδάει σε κακόφημα κέντρα, εξευτελίζεται από τους μεθυσμένους κτηνανθρώπους και τακισμένη από την κούραση και τις απογοητεύσεις, γυρίζει στο φτωχικό δωμάτιό της. Μά εκεί υπάρχει ένας μικρός άγγελος που την περιμένει, που της χαμογελάει και που την κάνει με τ' άθωα χάρδια του και τα χαρούμενα ξεφω-

Η Λορέττα Γιούνγκ σ' ένα ρόλο μητέρας

νητά του να λησμονήση όλον τον θούρκο της ζωής της. Κ' η Έλλεν Φαραντέυ παίρνει στην αγκαλιά της τον μικρό Τζένου, του κάνει την νυκτερινή τουαλέττα του, τον βάζει κατόπιν να κοιμηθή στο κρεβάτάκι του και με την παθητική και μελαγχολική φωνή της τον νανουρίζει μ' ένα τραγουδάκι και μ' ένα μικρό οργανέττο, που θγάζει κάτι λεπτούς και μελαγχολικούς ήχους. Κι' ο μικρός Τζένου κοιμάται ευτυχισμένος. Μά δεν ξέρει πόσο τον αγαπάει η μητέρα του κι' ότι γι' αυτήν είναι ο πιο πολύτιμος θησαυρός.

Η σκηνή ήταν τόσο υπερβολικά ανθρώπινη, τόσο φυσική, που έκανε τις γυναίκες να συγκινούνται και να κλαίνε. Κι' αυτοί ακόμη οι άνδρες δεν μπορούν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους. Θυμώντουναν τα παιδικά τους χρόνια, την γλυκειά και ήρεμη μορφή της μητέρας τους, ή όποια καθρέφτιζε όλες τις σκέψεις τους, όλες τις ανησυχίες τους κι' όλους τους πόνους της καρδιάς τους.

Μιά άλλη υποδειγματική μητέρα παρουσίασε ο κινηματογράφος στους «Αθλίους».

Η Φαντίνα, η τοξική και μαρτυρική μητέρα της Κωζέ για να πληρώση την διατροφή της κόρης της, πουλάει τα δόντια της και τα όμορφα μαλλιά της, γιατί δεν έχει να δώσει πεία τίποτε άλλο. Η Φλωρέλ, αυτή η τρελή κι' εύθυμη Φλωρέλ, στον ρόλο της Φαντίνας, ήταν αξιοθαύμαστη. Η ίδια μάλιστα κατόπιν εξωμολογείτο, ότι για πρώτη φορά στην ζωή της συγκινήθηκε για τον ίδιο το ρόλο της και ότι «αυτά τα θάσανα της Ξυπνησιμένης Φαντίνας, βά μπορούσε να τα υποφέρει κι' εκείνη για ένα χαριτωμένο παιδί». Λογία θα ήπτε. Κάθε άλλο. Στη ζωή έχουμε ένα σωρό παραδείγματα μητέρων που θυσιάστηκαν για τα παιδιά τους.

Μιά ακριβώς τέτοια μητέρα δημιούργησε η Κλωντίε Κολλμπέρ στο έργο: «Η τραγουδίστρια», ή όποια δεν ζή παρά μόνο με την σκέψη να ξασφίρη το χαμένο παιδί της. Νά ξαναζή την χαμένη εύτυχία της.

Χαρακτηριστικός επίσης τύπος μητέρας είναι κ' η Τζένου Τζέραντ, την οποία υποδύθη στην οθόνη η Σιλβία Σίβνι. Η Τζένου αγαπάει τρελλά έναν άνδρα. Αυτός όμως είναι υπερβολικά εγωιστής και το παιδί που έρχεται λίγο αργότερα στον κόσμο το θεωρεί ως «λάθος»!

Γι' αυτόν τον λόγο θανατίζει σκληρά την Τζέραντ και της δηλώνει να διαλέξη μεταξύ αυτού και του παιδιού της. Κι' εκείνη δεν διστάζει να θυσιάση τη μοναδική αγάπη της και να κρατήσει το παιδί της, αδιαφορώντας για τον σπαραγμό της καρδιάς της. Είναι θέαση ότι αυτό το πλάσματάκι θα την κάνει να ξεχάσει τους πόνους και της θλίψεις που της προκαλέσει η εγκατάλειψή του αγαπημένου της. Είναι θέαση ότι στο χαμόγελό του και στα παιδικά του χάρδια θα θρυσκή πλέον την παρηγοριά...

Αξιοθαύμαστο επίσης τύπο μητέρας μάς έδωσε το γερμανικό πρωτοποριακό φιλμ «Μητρότης», το οποίο έκανε μάλιστα πολλούς άνδρες να νοιώσουν φοβερές τύψεις συνειδήσεως για την διαγωγή τους απέναντι των φτωχών κι' απροστατευτών κοριτσιών που μπλέκουν στον έρωτά τους. Το θυμάστε αυτό το φιλμ; 'Αρχίζει μέσα σ' ένα ειδικό τοπίο. Ένας άγνωστος εκδρομέας κατακτά με τη βία μία όμορφη χωριατοπούλα. Το κτήνος είχε ξυπνήσει μέσα

Στη μικρή πόλη Πέιν της Ουαλίας, ή τοπικές αρχές για να μπορέσουν να εισπράξουν τους φόρους από την αδηροδρομική εταιρεία «Ατκινσον» που δυστροπούσε να τους καταβάλει, κατέφυγαν στο ακόλουθο αποτέλεσμα: κ' ο κ' και πρώτος υπομέτρο:

— Ο εισαγγελέας επί κεφαλής μιας μικρής αστυνομικής δύναμης κατέβηκε στον σταθμό λίγα λεπτά πριν αναχωρήση ή άμαρστωχία και συνέλαθε την... ατμομηχανή!

— Οι χωροφύλακες την έδεσαν με αλυσίδες στις σιδηροτροχιές και δεν επέτρεψαν την αναχώρησή της παρά μόνο όταν ο σταθμάρχης κατέβαλε τους σχετικούς φόρους στη Δημαρχία της πόλεως.

Ο καθηγητής Ντάβιντ Πράξ έκαμε, τελευταία, πολλά ενδιαφέροντα πειράματα και διαπίστωσε ότι ή δύναμις μιας έκρηξης ποικίλλει ανάλογως με το ποσοστό της σκόνης που υπάρχει στην ατμόσφαιρα.

— Π.χ. επτά ούγγιες αλεύρι, αιώρομένο σε λεπτή σκόνη, μέσα σ' ένα δωμάτιο 3 λ 3 X 3, όταν αναφλεγεί από μία αλφα ατμία, μπορεί να σπύση τα έρμητικά κλεισμένα παράθυρα.

— Επίσης αλευρόσκονη, ενός σακκιού, όταν αιωρήται σ' ένα δωμάτιο 6 X 6 X 6 μπορεί, σε περιπτώσι έκρηξης, να τινάξη 2.500 τόννους σε ύψος 30 μέτρων!

Σε μερικά χωριά της Σκωτίας ο έορτασμός της έκλογής του δημάρχου ή του κοινοτάρχου γίνεται με γενναίο ξύλο, που τράει ο ίδιος από τους εκλογείς του!

— Το έθιμο αυτό χρονολογείται πρό δέκα αιώνων.

Στην Κίνα, κάθε μία ώρα γεννιούνται εκατό άνθρωποι, και πεθαίνουν πενήντα.

του από τ' αντίκρουσμα της όμορφιάς της. "Επειτα εκείνος την ξεγνάει. "Ωστόσο ή όμορφη χωριατοπούλα τραβάει σθερά μαρτύρια κι' εξευτελισμούς. Σκέφτεται ν' αυτοκτονήσ η με το ζυνημά της μητρότητας την κάνει να θιγεί σίση τη ζωή της για το παιδί της. "Εργάζεται σκληρά, αδιάκοπα. Το παιδί της μεγαλώνει δίχως έννοιες και θλίψεις κ' είναι τόσο χαριτωμένο που της προτείνουν οι πλούσιοι κύριοί της να το υίοθετήσουν. Η μητέρα θασανίζεται, γιατί δεν θέλει να στερηθή την μοναδική χαρά της: το παιδί της. Μά υποχωρεί στην σκέψη, ότι αυτόι οι άνθρωποι θα το κάνουν πλούσιο κι' ευτυχισμένο. Κ' ή νέα μητέρα αποσύρεται σ' ένα χωριό και ζή μία ασκητική ζωή. Μία μέρα τ' αυτοκίνητο του γιου της — που έχει στο μεταξύ μεγαλώσει — παρασύρει μία γρηά σ' έναν έξοχο δρόμο. Ο νέος την μεταφέρει τρέμοντας σ' ένα νοσοκομείο. Μά δεν ξέρει ότι είναι ή μητέρα του. Μένει ώστόσο κοντά της δολιχρής νύχτες άπνους. Κι' όταν, τέλος, της ζητάει να του πη τί μπορεί να κάνει για ν' ανακουφισή την δυστυχία της, εκείνη του δηλώνει:

— Νά μου δώσετε ένα φιλί. "Ετσι θα έχω την εντύπωσι, ότι στις τελευταίες μου στιγμές θρυσκόταν κοντά μου, ο γυιός μου για να μ' αποχαιρετήση.

Κ' ή γρηά χωρική πεθαίνει ευτυχισμένη...

Όπως βλέπετε λοιπόν, ή δημιουργία του ρόλου μιάς μητέρας σ'όν κινηματογράφο είναι πολύ δύσκολη κι' εξαρτάται όχι μόνο από τον σκηνοθέτη μά και από το υπερβολικά ανθρώπινο παίξιμο της ήθοποιου. Και γι' αυτόν τον λόγο ή καλύτερες «μητέρες της οθόνης» είναι εκείνες που έχουν αποκτήσει παιδιά και τα λατρεύουν, όπως ακριβώς ή Μάρλεν Ντήτριχ λατρεύει παθολογικά την χαριτωμένη κόρη της.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

*Ένας Γερμανός στρατηγός υποστηρίζει ότι ή μέλισσα μπορείν κάλλιστα να χρησιμοποιηθών ως κατάσκοποι.

— Τά έντομα αυτά έχουν ανεπτυγμένο σε μεγάλο βαθμό το ένστικτο του προσανατολισμού, όπως και τὰ περιστέρια κι' έτσι μπορούν να μεταφέρουν πίσω στις κυψέλες τους ελδήσεις, ή όποιες όμως θ' αναγράφονται με διάφορα χρωματιστά στίγματα.

Στά χωριά της Ολλανδίας, όταν γεννηθή ένα παιδί, κρεμούν έξω από την πόρτα του δωματίου της λεχάνας, μία μεταξωτή κλωστή.

— Αν ή κλωστή αυτή είναι κόκκινη, σημαίνει, ότι το νεογεννητο είναι αγόρι κι' αν είναι άσπρη, ότι είναι κορίτσι.

Στο Ίλλινόις ζή ένας πάτωρ ηλικίας 75 χρονών, ο οποίος μέχρι σήμερα έχει παντρεύει 22.000 ζευγάρια.

Υπάρχουν, ως γνωστόν, πολλά είδη ψαριών, τὰ όποια τρέφονται με έντομα.

— Ένα από τὰ ψάρια αυτά, το ονομαζόμενο «σαύρα», κάνει τους περιπάτους του έξω από το νερό και με τη βοήθεια των πτερυγίων του σκαρφαλώνει πάνω στα δέντρα κυνηγώντας έντομα.

Η μέλισσα μπορεί να σηκώσουν και να μεταφέρουν σε μακρινές αποστάσεις θάρη που ζυγίζουν τρεις φορές περισσότερο από το σώμα τους.

Η θελγική πόλις Γκέντ είναι χτισμένη επάνω σε 36 νησιά.

Στη μεγάλη αγορά ζώων που γίνεται κάθε χρόνο στο Λίβερπουλ έκαμε την εμφάνισή του κι' ένα πρόβατο με το ένα πόδι ξύλινο, κατασκευασμένο από την γκλίτσα του βοσκου και ντυμένο με μία πέτσινη κάλσα.

— Το ανάτηρο αυτό πρόβατο το πήρε άμέσως υπό την προστασία της ή τοπική όργάνωσις της προστασίας των ζώων.

Εάν κάθε μία από τις 322.000 ατμομηχανές, που υπάρχουν σ' όλον τον κόσμο, μπορούσε να κινήση 1.000 τόννους κάθε λεπτό, μέσα και νύχτα, όλες μαζί θα χρειάζονταν 93 εκατομμύρια χρόνια για να κινήσουν τη Γη τριάντα πόντους από τη θέσι της!

Στο Ντουλούιτς της Ουαλλίας, ο Χένρυ Τζών, ένα παιδάκι ηλικίας 10 ετών, έκαμε το έξης ήρωικό κατορθώμα:

— Ωρμησε μέσα σ' ένα γειτονικό του σπίτι που καιγόταν κι' έσωσε την μικρότερη αδελφή του.

— Το μικρού κοριτσιού τα ρούχα είχαν εσπάρει φωτιά κι' ο Χένρυ, στην προσπάθειά του να τη σβύση έκαψε τὰ χέρια του αρκετά σοβαρά.

— Ωστόσο μόλις πληροφορήθηκε πως στο καιόμενο σπίτι θρυσκόνταν δύο ακόμα παιδιά, ώρμησε ξανά μέσα στους καπνούς και τις φλόγες και σε λίγο τὰ έσωσε κι' εκείνα!

Στην αλληλοσπαρασσόμενη Ισπανία υπάρχουν — ως γνωστόν — μανιώδεις φανατικοί και από τις δύο παρατάξεις, οι όποιοι χρησιμοποιούν στα τσούφκια τους και σφαίρες... χυρές!

— Με τις σφαίρες αυτές σκοτώνουν τους προσωπικούς έχθρους των.

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΚΔ*

Είτε παιδί ή-
ρέως είναι, είτε άστού,
είτε χωρικού, όποιος
φιλοδοξεί να γίνει
κληρικός, πρέπει, εν πρώτοις, να
τελειώσθ τὸ δημοτικό σχολείο. "Ο-
σοι δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν
πέρα ἀπ' τὴς πρώτες τάξεις, γίνονται
καντηλανάφτες ή διάκοι. "Ο διάκος ἔ-
χει μερικά προνόμια μὰ δὲν μπορεί ν'
ἀνέβῃ οὔτε ἕνα σκαλί παραπάνω στὴν
κλιμακὰ τῆς ἱεραρχίας. "Οσοι ὅμως τελειώνουν τὸ δημο-
τικό σχολείο, γίνονται παπάδες σὲ χωριά ή σὲ κωμοπό-
λεις.

Μὰ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ γίνουν ἀνώτεροι κληρικοί, ὑ-
πάρχουν τὸ "Ἰνστιτούτο τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σπουδῶν ποῦ
ἰδρύθηκε στὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὸν κ. Ριζάρη καὶ ἡ Θεολογι-
κὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου. Κι' αὐτὲς ὅμως δὲν εἶναι κα-
θαρά ἐκκλησιαστικὲς σχολές, καὶ στὴ Ριζάρειο, οἱ φοιτη-
ταί, μολονότι φοροῦν ὅλοι ράσο καὶ ἀφήνουν τὰ μαλλιά
τους κοτσίδες, φιλοδοξοῦν συχνὰ νὰ γίνουν δικηγόροι ή
γιατροί. Πολλοὶ μάλιστα μεταξὺ αὐτῶν, γράφουν ἄρθρα
στὶς ἡμερίδες ή καταγίνονται μὲ τὴ φιλολογία. Τὰ μα-
θημάτα καὶ ἡ διδασκαλία ἄλλως τε ἔχουν χαρακτῆρα ἐν-
τελῶς κοσμικό.

Στὸ Πανεπιστήμιο, ὑπάρχουν μὲν δέκα μαθηταὶ στὴ
Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ ἡ διδασκαλία, ποῦ γίνεται συχνὰ ἀπὸ
καθηγητὰς λαϊκοῦς, παίρνει συχνὰ χαρακτῆρα φιλοσοφικῶν
διαλέξεων, ποῦ δὲν συμφωνοῦν πάντοτε μὲ τὸ πνεῦμα τῆς
θρησκείας.

Μοῦ εἶπαν μάλιστα ὅτι, κάποια μέρα, ἕνας καθηγητῆς
τῆς Θεολογίας εἶπε στοὺς φοιτητὰς του:

— Νὰ τί εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ σὰς διδάξω. Μὰ σεῖς
δὲν εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰ πιστέψετε...

Οἱ φοιτηταὶ μαθαίνουν στὸ Πανεπιστήμιο ὄχι μόνο θεο-
λογία, φιλοσοφία καὶ ἱστορία, μὰ καὶ στοιχεῖα γεωμετρί-
ας, ἀλγεβρας καὶ ἱατρικῆς ἀκόμα. "Η σύγχρονες γλῶσ-
σες ἀποκλείονται ἀπ' τὴ διδασκαλία ποῦ δὲν στηρίζεται στὸ
κριτικό καὶ ἐπιστημονικό πνεῦμα καὶ δὲν παραδέχεται ἀν-
τιρρήσεις παρὰ μόνο ἐκ μέρους ὀρθοδόξων συγγραφέων.
Ἔτσι δὲν θρίσκειται στὴν Ἑλλάδα οὔτε ἕνας παπάς ποῦ
νὰ μιλήσῃ ή νὰ ξέρῃ ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἑλλη-
νική.

Οἱ νέοι ποῦ παίρνουν δίπλωμα θεολογίας, βλέπουν ν'
ἀνοίγονται μπροστὰ τοὺς δύο δρόμοι. "Ο ἕνας, πρὸς χάριν
τοῦ ὁποίου θυσιάζουν τὰ θέλητρά τῆς συζυγικῆς καὶ γε-
νικὰ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τοὺς οδηγεῖ στὸ μοναστήρι μὲ
τὴν ἐλπίδα νὰ γίνουν μιά μέρα ἡγούμενοι καὶ νὰ φθά-
σουν στ' ἀνώτατα ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα ποῦ τὰ κατα-
λαμβάνουν μόνο οἱ ἁγιοὶ, δηλαδὴ τοῦ ἐπισκόπου καὶ τοῦ
μητροπολίτη. "Οσοι πάλι δὲν θυσιάζουν τὸν γάμο, στέλ-
λονται σὲ μιά πόλι, ἔδρα μητροπολίτου, ὅπου ἐκτελοῦν κα-
θήκοντα ἡμεμέριου.

Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία κατηγορία ἀνῆκε κι' ὁ παπὰς
τῆς Λειβαδιάς, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκκλησία ἐπισκεφθήκαμε.
Εἶνε νέος ἀκόμα καὶ ἀνὴρ παντρευτῆς, θὰ μπορούσε
νὰ ἐπιζῇ πῶς θὰ γίνη μιά μέρα ἀρχιεπίσκοπος καὶ νὰ
μῇ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Μὰ, ὅποια κι' ἂν εἶνε ἡ ἀξία του,
ἡ καριέρα του εἶνε σταματημένη. Τὰ ἀνώτερα ἐκκλησια-
στικά ἀξιώματα εἶνε κλεισμένα γι' αὐτόν.

Ἐνῶ κουβεντιάσαμε μὲ τὸν παπὰ, ἀκούσαμε ἔξω ψαλ-
μοὺς καὶ εἶδαμε τὴν ἐκκλησία νὰ γεμίζει κόσμο.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ
καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ
ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέ-
ψθῃ τὴ χώρα μας κατὰ
τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

Ἦτανε μιά κηδεῖα.

Μπροστὰ θάδιζε ἕνας ἄντρας ποῦ κρατοῦσε τὸ σκέπ-
σμα τοῦ φερέτρου κι' ἀκολουθοῦσαν δύο ἄλλοι ποῦ κρατοῦ-
σαν δύο μεγάλους δίσκους μὲ κόλλυθα. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς
ἔρχοντοσαν τὰ παιδιά τοῦ χοροῦ μὲ τὰ ἐξαπτερούνα. Οἱ
ἱερεῖς ἀκολουθοῦσαν ἄλλοι μὲ τὰ ἐπίσημα ἄμφια τοὺς κι'
ἄλλοι μὲ τὰ ράσα τους.

Τέλος ἔρχονταν τὸ φέρετρο ποῦ τὸ κρατοῦσαν οἱ πῶ στε-
νοὶ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ. "Ο νεκρὸς, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνέ-
λυπτο, φορῶντας τὰ πῶ πλούσια ρούχα του κι' ἕνα τερα-
στιο φέσι, ἔμοιαζε μὲ κέρινο μανεῖο.

Οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καὶ πολλοὶ περιεργοὶ ἀκολουθοῦ-
σαν κρατῶντας ἀπὸ ἕνα κερὶ ἀναμμένο. Οἱ ψάλτες ἔμελιναν
τὴν νεκρῶσιμῃ ἀκολουθία, συνοδεύοντο ἐν χαρῇ ἀπὸ ὁ-
λούς τοὺς πιστοὺς, σ' ἕνα τόνο φριχτό.

Βιαστήκαμε νὰ φύγουμε, γιατί ξέραμε ὅτι ἡ παρουσία
αἰρετικῶν σὲ μιά κηδεῖα θεωρεῖται στὴν Ἑλλάδα ὡς κακὸς
οἰανός.

Εἶχαμε ἄλλως τε παρακολουθήσει καὶ ἄλλοτε τέτοιες
πένθιμες τελετές, ἡ ὁποῖες τελειώνουν μὲ τὴν πῶ ἀποκα-
τωτική καὶ μακαθρία σκηνὴ ποῦ εἶδα ποτὲ μου: Ἀπαθε-
τοῦν τὸν νεκρὸ καταγῆς καὶ τοῦ θγάζουν τὰ ρούχα του
καὶ τὰ δαχτυλίδια του. Τοῦ παίρνουν κι' αὐτὰ ἀκόμα τὸ
μαξιλάρι στὸ ὁποῖο ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του. Ἀν τὸν ἔ-
τυσαν μὲ τὰ καλλίτερα τοῦ ρούχα, ἂν φάρεσαν στὸ πάλι-
ληκάρη τὴ χρυσοκέντητη στολὴ του, στὴν «κοκόνια» τὸ με-
τάξωτὸ φόρεμά της, στὸν Φαναριώτῃ τῶν Ἀθηνῶν τὴ πε-
ντιγκότα του τοῦ χοροῦ καὶ στὸν χωρικό τὸ καινούργιο
τοῦ ποικάμισο, τὸ ἔκαναν αὐτὸ γιὰ νὰ τὰ δῇ ὁ κόσμος.
Μὰ, μετὰ τὴν παράστασι, στὰ παρασκήνια, ὁ ἡθοποιὸς ἐν-
καταλείπει τὰ στολίδια του καὶ φορεῖ τὸ σάβανο τῆς
ἰοότητος.

XXVIII

Τὸ ἄντρον τοῦ Τροφονίου. — Τὸ ἀρχαῖο μαντεῖο. — Μιά θραυὰ στὴ
Λειβαδιά.

Μὰς ἔμενε ἀκόμα νὰ δοῦμε τὸ πῶ ἀξιοπεριεργὸ πῶν-
μα τῶν Θηῶν, τὸ ἄντρον τοῦ Τροφονίου Διός. Μὰ ἔπρεπε
γι' αὐτὸ νὰ διασχίσουμε τὴν πόλι καὶ ν' ἀκολουθήσουμε
ἀντιστροφῶς τὸ ρεῦμα τοῦ χειμάρρου ὡς τὸ ἀγριο φαράγγι
γι' ἀπ' τὸ ὁποῖο πηγάζει.

Καθὼς πλησιάζαμε, τὸ θέαμα ποῦ παρουσιάστηκε στὸ
μάτια μας, ἦταν ἀπ' τὰ πῶ ἐπιβλητικά καὶ τὰ πῶ γραμμὰ
ποῦ μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς στὴν Ἑλλάδα. "Ο χειμάρρος, πλα-
τὺς κι' ἀφρισμένος, περνάει κάτω ἀπὸ μιά παλιὰ τουρκικὴ
γέφυρα μὲ μεγάλες ἀψίδες. Ἀριστερὰ, μεγάλου πλάτους
σκιάζουν μιά πηγὴ, ποῦ ξεχύνεται ἀφρίζοντας. Δεξιὰ, ὁρ-
θώνοντες δαντελωτέες κορυφές, στολισμένες μὲ ἀρχαῖα ἐν-
ληνικά κι' ἐνετικά ἔρεπια. Τέλος, στὴ μέση, αὐτὸ τὸ μῶ-
στηριῶδες φαράγγι, φαίνεται σὰν σφιγμένο ἀνάμεσα σὲ
ψηλὰ τεῖχη.

Ἀνάμεσα στὰ παλιὰ καταλανικά ἔρεπια ποῦ σκῶνουν
ἐκεῖ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, ὑπάρχει, καθὼς λέει
ἕνας διάδρομος ποῦ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ ἄντρο τοῦ Τροφo-
νίου, τὸ ὁποῖο θρίσκειται ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω. Δοκιμάσαμε
πολλὲς φορές, μὰ πάντα χωρὶς ἐπιτυχία, νὰ μῶνουμε σ' αὐ-
τὸ τὸ σπήλαιο.

Συναντᾶμε μιά ἀρκετὰ μεγάλη λίμνη ποῦ τὴν τροφο-
τοῦν διάφορες πηγές γύρω. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ ἡ πηγὴ
τῆς Μνημοσύνης καθὼς καὶ πηγὴ τῆς Λήθης.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῶ χαριτωμένα ἐπεισόδια τῆς ἀρχαίας ἐν-
ληνικῆς μυθολογίας εἶνε καὶ τὸ σχετικὸ μὲ τὴ γέννησι αὐ-
τοῦ τοῦ ποταμοῦ ἀνάμεσα στοὺς θράχους τῆς κοίτης του.

Μιά μέρα, ἡ Περσεφόνη, ποῦ ἦταν ἀκόμα παιδοῦλα καὶ
ἡ μικρὴ νύμφη Ἑρκύρα, ἔπαιζαν μαζὺ μὲ μιά χήνα, ἀπ'

αὐτὲς ποῦ εἶδαμε ἕνα σωρὸ νὰ περπατοῦν ἐπίσημα, μέσα
στὴν πόλι. Σὲ κάποια στιγμή, ἡ Ἑρκύρα γιὰ ν' ἀστειευθῇ,
ἔκαμψε τὴ χήνα κάτω ἀπὸ ἕνα θράχο. Ἡ Περσεφόνη ἔψα-
χνε ἐδῶ, ἔψαχνε ἐκεῖ καὶ τέλος τὴ θρήκε. Μὰ καθὼς πῆγε
νὰ τὴν πιάσῃ, ἡ χήνα διαλύθηκε μέσα στὰ δάχτυλά της
καὶ μεταμορφώθηκε σὲ ποτάμι ποῦ κύλησε κελαρίζοντας
πρὸς τὸν κάμπο, ἐνῶ ἡ δύο παιδοῦλες γελοῦσαν εὐθυσια.

"Ο Παισωνίας διηγεῖται πῶς εἶχε δῇ τὸ ἄγαλμα τῆς μι-
κροῦλας νύμφης ποῦ κρατοῦσε στὴν ἀγκυλιά της τὴ χήνα,
κοιτὰ στὸν θράχο ἀπ' τὸν ὁποῖο ξεχύνεται ἡ μεγαλειέ-
τη πηγὴ τοῦ χειμάρρου καὶ κοτὰ στὸν ὁποῖο κι' ἐμεῖς ἀνα-
ποῦμε τὸν ποιητικό αὐτὸ θρύλο.

Ἀνάμεσα σ' ἕνα χάος ἀπὸ τεράστιες πέτρες καὶ στὴν
πλατεῖα ἐπιφάνεια ἐνὸς θράχου, γεμάτου τρύπες, παρού-
σιάζεται ἡ εἴσοδος τοῦ ἄντρον τοῦ Τροφονίου, ἡ ὁποία ἔ-
χει τεσσάρων περιπὸν ποδῶν πλάτος κ' εἶνε φραγμένη ἀπὸ
χῶμα κι' ἀπὸ συντριμμία.

Ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδο ξεχωρίζουν μερικά γράμ-
ματα ἀκατάνοητος τῆς πέτρα καὶ σχεδὸν ἀδιάβαστα. Μο-
νάχα ἡ λέξις ΕΥΡΟΛΟΣ ξεχωρίζει ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, ἂν,
καὶ τὸ τελευταῖο τῆς γράμματα εἶνε σφυσμένο.

Μέσα στὸ θάθος αὐτῆς, τῆς σπη-
λῆας ὅπου τὸ τρομερὸ μαντεῖο, τὸ ὁποῖο οἱ Ἕλληνες πῆγαν νὰ
συμβουλευθοῦν τρέμοντες.

Ἐπειτὰ ἀπὸ τὴς συνηθισμένες
πλῆσις καὶ μιά ἀσκητική ζωὴ
πολλῶν ἡμερῶν, κατὰ τὴν διάρ-
κεια τῶν ὁποίων προσέφερε θυ-
σίες στὸν Τροφόνιο καὶ στὸν ἄ-
δελφὸ του Ἀγαμέμνη, οἱ ἱερεῖς ἐν-
τυναν αὐτὸν ποῦ ἤθελε νὰ συμ-
βουλευθῇ τὸ μαντεῖο μὲ ρούχα ἀ-
πὸ λινάρι, τοῦ ἔθ'χαν στὰ χέρια
γλυκύσματα ἀπὸ μέλι καὶ τὸν ὠ-
δητοῦσαν στὴν εἴσοδο τῆς σπη-
λῆας, στὸ θάθος τῆς ὁποίας δια-
κρινόταν μιά στενὴ χερμαδιά.

"Ο ἄνθρωπος πλάνιαζε ἐκεῖ, ἔ-
χοντας τὰ πόδια του πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς χαρμακίας καὶ σὲ λίγο
ἐνοιῶθε νὰ τὸν τραβᾷ μιά ἀκα-
τανήκη δύναμις, ἐνῶ ἔρπετά, φαν-
τάσματα καὶ τέρατα, τὸν περιστοι-
χίζαν καὶ τὸν ἀπειλοῦσαν καὶ τρο-
μαχτικοὶ θορύβοι. ἔδιναν ἀπὸ τὰ
σπλάχνα τοῦ θηνητοῦ.

Τότε μιά φωνὴ ἀκούγονταν τραυ-
λίζοντας μερικὸς ἀκατανοήτους
χρημοὺς καὶ πρὶν ὁ φωνὸς διά-
βολος ποῦ τὸν τρομάζαν ἔτσι οἱ
παιμπονήροι ἱερεῖς τοῦ μαντείου,
προφθάσῃ νὰ τοὺς ἀκούσῃ τὸν ἄρ-
παζαν πάλι καὶ τὸν πετοῦσαν ἔξω
μὲ δύναμις, μισολύθιμο ἀπὸ τὸν
τρόμο. Ἐχανε γιὰ πολλὸν καιρὸ
τὸ λογικό του, μὰ ὁ Παισωνίας
θεβαιῶνε πῶς ἀ ν α κ τ ο ὡ σ ε
ἀργότερα τὴν ἱκανότητα νὰ γελᾷ.

Λένε πῶς ὁ "Οδυσσεὺς Ἀνδρούτσος μῆκε μέσα στὴ σπη-
λῆα, μὰ δὲν προχώρησε πολὺ ἀπ' τὴν εἴσοδο, γιατί ἄναγ-
κάστηκε νὰ γυρίσῃ πίσω, λόγῳ ἑλλείψεως ἀέρος.

Γύρω στὸ ἄντρον ὑπάρχουν κι' ἄλλες σπηλῆς. Μιά μὰ-
λιστα ἀπ' αὐτὲς ἔχει μεταβληθῇ σὲ παρεκκλήσιο ποῦ λει-
τοουργεῖ μιά φορὰ τὸ χρόνο, τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. Οἱ πι-
στοὶ δὲν εἶνε ποτὲ πολυάριθμοι ἐκεῖ, γιατί τὸ ἔδαφος πα-
ρουσιάζει τέτοιες ἀνωμαλίες, ὥστε μετάθασις, ὄχι μόνο
ἐπιποση εἶνε, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνη.

Ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Εἰκοσιᾶν, πολλὲς οἰκο-
γένειες τῆς Λειβαδίας ζήτησαν καταφύγιο καὶ ἔφευγαν ἔ-
τσι ἀπὸ τὴ σφαγῇ. Ἀπὸ ἐδνωμοσύνη ἔφτιαξαν τότε τὸ
παρεκκλήσιο καὶ τὸ διατηροῦν ὡς σήμερὰ σὲ πολὺ καλὴ
κατάστασι.

Ἡ ἡμέρὰ κόντευε ἐν τῷ μεταξύ νὰ τελειώσῃ καὶ κάθε-
τόσο ἐσποῦσε δυνατὴ θρογγὴ, ἡ ὁποία ἀπὸ στιγμή νὲ στιγ-
μὴ θὰ μεταβαλλόταν σὲ μπόρα. Ἐπρεπε νὰ γυρίσουμε πίσω
μαζὺ μὲ τὸ ἐπιτελεῖο μας τῶν περιέργων Λειβαδεῶν, ποῦ
μὰς εἶχε συνοδεύει καὶ ποῦ, πρέπει νὰ τὸ γράψω, εἶχαν
δεχθῇ ἐξαιρετικά εὐγενεῖς καὶ περιποιητικοί. Μὰς ἐδει-
χναν ὅτι φανταζόντουσαν πῶς μπορούσε νὰ μὰς ἐνδιαφε-
ρῇ, μὰς βοηθοῦσαν νὰ πηδήσουμε τὰ χαντάκια, νὰ διαβά-

ζουμε τὴς ἐπιγραφές, καθάριζαν τὸ ἔδαφος μπροστὰ μας,
μὰς μιλοῦσαν μὲ οἰκειότητα μὰ χωρὶς ἀδιακρισία, μὰς
κύτταζαν ἐνῶ σχεδιάζαμε μὲ περιέργεια, μὰ ἀπὸ μακριὰ
καὶ χωρὶς νὰ σκύβουν πάνω ἀπ' τοὺς ὤμους μας καὶ κου-
βενιζόν με σιγανὴ φωνή.

Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μὰς εἶχαν συνοδεύει ἀποκλει-
στικά γιὰ νὰ μὰς εὐχαριστήσουν καὶ πραγματικά ἀξίζαν
ἔξες τῆς εὐχαριστίας μας, πράγμα πῶς δὲ παραλείψαμε
νὰ τὸ κάνουμε.

Ξαναγυρίζοντας στὴν πόλι, περάσαμε μπρὸς ἀπὸ ἕνα
σιπὶν μετρίας ἐμφανίσεως, τιτλοφορούμενο «Στρατιωτικὸν
Νοσοκομεῖον» μὰ ποῦ, ὅπως μάθαμε, προωριζόταν γιὰ νὰ
δέχεται τοὺς προσβεβλημένους ἀπὸ ἐνδημικὲς καὶ μεταδο-
τικὲς ἀρρώστειες.

Ἐνοσηλεύοντο ἐκεῖ γιὰ τὴν ὥρα εἴκοσι ἀσθενεῖς.
"Ο δήμαρχος ἦρθε καὶ μὰς προῦπάντησε καὶ μὰς ἐκά-
λεσε νὰ περάσουμε τὴ θραυὰ μας στὸ σπίτι του. Ἔτσι, ἄ-
φοῦ δειπνήσαμε, διευθυνθήκαμε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ποῦ θρι-
σκόταν στὸ ἐπάνω μέρος τῆς πόλεως.

"Ο δήμαρχος μὰς περιέμενε στὴν εἴσοδο καὶ μὰς σύστησε
τὸν ἀδελφὸ του, ἕνα παλληκάρη, ψηλὸ ἔξη πόδια, μὲ ὕφος
πρόσχαρο κι' εὐθύμο.

Μέσα στὴ σάλα, ποῦ ἦταν γε-
μάτη καθρέφτες, μὰς δέχθηκε ἡ
«κυρία» μὲ ὕφος δειλὸ κι' ἀξιοπρε-
πές.

Μὰς σερβίρισαν καφέ καὶ γλυ-
κό, ἀπ' τὸ ὁποῖο πῆραμε μὲ τὸ
ἕνα χέρι μιά κουταλιά, ἐνῶ συγ-
χνῶνς μὲ τὸ ἄλλο χέρι, σύμφωνα
μὲ τὴ συνήθεια, κρατοῦσαμε τὸ
ποτήρι μὲ τὸ νερὸ ποῦ θὰ πίναμε
κατόπιν.

Στὴ μέση τοῦ δωματίου, ἕνα με-
γάλο μπρούντζινο μαγκάλι, γεμά-
το ἀναμμένα κάρβουνα, ποῦ μὰς
ζέσταινε καθὼς κουβεντιάσαμε.

"Οταν ὁ χειμῶνας εἶνε θαρὺς, το-
ποθετοῦν τὸ μαγκάλι αὐτὸ κάτω
ἀπὸ ἕνα τραπέζι, στρωμένο μ' ἕνα
μεγάλο μάλλινο τραπεζομάντηλο,
ποῦ φθάνει ὡς τὴ γῆ. "Οσοι κά-
θονται τότε γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι,
σηκώνουν τὸ τραπεζομάντηλο ὡς
τὸ λαϊμὸ, σκεπάζοντας ἔτσι τὸ
κορμί ποῦ θρίσκειται σ' ἕνα εἶδος
θερμώλουτρον. Αὐτὸ τὸ πρῶτόγο-
νο καλοριφέρ ποῦ ἀποκαλεῖται
«ταντοῦρ» στὴ Μικρὰ Ἀσία, εἶνε
τουρκικὴ ἐπινοήσις, τῆς ὁποίας οἱ
Βοιωτοὶ ἐπωφελοῦνται, καὶ τίποτε
δὲν εἶνε πῶς παρόμοιο ἀπ' τὸ θέα-
μα τῶν θερμαινόμενων ποῦ φαίνον-
ται σὰν κεφάλια χωρὶς σώμα.

"Ολόγυρα στὸ σάλοιν στεκόν-
τουσαν ὀρόρθες καὶ σωπηλές,
πολλὲς κυρίες τῆς πόλεως, σφιγ-
μένες μέσα στὰ βελούδινα καὶ χρυσοκέντητα κοντογούνια
τους καὶ μὲ φέσια κόκκινα, τῶν ὁποίων ἡ πλούσια φούντα
ἔπεφτε στὸν ὦμο τους.

Ἡ περισσότερες, ἀκόμα κ' ἡ νεώτερες, ἦσαν ὀφισιδω-
μένες. Αὐτὴ ἡ μόδα δὲν εἶνε καθόλου νέα στὴν Ἑλλάδα,
ἀφοῦ καὶ στὴν «Ὀδύσεια», ἡ πιστὴ Εὐρυμένη συνιστᾷ στὴν
Πηνελόπη νὰ θάψῃ τὰ μάγουλά της.

"Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρες εἶνε γνωστὸ τὸ κοστούμι τοὺς ποῦ
περιλαμβάνει ὅλες τὴς ποικιλίες τῶν κεντημάτων, τῶν χρῶ-
μάτων καὶ τῶν στολιδίων, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φουστανέλλα ποῦ
εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλους. Ὑπάρχον ἐκεῖ κμείνταγιλεκα,
ποῦ στοίχιζαν πάνω ἀπὸ χίλια φράγκα καὶ τῶν ὁποίων τὸ
ὑφασμα χανόταν κάτω ἀπὸ χρυσὰ στολίδια. Δυὸ τρεῖς νέοι
μόνο φοροῦσαν εὐρωπαϊκά.

"Ὅπως σὲ ὅλες σχεδὸν τὴς ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, οἱ ἄν-
δρες ἦσαν ὠραῖοι, καλοφτιαγμένοι, κομφοὶ καὶ λυγεροὶ
στὶς κινήσεις τους, μὰ ἡ γυναικὲς ἐλάχιστα ἀνταποκρινόν-
τουσαν στὸ ἰδανικό ποῦ σφηνάττει κανεὶς γιὰ τὴν ἑλληνικὴ
ράτσα. Ἐχουν ὠραία μαλλιά, ποῦ τὰ χτενίζουν ἀσχημα-
ῶρα μάλιστα, μὰ χωρὶς ἔκφρασι, ὠραία δόντια μὰ ποῦ δὲν
τὰ δείχνουν σχεδὸν καθόλου, γιατί σπανίως ἀνοίγουν τὸ
στόμα τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Η «Μίς» Μπέλ Μαρόν μπήκε στην άμαξοστοιχία της Φιλαδελφείας, διάλεξε μία αναπαυτική θέσι στη γωνιά ενός θαγониού κι' άφωσιώθηκε στις σκέψεις της. Ο φίλος της, ο Γκρέυς, της είχε αγοράσει ένα σωρό εφημερίδες για να περνάει διαβάζοντας την ώρα της. Τέλος ή ταχεία ξεκίνησε, ο Γκρέυς φίλησε ακόμη μία φορά την όμορφη Μαρόν και της εύχθηκε:

— Καλή τύχη, Μπέλ...

«Επειτα έφυγε από τον σταθμό, ενώ το τραίνο χανόταν στο βάθος του. Η Μπέλ, σκεπτομένη τώρα τα λόγια του Γκρέυς, χαμογελούσε με ειρωνεία, γιατί, μά την αλήθεια ποτέ δεν είχε καλή τύχη. Διαρκώς της έρχόντουσαν ανάποδα ή δουλειές της. Άλλως τε τί τύχη μπορούσε να έχει μια φτωχή δασκάλα του πιάνου; Η μόνη διασκέδασις της ήταν να γυρίζη από σχολείο σε σχολείο κι' από σπίτι σε

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΑ

Η „ΦΟΝΙΣΣΑ”

σπίτι για να παραδίνη μαθήματα. Και τώρα ακόμα γι' αυτόν τον λόγο έκανε αυτό το ταξίδι. Ωστόσο τίποτε πειά δεν την φόβιζε, γιατί είχε συνηθίσει και γιατί είχε πάρει τον αέρα ενός άνδρος. Έτσι και σ' αυτό το ταξίδι της άφωσιώθηκε στην ανάγνωσι των εφημερίδων μη ανησυχώντας καθόλου, για το μέλλον της. Έτσι δεν πρόσεξε καθόλου έναν άγνωστον, ο οποίος την παρακολούθησε προσεχτικά κι' ο οποίος στο άκουσμα του χαϊδευτικού όνόματός της είχε άνατριχιάσει. Έπειτα σάν τρελλός πήδησε στο θαγόνι της και κάθισε απέναντί της. Εκείνη ούτε τον άντελήφθη. Τό ενδιαφέρον της είχε κινήσει μία τρομαχτική είδησι. Μία γυναίκα κατεζήτετο από την άστυνομία, γιατί είχε παντρευτή και είχε κάψει τους είκοσι συζύγους της για να τους πάρη την περιουσία τους. Αυτός ο φοβερός θηλυκός Λανδρὺ λεγόταν Μπέλ Γκυνές κι' έμοιαζε λίγο στο πρόσωπο με τη «Μίς» Μαρόν. Αυτή ή σύμπτωσης έκανε φυσικά την νεαρή δασκάλα να τά χάση. Έπειτα είχε φρικιάσει στη σκέψη, πώς ήταν δυνατόν μία όμορφη γυναίκα να παντρευθί είκοσι συζύγους και να τους κάψει με την απάθεια που πνήνει ο φούρναρης τα κοτόπουλα στον φούρνο του. Έπρεπε άσφαλώς να είχε φρικώδη κι' άπαίσια ένστικτα ή γυναίκα αυτή.

Ο συνταξιδιώτης της φαίνεται πώς δεν στενοχωριώταν γι' αυτά τα πράγματα. Αυτός φαίνεται ότι είχε πάθει κεραυνόβολο έρωτα, γιατί δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από το πρόσωπο της Μπέλ. Τέλος στον πρώτο σταθμό κατέθηκε κι' έρριξε ένα τηλεγράφημα. Έπειτα γύρισε και έκάθισε στην θέσι του σάν άνθρωπος, που είχε κάνει τη δουλειά του.

Λίγο άργότερα το τραίνο μπήκε στον σταθμό της Φιλαδελφείας. Η Μπέλ Μαρόν με κρύα καρδιά ετοιμάσθηκε να κατεβή από το θαγόνι, μά δεν έπρόλαθε. Πέντε άστυνομικοί ώρμησαν στο διαμέρισμά της, της πρότειναν τα πιστόλια τους και της δήλωσαν:

— Μπέλ Γκυνές, σε συλλαμβάνουμε!

— Τρελαθήκατε; φώναξε εκείνη μ' απάθεια δίχως να ανησυχίση καθόλου από αυτήν την ύποδοξη. Έμπρός, άφήστε τ' άσπεία. Δεν είμαι αυτή που νομίζετε. Όνομάζομαι Μπέλ Μαρόν, είμαι δασκάλα του πιάνου και πάω ν' αναλάβω ύπηρεσία στο Σμιθ - Κόλετς.

— Αυτά δεν περνάνε σε μάς! της απάντησαν. Έμπρός, δρόμο για την άστυνομία.

Και τή φόρτωσαν σάν δέμα στο άστυνομικό αυτοκίνητο, ενώ τα πλήθη του κόσμου που είχαν πληροφορηθί τη σύλληψη του φοβερού γυναικείου Λανδρὺ, έδειχναν διαθέσεις λυνσαρίσματος της.

Η δυστυχισμένη ή Μπέλ Μαρόν, χρειάσθηκε τρείς όλόκληρες μέρες για ν' αποδείξη την άθωότητά της. Οι στρα-

νετεύξεις και φωτογραφίες και την άλλη μέρα όλες ή εφημερίδες έδημοσίευαν τη φωτογραφία της μαζί με τη φωτογραφία του γυναικείου Λανδρὺ κι' έγραφαν ένα σωρό άρθρα για τη ζωή της και για τό τραγικό αυτό έπεισόδιό της. Η Μπέλ διάβαζε αυτά τα άρθρα κι' άπογορευόταν. Οι δημοσιογράφοι την είχαν κάνει μυθιστόρημα!

— Καλά έλεγα έγώ, στέναζε, ότι δεν έχω τύχη! Ποιάς θά τολμήση να πάρη δασκάλα για τα παιδιά του μά γυναίκα που μοιάζει με μία φοβερή έγκληματία και που συνελήφθη κι' έμεινε στη φυλακή τρείς όλόκληρες μέρες, έστω και κατά λάθος;

Κ' ή Μπέλ Μαρόν έκλαιγε πικρά και μετανούσε που δεν είχε μείνει στην Νέα Υόρκη, κοντά στον φίλο της, τον Γκρέυς, αλλά ήθελε ν' άγωνισθί περισσότερο για να κερδίση την ζωή της.

Σε μία στιγμή όμως άνοιξε ή πόρτα του δωματίου της και παρουσιάσθηκε μία καμαριέρα του ξενοδοχείου, ή οποία συνωδευόταν από τρείς υπαλλήλους του ταχυδρομείου. Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν φορτωμένοι με πελώριους ταχινδρομικούς σακκους.

— «Μίς» Μαρόν, της είπε ή καμαριέρα, σάς φέρνω την άλληλογραφία σας.

— Ποιά άλληλογραφία μου; άπόρησε ή Μπέλ.

— Μά τα γράμματα, τα οποία απευθύνονται σε σας. Οι υπάλληλοι την παρεκάλεσαν να ύπογράψη για την παραλαβή τους.

Ήταν δυό χιλιάδες άπλά γράμματα και όκτακόσια συστημένα! Η νεαρή γυναίκα υπέγραφε σωστές τρείς ώρες στα θιβλία των υπαλλήλων. Έπειτα με τη βοήθεια μίας ενόικου άρχισε ν' άνοιγνι και να διαβάζη αυτά τα γράμματα. Όλα τους ήταν έρωτικά γράμματα κι' όλοι οι άλληλογράφοι της την ζητούσαν σε γάμο! Οι περισσότεροι της έγραφαν:

«Έίδα τη φωτογραφία σας και σάς έρωτεύθηκε τρελλά, γιατί είσαστε πολύ όμορφη και γιατί είσαστε ή γυναίκα που άνειρεύομαι να κάνω σύζυγό μου».

Άλλοι πάλι της δήλωναν, ότι εγκατέλειπαν τις δουλειές τους και ότι έρχόντουσαν στη Φιλαδέλφεια για να της ζήτησουν τό χέρι της. Πολλοί επίσης της είχαν έσωκληθεί ένα τσέκ χιλίων δολλαρίων, για τα έξοδα του ταξιδίου της και την ίκέτευαν ν' άποφασίση να πάη ως την πολιτεία τους για να την παντρευτούν. Ένας άλλος της πληροφορούσε, ότι ακούγοντας να μιλούν γι' αυτήν διαρκώς, ότι είχε έρωτευθί παράφορα, ότι χωρίς τη γυναίκα του, δεν εγκατέλειπε τα παιδιά του κι' ότι έργόταν για να καταθέση στα πόδιά της την τεραστία περιουσία του.

(Συνέχεια στη σελίδα 50).

(Συνέχεια άπ' τό προηγούμενο και τέλος)

Στόν διάδρομο ή Σουσάννα συναντήθηκε με τον πατέρα της και τό Λυκογιάννη.

— Σουσάννα, της είπε ο κ. Βιολέν, ο κ. Ίωάννης Σαμαράν θέλει να σας συνοδεύση.

Η Σουσάννα έπιασε τό χέρι του νέου.

— Μάλιστα, μάλιστα! είπε. Έλάτε.

Τά μάτια του Λυκογιάννη έλαμπαν από χαρά.

— Έγώ, είπε ο κ. Βιολέν, θά περιμένω έδώ τον μαρκήσιο ντε Σαμαράν.

ΛΔ' ΕΝΩΜΕΝΟΙ I

Η Σουσάννα κι' ο Λυκογιάννης κατέθηκαν μπροστά στο «Ξενοδοχείο των Βασιών». Μπαίνοντας μέσα συνάντησαν μία παχουλή γυναίκα, την ξενοδόχο, ή οποία άπάντησε στο χαιρετισμό τους μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

— Κυρία, της είπε ή Σουσάννα, έδώ μένει ο κ. Λουδοβίκος Μονώ. Θά έχετε την καλωσύνη να μου δείξετε τό δωμάτιό του;

— Ο κ. Μονώ θηήκε πρό μίας ώρας, άπάντησε ή ξενοδόχος και μου φαίνεται ότι πήρε μαζί του τα κλειδιά του δωματίου του.

Ήταν φανερό πώς στο ξενοδοχείο άγνοούσαν ότι ο γέρο - Λαμπίκ είχε γυρίσει πολύ άργά τη νύχτα μαζί με την Έρριέτα.

— Να τό κλειδι του δωματίου του, είπε ή δεσποινίς Βιολέν. Είμαι συγγενής του. Κάμετέ μου τη χάρι, να μου δείξετε τό δωμάτιό του.

Τό άριστοκρατικό ύφος της νέας διέλυσε κάθε δισταγμό της ξενοδόχου, ή οποία είπε:

— Τό δωμάτιό του κ. Μονώ βρίσκεται στο δεύτερο πάτωμα, τρίτη πόρτα, στο διάδρομο.

Η Σουσάννα και ο Λυκογιάννης άνέβηκαν γρήγορα τη σκάλα και στάθηκαν μπρός την πόρτα που τους είχε ύποδείξει ή ξενοδόχος.

Έκει άφογκράστηκαν με προσοχή. Βαθεία σιωπή έπικρατούσε μέσα στο δωμάτιο.

Η Σουσάννα έβαλε με προφύλαξι τό κλειδι μέσα στην κλειδαριά, άνοιξε την πόρτα αθόρυβα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Είχαν άποφασίσει να μπή ή Σουσάννα πρώτα κι' ο Λυκογιάννης να έμφανισθί τότε μόνο, όταν εκείνη, κρίνοντας τη στιγμή κατάλληλη, θά τον προσκαλούσε.

Η Έρριέτα κοιμώταν ακόμα, κοιμώταν μάλιστα πολύ βαθιά, γιατί ή άγωνία είχε εξαντλήσει τις δυνάμεις της. Σουσάννα γονάτισε μπροστά στην κοιμισμένη και τη φίλησε στο μέτωπο.

Η Έρριέτα έκανε μία κίνησι, αλλά δεν άνοιξε τα μάτια της.

Η Σουσάννα την κάλεσε με φωνή γαλήνια:

— Έρριέτα! Έρριέτα!...

Τή φορά αυτή ή νέα, ξυπνώντας, άνοιξε τα μάτια της και άναγνώρισε τη Σουσάννα, ή οποία ήταν σκυμμένη, όπως άλλοτε ή μητέρα της πάνω άπ' τη θρεφική κλίνη της.

— Σουσάννα! Σουσάννα! Έσύ είσαι; φώναξε, ρίχνοντας τα χέρια της γύρω άπ' τον λαιμό της. Πού θρίσκομαι;... Ά! Ά! θυμάμαι...

Και άρχισε να κλαίη...

— Έρριέτα, φίλη μου, αδελφή μου, είπε ή Σουσάννα, μη κλάς, ήσυχασε... Είμαι κοντά σου για να σε καθυσχύω και να σε παρηγορήσω.

Και με τό μαντήλι της σκουπισε τα δάκρυα που κυλούσαν από τα μάτια της...

Στόν διάδρομο, ο Λυκογιάννης, έχοντας τό ατί του κολ-

λημένο στην πόρτα, άφογκράζονταν, συγκρατώντας με τό χέρι την καρδιά του, ή οποία χτυπούσε δυνατά.

— Ω! Σουσάννα! Σουσάννα! Νά ήξερες! είπε ή Έρριέτα με συντριμμένη φωνή.

— Μά έξέρω, άγαπημένη μου, έξέρω...

— Ω! είνε φοβερό!... Όταν με ξύπνησες, Σουσάννα, νόμιζα πώς ήμουν πεθαμένη...

— Έρριέτα, σε ίκετεύω, διώδε από τό μυαλό σου τις σκοτεινές ιδέες... Η κακές μέρες πέρασαν πειά, ή εύτευχισμένες ξαναρχίζουν... Μη σκέφτεσαι πειά τον θάνατο... Έρριέτα, θά ζήσης για να γίνης εύτευχισμένη, για να γνωρίσης τον έρωτα...

— Η εύτευχία έσθυσε πειά για μένα! Κατάγομαι από γενεά καταραμένη... Σουσάννα, ή όργη του Θεού ξεσπάσε σε μένα... Η παρουσία σου έδώ δείχνει ότι ο κύρ Μονώ με πρόδωσε...

— Μάλιστα. Μου είπε ότι θέλεις να κλειστής σε μοναστήρι...

— Θέλω να φύγω, Σουσάννα, θέλω να χαθώ, θέλω να κρυφτώ αδιάφορο που, άφου δεν μπορώ να πεθάνω...

— Δεν θά τό κάνης αυτό, Έρριέτα, δεν θά τό κάνης... Θέλεις λοιπόν, δυστυχισμένη, να σκοτώσης τη μητέρα σου; Μήπως νομίζης ότι δεν υπέφερε αρκετά;

Η Έρριέτα άρχισε να τρέμη.

— Μητέρα μου! Μητέρα μου! ψιθύρισε.

Κι' έπειτα ρώτησε:

— Σουσάννα, μήπως ξέρη ότι θρίσκομαι έδώ;

— Όχι. Νομίζει ότι θρίσκεσαι πάντα στο μέγαρο Σιμέζ. Κατώρθωσαν ως τώρα να της τά κρύψουν όλα.

— Λοιπόν, Σουσάννα, ξέρεις και συ τί συνέβη;

— Ξέρω ότι ο θαρώνος ντε Σιμέζ πέθανε... Αυτοκτόνησε κι' έκανε έτσι, ότι έπρεπε να κάνη.

— Κι' ο αδελφός μου, Σουσάννα, ο αδελφός μου! φώναξε ή Έρριέτα με λυγμούς.

— Ο αδελφός σου; Μά αυτός δεν πέθανε.

— Τί λές; Άλήθεια;...

— Ναι, οι άνθρωποι του μαρκησιού ντε Σαμαράν άγρυπνούσαν κοντά του και δεν τον άφησαν ν' αυτοκτονήση.

Η Έρριέτα ένωσε τα χέρια της και ύψωσε στον ούρανό τα θέλμημά της που έλαμπαν από δάκρυα εύνγνωμσύνης.

Έρριέτα, εξακολούθησε ή Σουσάννα, δεν πρέπει ν' άπελπίεσαι. Ο αδελφός σου ήθελε να πεθάνη, αλλά τον έπεισαν ότι έπρεπε να ζήση...

»Σκέψου τη μητέρα σου, τον Ραούλ και τον άλλον, εκείνον που άγάπησες, όταν ήταν φτωχός και άθλιος και τον όποιο ώνόμαζαν Λυκογιάννη».

— Ω, λυπήσου με, Σουσάννα!... Σώπα! Σώπα!

— Γιατί να σωπάσω; Μήπως νομίζης πώς άγνώω ότι άγαπάς τον εξάδελφό σου;...

— Ναι, τον άγαπώ! Τον άγαπώ!

— Λοιπόν;

— Άλλά δεν καταλαβαίνεις ότι γι' αυτό θέλω να φύγω, να κρυφθώ;...

— Είνε άνασία...

— Όχι, Σουσάννα, είνε φρόνησις... Άλλοτε ντρέπομαι, για τό έρωτά μου πρός τον Λυκογιάννη... Σήμερα ο έρωας αυτός με τρομάζει. Ω! ν' άγαπάω αυτόν, ένα άπό τα δυστυχισμένα θυμάτα του πατέρα μου!...

— Ω! λές, ότι οι άθωοι δεν θαρώνονται για τα έγκλήματα των ένόχων! Είνε άπάτη, άπάτη!... Η έκδίκησης του Θεού πέφτει επάνω μου!...

Ο Λυκογιάννης, ακούγοντας τα λόγια αυτά, δεν μπόρεσε να κρατηθί πειά, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Η Έρριέτα, βλέποντάς τον, έσγαλε μία κραυγή.

Ο νέος γονάτισε μπροστά της.

— Άγαπημένη μου Έρριέτα, φώναξε. Ο Θεός φυλάει την έκδίκησης του για όσους είνε άξιοι της... Μήπως θέλεις

νά ξεχάσης, δ,τι έκανες για μένα, δσα σου χρωστώμε, ο μαρκήσιος ντέ Σαμαράν κι' εγώ ;

»Ναι, εξαγόρασες ακριβά τα έγκληματα του θαρώνου ντέ Σιμέζ... Μά' ως μη μιλάμε πια γι' αυτά... Πρέπει να ρίξουμε πια για πάντα στη λήθη το παρελθόν... Αυτή είναι ή επιθυμία του πατέρα μου, της μητέρας μου κι' ή δική μου!

— Της μητέρας σου ! φώναζε ή νέα.

— Μαάλιστα, Έρριέτα... Ξαναθρήκα τη μητέρα μου... Θα την δής σε λίγο... Είνε καλή, όπως κι' ή δική σου... Δεν σε γνωρίζει ακόμα... και όμως σ' αγαπά... Σ' αγαπά, γιατί σ' αγαπώ κι' εγώ και γιατί ξέρει τί έκανες για μένα...

»Έρριέτα, πολυαγαπημένη μου Έρριέτα, μπορώ, επί τέλους, να σου πώ, ότι σ' αγαπώ, ότι ή καρδιά μου σου ανήκει, ότι είσαι ή ψυχή της ζωής μου... Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!... Πόσο γλυκειές είναι ή λέξεις αυτές... Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς... Έρριέτα, να ή ετυχία... Πλαστήκαμε, ο ένας για τον άλλο... Θα γίνης ή λατρευτή μου σύζυγος...

— Σύζυγός σου!...

— Μάλιστα, σύζυγός μου... Η μητέρα μου τό ποθει αυτό και ο πατέρας μου τό θέλει...

— Όχι ! Όχι ! Είν' αδύνατον! Τό παρελθόν θρίσκειται μεταξύ μας... Είμαι ή κόρη ενός αθλιού...

— Ο θαρώνος ντέ Σιμέζ έπηρε τό παρελθόν μαζί του στον τάφο. Σου τό ξαναλέω... Ο πόθος μας είναι να ξεαστούν όλα...

Η δυστυχισμένη νέα έστήριζε τό κεφάλι της στον ώμο της Σουσάννας, πού καθόταν κοντά της κι' άρχισε να κλαίει...

Ο Λυκογιάννης τότε έπηρε τό χέρι της και τό γέμισε φιλήματα.

Έξαφνα, θόρυβος θηματών ακούστηκε στη σκάλα.

Η Σουσάννα τέντωσε τό αυτί της.

Τά δηματα ακούστηκαν πιο κοντά και μία φωνή είπε:

— Έδδ.

Σχεδόν άμέσως ή πόρτα άνοιξε και ο μαρκήσιος ντέ Σαμαράν, ή μαρκησία Λουκία και ο Ραούλ μπήκαν μέσα στο δωμάτιο.

Δέν πρόφθασαν να δουν τό γλυκό σύμπλεγμα, γιατί ή νέες κι' ο νέος σηκώθηκαν άμέσως.

— Έρριέτα, είπε ο μαρκήσιος ντέ Σαμαράν, ο αδελφός σου κι' εγώ ήρθαμε για να σε παραλάβουμε και να σε πάμε στην μητέρα σου.

Η Λουκία προχώρησε προς αυτήν και της είπε με φωνή γλυκειά:

— Έρριέτα, ξέρω την αφοσίωσή σου... Ξέρω πόσο καλή στάθηκες για τό παιδί μου... Σε λίγο θα γίνω κι' εγώ μητέρα σου... Σου άνοιγω την άγκαλιά μου... Έλα, παιδί μου, έλα, κόρη μου, να σε φιλήσω.

Η Έρριέτα ρίχτηκε κλαίγοντας στην άγκαλιά της μαρκησίας.

— Δέν σκέφτεται πια να γίνη καλόγρη, είπε με σιγανή φωνή ή Σουσάννα στο αυτί του Λυκογιάννη.

Μετά μιη ώρα, ή Έρριέτα θρισκόταν στην άγκαλιά της μητέρας της, στην όποια ο κ. Βιολέν με μεγάλη επιφύλαξη είχε διηγηθή τά νυχτερινά γεγονότα.

Στις έντεκα τό πρωί, της άλλης ημέρας, έγινε ή κηδεία του θαρώνου ντέ Σιμέζ.

Ο Ραούλ φορούσε πένθος κι' εθάδιζε μεταξύ του θείου του μαρκησιού ντέ Σαμαράν και του εξαδέλφου του Λυκογιάννη.

Αν και ή αυτοκτονία του θαρώνου είχε γίνει γνωστή, από τό πρωί στο Παρίσι, μόλις είκοσι ή τριάντα άτομα μόνο άκολούθησαν την κηδείαν. Ανάμεσα στις κυρίες πού θρισκόντουσαν μέσα στ' άμάξια, του κάκου θ' άναζητούσε κανείς τη θαρώνη και τη δεσποινίδα ντέ Σιμέζ.

Μεταξύ αυτών πού συνάδευσαν τόν Ραούλ ως τό νεκροταφείο, θρισκόντουσαν οι κόμητες Βιολέν και Μπριέν, ο Ίάκωθος Γκραντέν, ο Πέτρος Καστόρα, ο γέρο Λαμπίκ και ο Λαντρώ.

Τήν ίδια μέρα, τό μέγαρο του θαρώνου ντέ Σιμέζ είχε κλεισθή και στην είσοδό του κρεμάστηκε μία πινακίδα με τη λέξι:

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ»

Μετά ένα μήνα, κανένας πια δέν θυμώταν τόν θαρώνο ντέ Σιμέζ.

Η θαρώνη και ή κόρη της είχαν ξαναγυρίσει στον πύργο του Βωκούρ και ο Ραούλ στην Αφρική.

Στις συναναστροφές γινόνταν λόγος για διάφορα κομικά νέα πού άνήγγελλαν ή έφημερίδες.

Ο προσεχής γάμος της δεσποινίδος Σουσάννας Βιολέν με τόν θαθύπλουτο Βραζιλιανό Πέτρο Καστόρα, ήταν τό άντικείμενο των συζητήσεων.

Αλλά κυρίως στους άριστοκρατικούς κύκλους μιλούσαν για τόν μαρκήσιο Παύλο ντέ Σαμαράν. Και έλεγαν:

— Ξέρετε τό άνάκτορο, τό μεγαλοπρεπές εκείνο μέγαρο της λεωφόρου του δάσους της Βουλάνης, τό όποίο τό χτίσιμο θάσχηξε περισσότερο από δυό χρόνια και τό όποιο ο ιδιοκτήτης ήταν άγνωστος; Λοιπόν σήμερα μαθεύτηκε ότι ο ιδιοκτήτης είναι ο μαρκήσιος ντέ Σαμαράν.

»Ο μαρκήσιος δέν θ' άνοιξη τά σαλόνια του έφέντος, λόγω του θανάτου του αδελφού του, θαρώνου ντέ Σιμέζ.

Αλλά τόν έρχόμενο χρόνο θα δώση μεγάλη πρεμία έσπερίδες.

»Ο μαρκήσιος Σαμαράν είναι θαθύπλουτος... Άγνοα κι' ο ίδιος πόσα έχει... Η περιουσία του είναι πραγματικά μυθώδης.

ΛΕ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μεγάλη κίνησης έπικρατούσε στο Μαρέλ...

Όλοι οι κάτοικοι πανηγύριζαν και άργοΰσαν κατά την ημέρα εκείνη μολοντί ή θημωνιές θρισκόντουσαν άκόμη στ' άλννια.

Ο Ίάκωθος Γκραντέν και ή Ίωάννα Βαγιάν παντρεύονταν.

Τά παιδιά του σχολείου και τά κορίτσια του παρθενωγωγείου δέν είχαν μάθημα και οι γονείς τους τά είχαν ντύσει με τά κυριακάτικα τους.

Όλοι οι κάτοικοι του χωριού είχαν σηκωθή στο πόδι προς χάρι του Ίακώθου Γκραντέν, πού ήταν τό καμαρί τους και της άφαιάς Ίωάννας πού τη θεωρούσαν πεθαμένη πριν από δυό χρόνια, καθώς και προς τιμήν του γέρου λοχαγού πού ήταν άκόμη δήμαρχος τους.

Δέν ήταν καθόλου επιλήσιμονες οι κάτοικοι του Μαρέλ.

Η έρεαν να θυμούνται και δέν είχαν ξεχάσει τη γενναία κι' αξιοπρεπή διαγωγή του Ίακώθου Βαγιάν άπέναντι των Πρώσων.

Ο μαρκήσιος και ή μαρκησία ντέ Σαμαράν πού είχαν διανυκτερεύσει στον πύργο του Βωκούρ, έφθασαν στο Μαρέλ μαζί με τη θαρώνη ντέ Σιμέζ και την κόρη της.

Πολλοί περιέργοι στεκόντουσαν την ώρα εκείνη μπροστά στο σπίτι του Ίακώθου Βαγιάν.

Είδαν τη θαρώνη και την κόρη της, τόν μαρκήσιο και τη μαρκησία, καθώς τόν γιού τους, ό όποιος έδωσε τό χέρι του στην εξαδέλφη του και τη θήθηκε να κατέβη από τό άμάξι, μ' κανείς δέν άναγνώρισε στον τελευταίο τόν Λυκογιάννη. Κι' όλοι άναρωτήθηκαν με άπορία:

— Μά ποιος είναι λοιπόν αυτός ο άφρατός νέος;

Και ο Λαντρώ, ο άφωτισμένος υπηρέτης ή μάλλον φίλος του μαρκησιού ντέ Σαμαράν, άκολουθούσε τόν κύριο του.

Όσοι είδαν τόν Λαντρώ να κρατά ήπό μάλης ένα μικρό έβέννινο και πλούσια σκαλισμένο κιβώτιο, σημάτισαν την ιδέα, ότι έκλεινε κάποιο δώρο, προσωρισμένο για τη

νύφη. Και, μά την άλήθεια, δέν είχαν άδικο.

Ός ότου να άνοιγθή τό μυστηριώδες κιβώτιο, ο Λαντρώ, στον όποίο τό είχαν έμπιστευθή, τό έκρυψε σε κάποιο μέρος του σπιτιού για να τό πάρη, όταν θάρχόταν ή κατάλληλη στιγμή.

Όλ' αυτά έγιναν χωρίς κανένας να προσέξη τίποτε. Έξ άλλου κανένας καινούργιο δώρο δέν περίμενε πια ή νύφη.

Όλοι της είχαν προσφέρει τά δικά τους, ο πατέρας της, ο σύζυγός της, ή θαρώνη ντέ Σιμέζ, κι' ή Έρριέτα κι' ο μαρκήσιος κι' ή μαρκησία ντέ Σαμαράν. Τα δώρα των δυό τελευταίων ήταν έξαιρετικής πολυτελείας.

Η στιγμή εκείνη, τελείωνε πια τό στόλισμα της νύφης.

Η μαρκησία Λουκία, θοηθουμένη από την Έρριέτα της είχε φορέσει τό πέπλο της και της είχε θάλει στο κεφάλι στεφάνι από λουλούδια της έκκλησίας του χωριού χτυποΰσαν χαρούμενα, ή νυφική πομπή έγήκε άπ' τό σπίτι. Μπροστά πήγαινε ο Ίάκωθος Βαγιάν, κρατώντας άπ' τό μπράτσο την κόρη του και ο Ίάκωθος Γκραντέν με την κόρη του.

Αμέσως τό πλήθος ξέσπασε σ' ένθουσιάζεις έπευφημίες.

— Ζήτω ή Ίωάννα ! Ζήτω ο Ίάκωθος Βαγιάν ! Ζήτω ο Ίάκωθος Γκραντέν !

— Ω ! τί καλοί άνθρωποι ! Τί καλοί άνθρωποι ! Έλεγε ο μαρκήσιος.

— Όλοι είναι χαρούμενοι για την ετυχία των τριών φίλων μας, τους όποιους λατρεύουν, του άπάντησε ή θαρώνη.

Τόν πολιτικό γάμο τόν έκανε ο δημοτικός πάρεδρος πού άναπλήρωνε τόν Ίάκωθο Βαγιάν. Μάρτυρες του Ίάκώθου Γκραντέν ήταν ο συνταγματάρχης του και ο Λυκογιάννης και μάρτυρες της Ίωάννας ο μαρκήσιος Σαμαράν και ο δόκτωρ Λεζάντρ, ο όποιος την είχε θεραπεύσει.

Μετά την έξοδο από τό δημαρχείο, ή πομπή, ήπό τις έπευφημίες του πλήθους, διευθύνθηκε προς την έκκλησία, όπου έγινε ο θρησκευτικός γάμος και κατόπιν ξαναγύρισε στο σπίτι του δημάρχου για τό γεύμα.

Με μεγάλη συγκίνηση πού δυσκολευόταν πολύ να τη συγκρατήσει, ευχαρίστησε την θαρώνη ντέ Σιμέζ και την κόρη της, ή όποιες την φιλούσαν για τά δώρα τους.

Έπειτα παίρνοντας ένα ύπεροχο περιδέραιο από λαμπρά μαργαριτάρια και ένα διάδημα από πανάκριθα διαμάντια, είπε:

— Να τό δώρο σας, κυρία μαρκησία, και τό δικό σας, κύριε μαρκήσιε... Άγνοα θέβαια την αξία των πολυτελών αυτών κοσμημάτων, αλλά είναι τόν άραία, άραιότατα για μένα, για μας πού είμαστε φτωχοί... Μου φαίνεται ότι δέν θα τολμήσω ποτέ να τά φορέσω.

Όλοι είχαν πλησιάσει και θαύμαζαν τά θαρύτιμα κοσμήματα πού έβριζαν τουλάχιστον πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Αγαπημένη μου Ίωάννα, άποκρίθηκε ή μαρκησία, άπειναντίας σκεφθήκαμε, ο σύζυγός μου κι' εγώ ότι θα φορέσεις πολλές φορές εις άνάμνησίν μας τά κοσμήματα αυτά, τά όποια διαλέξαμε, θεωρώντας τα δξιά σου...

— Ναι, θα τά φορέσης, Ίωάννα, έπρόσθεσε ο μαρκήσιος, γιατί ελσαι αξία να τά φοράς.

Ο Λαντρώ μπήκε τη στιγμή εκείνη μέσα, κρατώντας τό έβέννινο κουτί, τό όποίο άπόθεσε στο τραπέζι, μπροστά στον μαρκήσιο.

Όλοι όσοι θρισκόντουσαν μέσα στην σάλα, τόν κύτταζαν έκπληκτοι.

Η Ίωάννα δέν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή έκπλήξεως.

— Πώς ; Ακόμα ; είπε. Άλλο δώρο ;

— Όχι, Ίωάννα, άπάντησε ο μαρκήσιος με τό αγαθό του χαμόγελο. Αυτό δέν είναι δώρο... Είναι ένα πράγμα δικό σου, πού θα μου επιτρέψης να σου τό έγχειρισω.

— Δικό μου ;

Ο μαρκήσιος άπάντησε με φωνή άργή και σοβαρή:

— Σου άποκαλύψαμε πια τό μυστήριο της γεννήσεώς σου, Ίωάννα, και έξέρεις σήμερα τό τραγικό τέλος του Καρόλου Σεβρύ, του πατέρα σου και της Ζελιμιάς, της μητέρας σου...

»Οι γονείς σου δέν πέθαναν φτωχοί, Ίωάννα, γιατί είχαν κατορθώσει με την έργασία τους ν' άποκτήσουν περιουσία. Ο πατέρας σου, όταν ξαναγύρισε στη Γαλλία, είχε δυόμισι εκατομμύρια φράγκα.

Η γενική έκπληξις μεγάλωνε.

Ο μαρκήσιος, θγάζοντας από την τσέπη του ένα μικρό άσημένο κλειδάκι, άνοιξε τό κιβώτιο.

— Ο Καρόλος Σεβρύ, εξακολούθησε, είχε στο Λονδίνο ένα φίλο του τραπέζιτη, στον όποίο κι' έμπιστεύθηκε τά κεφάλαιά του. Κι' ο τραπέζιτης αυτός, τιμωτάτος, όχι μόνο τά φύλαξε για να τά έπιστρέψη στον κληρονόμο, πού θα τά έδικαιούτο, αλλά και τά πολλαπλασίασε, προσθέτοντας σ' αυτά, έκτός από τους τόκους και τά κέρδη από τις έπιχειρήσεις, για τις όποιες τά χρησιμοποίησε.

»Ίωάννα, μέσα στο κιβώτιο αυτό υπάρχουν έντεκα εκατομμύρια φράγκα σε χρεώγραφα...

»Αυτή είναι ή προίκα πού προσφέρεις στον σύζυγό σου !

— Α ! Ίάκωθε ! Ίάκωθε ! φώναζε ή Ίωάννα.

Και πάλλοντας όλη από χαρά, άρισε τά δάκρυά της να κυλήσουν ελεύθερα και ρίχθηκε στην άγκαλιά του συζύγου της...

Πέρασαν όχτώ μήνες.

Ξαναβρίσκουμε τά πρόσωπα της ιστορίας μας συγκεντρωμένα στον πύργο του Βωκούρ επ' ευκαιρία των γάμων της Έρριέτας ντέ Σιμέζ και του κόμητος Ίωάννου ντέ Σαμαράν.

Οι προσκεκλημένοι ήταν πολυάριθμοι.

Ποτέ δέν είχε ξαναϊδή ο άριστοκρατικός εκείνος πύργος, τέτοια λαμπρή συγκέντρωση.

Ο νεαρός θαρώνος Ραούλ ντέ Σιμέζ είχε ξαναγυρίσει από την Αφρική για να παρευρεθή στους γάμους της αδελφής του. Μάρτυρες του Λυκογιάννη ήταν ο Ίάκωθος Γκραντέν και ο τραπέζιτης Βάν Όσσην και της Έρριέτας οι κόμητες Μπριέν και Βιολέν.

Μεταξύ των καλεσμένων ξεχώριζαν ο Πέτρος Καστόρα με τη νεαρή και χαριτόβερη σύζυγό του Σουσάννα, ή κόμισσα Μωριέν και ή δυό κόρες της, ο δήμαρχος Ίάκωθος Βαγιάν, ή κ. Ίωάννα Γκραντέν, πιο άφραία από κάθε άλλη φορά, ο γέρο Λαμπίκ πού έκινείτο μ' όλη την άνεση, ανάμεσα στο έκλεκτό εκείνο πλήθος και τέλος ο Λαντρώ, ο όποιος είχε γίνει έπιστάτης του μαρκησιού Σαμαράν.

Πρό όλίγου καιρού, ο Λαντρώ είχε εγκατασταθή στο Βλαινκούρ, όπου επέθλεπε τις έργασίες της επιδιωρθώσεως του παλαιού φεουδαρχικού πύργου, στον όποίο είχε φυλακισθή άλλοτε ή μαρκησία ντέ Σαμαράν και στον όποίο είχε γεννηθή τό παιδί της.

Ο μαρκήσιος, ή μαρκησία κι' ο γιός τους με τη σύζυγό του θα πήγαιναν σε λίγες μέρες να έπισκεφθούν τόν πύργο και συγχρόνως θα κατέθεταν στέφανο στο μνημείο, πού, κατά διαταγήν της Ίωάννας είχε στηθή εκεί εις μνήμην του Καρόλου Σεβρύ και της Ίωάννας. Θα πήγαιναν και στον Μαύρο Λόφο γιατί ή μαρκησία ήθελε να δει τη σπηλιά, όπου ο γιός της είχε ζήσει επί τόσα χρόνια. Η Έρριέτα ήθελε κι' αυτή να δει τόν φοβερό γκρεμό, όπου ο Λυκογιάννης την είχε σώσει από βεβαιο θάνατο.

Η ετυχία σθύνει την άνάμνηση των δυστυχισμένων ημερών. Όσοσο υπάρχουν άνάμνησεις πού πικραίνουν πάντα την καρδιά. Μία τέτοια άνάμνησις έμενε άκόμητη στην καρδιά του Ραούλ ντέ Σιμέζ, ο όποιος ξαναέβλεπε τας την Ίωάννα, ένοιωσε τούφες συνείδησεως. Η τύχη μάλιστα θέλησε, ώστε ή θέσις του στο τραπέζι να είναι πλάι στη θέσι της Ίωάννας, πράγμα πού ήταν γι' αυτόν μία νέα και σκληρή δοκιμασία. Κάθισε, ταρκαμένος, κατάχλωμος και γεμάτος άγωνία.

Στό τόσο ένα χαμόγελο του Ίωάννου Γκραντέν, ο όποιος καθόταν άπέναντί του τόν έμψυχσε. Επίσης κι' ή Ίωάννα δείχθηκε σ' αυτόν γεμάτη φιλοφροσύνη.

Άγνοούσε τάχα τά πάντα ; Ναι, ή Ίωάννα άγνοούσε και θ' άγνοη πάντα τό όνομα του αθλιού πού είχε μπη στην κάμαρη της για να κλέψη, όπως της είπαν.

Έτσι ο Ραούλ έβλεπε τώρα όλους να τόν κυτούν φιλικά και να του κουνιούνται γλυκά.

Ξαναθρήκε μάλιστα τη γαλήνη του και μπόρεσε να άρχιση μία τρυφερή συζήτηση με την κόρη του κόμητος ντέ Μωριέν, την Έμμα, πράγμα πού έκανε τη δούκισσα ντέ Κορινιάν, μία από τις καλεσμένες, να πη:

— Σε λίγο θα έχουμε νέους γάμους.

Όταν τά βλέματα έστράφησαν προς τόν Ραούλ και την Έμμα, ή όποια έγινε κατακόκκινη. Η Έρριέτα, πού θρισκόταν κοντά της, την έσφιξε στην άγκαλιά της...

Στά χωριά των Βοσγίων μιλούν συχνά στις χειμωνιάτικες «θεγγέρες» για τόν άγριο του δάσους του Μαρέλ, κι' όσοι διηγούνται τά άνδραγαθήματά του, καταλήγουν πάντα με τά έξής λόγια:

— Και όμως δέν θα μάθουμε ποτέ τί άπόγινε ο δυστυχισμένος Λυκογιάννης...

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

ΕΝΑ μικρό απόσπασμα του γαλλικού στρατού, διοικούμενο από τον στρατηγό Ταμπούρ, είχε πιάσει κατάλληλη θέση, για να προσβάλει τους κατασκηνωμένους στα γύρω βουνά Ισπανούς.

Ο στρατηγός Ταμπούρ ήταν αληθινός άνθρωπος του πολέμου. Όλα του τα γαλόνια τα είχε πάρει με ανδραγαθίες και τα τιμημένα του στήθη τα έκοσμούσαν πολλά ανώτερα παράσημα ανδρείας. Οικογένεια δεν είχε, μά φαινόταν πως θάχε κλάψι και θάχε αγαπήσει πολύ στην ζωή του. Από τους άνδρες του συντάγματός του αγαπούσε ιδιαίτερα ένα νέο αξιωματικό, τον Ροβέρτο, που τον είχε συμπαθήσει από την αρχή της έκστρατειας. Τον έπροσέταυε σαν παιδί του, γιατί ήταν καλός και γενναίος, πρόθυμος σε κάθε θυσία κι' ό ωραιότερος απ' όλους τους αξιωματικούς του.

Μά κι' ο Ροβέρτος θαύμαζε τον στρατηγό του. Καμμία φορά στη μέση της μάχης τον βλέπανε να στέκη με το σπαθί στα χέρια και να κυτάζει τον στρατηγό του μαχόμενο. Τέλος, αγαπιώντουσαν, χωρίς ποτέ να πη τίποτα ο ένας στον άλλο. Μά ο Ταμπούρ, ήταν δίκαιος και αυστηρός. Δεν συγχωρούσε τα σφάλματα του νέου και τον έπροσέταυε σε κάθε κίνδυνο, κι' αυτό για να τον μάθη να κερδίζει τα γαλόνια του στο πεδίο της τιμής.

Ο στρατηγός, για να μη χάσει πολλούς άντρες σε κείνη τη μάχη, θέλησε να κάνει μ' ένα στρατηγήμα αινιδιασμό στον έχθρο, για να τον άπωθήση πέρα από τον ποταμό. Τότε μερικοί αξιωματικοί του έπιτελείου του, του παρατηρήσαν πως είχανε μαζί τους διακόσιες στολές Ισπανών και πως αν ήζεραν το σύνθημα, θα μπορούσαν να εξαπατήσουν τους σκοπούς του έχθρου.

Ναι, μά το σύνθημα ; ρώτησεν ο στρατηγός. Δυό αξιωματικοί προχώρησαν τότε και σταθήκαν προσοχή μπροστά του.

Στρατηγέ μου, είπε ο ένας, αν θέλετε, αναλαμβάνω να πιάσω ένα σκοπό και να τον αναγκάσω να μου πη το σύνθημα.

Όχι, δεν είσαι αρκετά εύκινητος, τού αποκρίθηκε ο στρατηγός.

Τότε αναλαμβάνω εγώ, είπε ο άλλος αξιωματικός.

Όχι, έσένα σε χρειάζομαι για την έφεδρεία που πρέπει να μείνη κοντά στον ποταμό, τού εξήγησε ο στρατηγός.

Τότε πηγαίνω εγώ, είπε ένας νέος λοχαγός με μεγάλη προθυμία.

Όχι, έσύ είσαι λίγο κουφός και τη νύχτα χρειάζεται ν' άκουή κανείς πολύ καλά. Πού είναι ο ύπολοχαγός Ροβέρτος ; φώναξε ο στρατηγός Ταμπούρ.

Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά τους ο Ροβέρτος. Ο στρατηγός του χαμογέλασε με καλωσύνη.

Θά κάνης απόψε μία έκτακτη ύπηρεσία, τού είπε.

Ευχαρίστως, άπάντησε ο ύπολοχαγός με προθυμία.

Ο στρατηγός τού εξήγησε τί έπρεπε να κάνει κι' έπρόσθεσε:

— Ο κίνδυνος δεν είναι και τόσο μεγάλος στο Ισπανικό στρατόπεδο, όσο είναι στο θουνό που θα περάσης.

— Πουθενά δεν υπάρχει κίνδυνος για τους στρατιώτες σας, στρατηγέ μου, τού αποκρίθηκε ο νέος.

— Βέβαια, πολύ ώραία μίλησες, τού είπε ο στρατηγός, μά πρέπει να προσέξης, περνώντας το θουνό, γιατί είναι γεμάτο από πολλούς και φοβερούς λίκους.

Ο Ροβέρτος αποκρίθηκε απλά:

— Θά πάω. Είναι καθήκον μου.

— Θά φύγης άμέσως, ύπολοχαγέ.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

— Μόλις γυρίσης θάρρης άμέσως στο δωμάτιό μου, να με ξυπνήσης και να μου πής μονάχα έμένα το σύνθημα.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου.

Ο ύπολοχαγός έφυγε κατόπιν για να έτοιμασθ.

Την ώρα που έφευγε, τον πρόφθασε ο στρατηγός.

— Ήρθα να σε συνοδέψω λιγάκι, τού είπε, γιατί θέλω να συνηθίσης τους λίκους.

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΖ

Ο ύπολοχαγός γέλασε, γιατί έπαιρνε σαν άστειο το πράγμα. Μά άνεβαίνοντας στο θουνό, άκούσανε δυνατά κι' άγρια εύρλιαχτά που τους κατετάρσαν.

— Είναι οι λύκοι ! είπε ο στρατηγός.

— Νομίζετε, στρατηγέ μου, πως τους φοβούμαι; άπάντησε ο ύπολοχαγός.

— Τό πιστεύω. Μά μήπως νομίζεις πως κι' αυτοί σε φοβούνται ;

Σωπάσανε για μία στιγμή. Ύστερα ο στρατηγός τού είπε:

— Φόρεσε τον μανδύα σου. ΄Εχεις έτοιμα τα όπλα σου; Ο γενναίος ύπολοχαγός, χωρίς ν' άπάντησ, τού έδειξε τις λαβές τού ξίφους και τού πιστολιού του. Τότε ο στρατηγός τον άποχαιρέτησε.

— Λοιπόν, πρόσεξε καλά, τού είπε. Δεν ήρθα για να προφυλάξω έδώ ούτε το δέμα σου, ούτε τη ζωή σου, γιατί αυτά δεν αξίζουν τίποτα. Πρόκειται για τη νίκη κι' αυτή έξαρτάται από σένα. Άπόψε θέλω νάχω όπωσδήποτε το σύνθημα. Κατάλαβε ; Μου χρειάζεται με κάθε θυσία.

— Θά το έχετε, τού είπε ο ύπολοχαγός με τόνο θεϊκό.

Τό κτίριο που έμενε ο στρατηγός, ήτανε ένα μισοερειπωμένο μοναστήρι, στέ όποιο κρατούσε το πάνω δωμάτιο, ενώ στο ισόγειο έμεναν οι αξιωματικοί.

Μόλις έφθασε στο δωμάτιό του ο Ταμπούρ, άνοιξε το παράθυρο, άναψε ένα τσιγάρο και κυτάζοντας προς τα βουνά, που άπλωνόντουσαν στο θάθος μπροστά του, σκεπτόταν τον γενναίο ύπολοχαγό του.

— Οι λύκοι... Οι λύκοι... ψιθύρισε, αν δεν τον έμποδίσουν, θά έχω το σύνθημα.

Κι' άφου έμεινε σκεπτικός αρκετή ώρα, έσημάτισε λίγο μέσα στο δωμάτιό του, ύστερα έκλεισε το παράθυρο και ξάπλωσε.

Μά είδε ένα φοβερό όνειρο: είδε πως θρισκόταν σε μάχη, πως παρακινούσε με λόγια πατριωτικά τους στρατιώτες του να έπιτεθούν, ότι έανδύνε να χάση τη μάχη κι' αναζητούσε παντού τον ύπολοχαγό του, που δεν τον εύρισκε πουθενά. ΄Η φωνές του άνηχούσανε στους τέσσαρες τοίχους τού δωματίου του.

Ύστερα από δυό ώρες, ξύπνησε ταραγμένος. Από το παράθυρο ο ούρανός έλαμπε καθαρός. Τό φεγγάρι φώτιζε ζωηρά το δωμάτιό του.

Ο στρατηγός άρχισε ξανά να σκέπτεται κι' ενώ έτοιμαζότανε, ύστερα από μία ώρα να γυρίσει από το άλλο πλευρό, είδε μία σκιά να προβάλλει στο παράθυρο. Κάποιος πήδησε στο δωμάτιο φωνάζοντας «Ρέους!» Ο στρατηγός σηκώθηκε άπότομα, κι' έφαξε να θρή αυτόν που μπήκε και τού μίλησε. Μά δεν είδε κανένα.

— Περίεργο πράγμα! είπε μέσα του ο Ταμπούρ. Δεν είναι δυνατό να ήτανε αυτός, γιατί δεν είχε τον καιρό να γυρίση. Κι' όμως άκουσα τη φωνή του...

Ξανάφαξε πάλι στο δωμάτιο, μά τού κάκου.

— Μά, έπί τέλους, ψιθύρισε, ποιος λοιπόν πήδησε στο δωμάτιο και μου φώναξε τη λέξη «Ρέους»;

Έκύτταξε έξω προς τον ούρανό, μά ή θαθεία νύχτα δεν του άπαντούσε. Σκέφθηκε λίγο κι' έπειτα:

— Έστω, είπε, θά δούμε. Στο καθήκον!

Σε λίγο, όλο το στράτευμα ήτανε στο πόδι.

— Πρέπει να ξεκινήσουμε, είπε ο Ταμπούρ στο έπιτελείο του, με κάποιαν άνησυχία. Και πλησιάζοντας τον ταγματάρχη Νταρναντώ,

— Έχω το σύνθημα, τού είπε χαμηλόφωνα. Είναι το «Ρέους» ένα μικρό παραθαλάσσιο χωριουδάκι, σ' άκρη της Ταραγκόν. Πρέπει να ξεκινήσουμε άμέσως και να περάσουμε γρήγορα τα φυλάκια.

— Μά πως πήρατε το σύνθημα; τόν ρώτησε με άνησυχία ο Νταρναντώ.

— Με τον Ροβέρτο, αποκρίθηκε πολύ χλωμός ο στρατηγός.

Ο συνταγματάρχης που ήξερε πως ο Ροβέρτος δεν είχε γυρίσει, έκύτταξε μ' άπορία τον στρατηγό.

— Αυτό σ' εκπλήττει ίσως, συνταγματάρχα μου, τού είπε ο Ταμπούρ.

— Καθώς ξέρετε τίποτα δεν με εκπλήττει, μά...

Έκείνη τη στιγμή έφθασε λαχανιασμένος, ένας θοσκός και άπόθεσε μπρός στα πόδια τους ένα μεγάλο δέμα.

— Τι είν' αυτό ; ρώτησεν άνήσυχος ο στρατηγός.

Ο θοσκός άνοιξε το δέμα και τούς έδειξε με συγκίνηση μία χρυσή έπωμίδα, ένα ξίφος, μία στολή σκισμένη και καταματωμένη.

— Είναι τού Ροβέρτου, φώναξεν άμέσως ο στρατηγός, βλέποντάς τα, τού άγαπημένου μου Ροβέρτου, που τον κατασπαράξαν οι λύκοι.

Και τούς εξήγησε με λίγα λόγια, πως έμαθε το σύνθημα, χωρίς να καταλαβαίνει με ποιό τρόπο τού μίλησεν ο Ροβέρτος, άφου είχε σκοτωθή.

— Να σ' εξηγήσω εγώ άμέσως, στρατηγέ μου, τί ύποθέτω πως θά συνέβη, τού είπε ο Νταρναντώ, που έχω καταγίνει άλλοτε με τον πνευματισμό. Ο Ροβέρτος έφυγε χθές το βράδυ στις όχτες και τέταρτο. Στις έντεκα ήτανε στο στρατόπεδο τού έχθρου. Στη μία μετά τα μεσάνυχτα είχε το σύνθημα. Στις δυό, έγύριζε πίσω να σ' άς το φέρη και στις τρεις οι λύκοι τον κατασπαράξαν. Ο γενναίος αξιωματικός μας δεν μπόρεσε να υπερασπίση τη ζωή του και τη στιγμή που πέθανε, ή ψυχή του, άποσπάρθηκε από το σώμα του κι' έτρεξε να σ' άς μεταδώση το σύνθημα. Τό σήσημα τού καθήκοντος, ίσχυρότερο κι' από τον θάνατο άκόμα, ήταν άρραλώς εκείνο που άδήγησε την ψυχή τού Ροβέρτου ως το δωμάτιό σας, για να σ' άς αναγγείλη το σύνθημα, που θά μας βοηθήση να κερδίσουμε, χωρίς ανθρώπινες θυσίες, τη μάχη. Ο Θεός άς άναπαύση την ψυχή τού γενναίου μας αξιωματικού.

Κι' όλοι άποκαλύφθηκαν άμέσως, υπρέφοντας συγκινημένοι τα θέλημά τους προς το θουνό, όπου ο Ροβέρτος είχε θρή έναν τραγικό θάνατο, χωρίς να παραλείψη καθόλου το καθήκον τού. Και ο Ταμπούρ, σκουπίζοντας από τα μάτια του τα θερμά δάκρυα, που κυλούσαν άφθονα, έσπερε τού ξίφους του και διάταξε με θροντερή φωνή:

— Έμπρός !...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ-ΜΑΓΝΗΤΗΣ!

Ο περίφημος Γάλλος περιηγητής Ζουλιέν, μεταξύ των παραδόξων, που είδε στις χώρες της ύφης που περιηγήθηκε, άναφέρει και τó εξής στο θιόλιό του:

«Ήμουν στον Καύκασο κι' ενώ πεζοπορούσα μία μέρα, μ' έπιασε δυνατή θροχή. Έτρεξα τότε να μωδ μέσα σ' ένα σπίτι. ΄Η οικoδέσποινα με δέχθηκε με ύποχρεωτική ευγένεια, μέσα σε μία κάμαρα, που δεν είχε σχεδόν κανένα έλαφρό έπιπλο. Θέλησα να καπνίσω ένα τσιγάρο κι' έβγαλα την άσημένια σιγαροθήκη μου, αλλά εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα μία κοπέλλα δώδεκα περίπου χρόνων, ή κόρη της κυρίας που με φιλοξένησε. Παρατήρησα άμέσως την έξαιρετική λάμψη των ματιών της κοπέλλας αυτής, ή όποια προχώρησε να με χαιρετίσει. Τότε όμως συνέβη κάτι, που μ' άφησε κατάπληκτον. ΄Η σιγαροθήκη μου, που την είχα άφήσει άπάνω στο τραπέζι, άρχισε να χοροπηδάη !... ΄Η οικoδέσποινα τότε, χωρίς να μου δώση καμμία εξήγησι, άνοιξε το παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο και είπε στην κόρη της να σταθή μπροστά σ' αυτό. ΄Ε, λοιπόν, ό,τι είδαν τα μάτια μου τη στιγμή εκείνη, το θεώρησα — και το θεωρώ άκόμη — θαύμα. ΄Η θροχή, ενώ έπεφτε κανονικά έξω στον δρόμο, άρχισε άμέσως να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο, από τó άνοιχτό παράθυρο, και να πέφτη άπάνω στην κόρη, που χαμογελούσε, μολοντί τα ρούχα της είχαν γίνει μούσκεμα. ΄Η λοξοδρόμηση αυτή της θροχής και τά τηλήματα της σιγαροθήκης μου, είναι άδύνατον να εξηγηθούν, παρά άς παραδεχθούμε ότι τó σώμα της κοπέλλας εκείνης ήταν προικισμένο με τερασσία μαγνητική δύναμι κι' αυτό άσφαλώς θά συνέβαινε».

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ υπό την διεύθυνσιν της κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α, Άθήναι.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΝΥΧΤΑ ΣΕ ΠΑΡΚΟ

Ραθυμα ή άλέα άνασαινει τó θράδι
ό υπάτης καθώς άπαλά τη χαϊδεύει
οί ίσκιοι γλυστρουν κ' ή έσπέρα—σάν χάδι
τη χλόη στη γή άναδεύει.

Γύρωθε μία ζωή όνειρένια κυλάει
σκοτάδι έδώ, μία σκιά κείθε πέρα
ένα φώς κάπου σβή, κάποιος λές πως γελάει
και θαρρείς στοιχειωμένη τη σέρρα !

20) 5)37

Φ. ΑΡΓΗΣ

ΟΤΑΝ

Έξορσα μέσ' στη σκοτεινιά σάν στο φριχτό τον Άδη
Όταν άχτιδα όλόφωτη έπρόθαλες έσύ
και έδιωξες τó θλιβερό, τó μαυρό τó σκοτάδι,
και θείο φώς έσκόρπισες, άγάπη μου χρυσή.

Συντρίμι, ίσχυρό ναύαγιο ήμουν, χωρίς έλπίδα
θάνατο σ' άγρια κόματα, έπρόσμενα φριχτό
όταν λιμάνι σωστικό, άγάπη μου, σε είδα
και στη γλυκειά σου άγκαλιά έτρεξα να ριχτώ.

Κι' όταν σφιχτά μ' άγκάλιασες κι' ένώσαμε τά χείλη
σ' ένα όλόθερμο, γλυκό, άτέλειωτο φιλή
έκείνο τ' άλησμόνητο, τ' άξέχαστο τó δεύλι
ξεχείλισαν τά στήθη μου από χαρά τρελλή.

ΦΛΟΥΣΤ

ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΟΥΡΟ ΜΟΥ

΄Ισκιοι άναδεύουνε και π' άνε
Χλωμοί θεοί και σκαπετάνε
στον κάμπο τον θαμπό, κι' άνάρια
μήτε διαβάτες, μήτε άχνάρια.

Κι' όλόγυρα κι' έδώ κι' έντός μου
Ο χρόνος μόνος σύντροφός μου,
κ' είμαι μουγγός κι' έχω άπομεινεί
΄Ισκιος σιμά στη βελα γαλήνη.

Κι' άπ' τ' άνοιχτό παράθυρό μου
θωρώ στο κύκλωμα τού δρόμου
δέντρα μισόγυμνα ν' άπλώνουν
τά τρεμολιάρικά των χέρια.

Δειλά τρεμόφωνα τ' άστέρια,
σιμώνουν γύρω κι' άσημάνουν
την άρρωστική σελήνη
που ρεύει στην ούρανια κλίση.

Κι' ούτε σημείο, μήτε σινιάλο
στον κόυφιό σ' άλό τίποτ' άλλο,
κι' όλόγυρα κι' έδώ κι' έντός μου
Ο χρόνος μόνος σύντροφός μου.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Μαλλιά ξανθά
Μάτια γλαρά
Κρινόλευκα χεράκια
φωνή άπαλή
κι' άνθοσση
Τά δυό της τά χελλάκια...
Κι' εγώ σκυφτός
Στο θαύμα αυτό
Π' όλον με πλημμυρίζει,
Ναι, θω θαθεία
Μέσ' στην καρδιά
Τόν έρωτά ν' άνθίζει !...

ΦΩΤΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Πειραιάς

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

“Α, τὸν ἀπιστο, τὸ σκύλο!... Θάπρεπε νάχη χίλιες ζωές γιὰ νὰ πληρώση τὸ κακὸ ποῦκανε.

Περπάτησαν ἀρκετὴ ὥρα μέσα στὸ φλογερὸ λιοπύρι. Κι' ἐπὶ τέλους νὰ ἴ Πητάσανε στὸ φαράγγι. Δέντρα ψηλά, γέρικα γύρω τους, νερά τρεχούμενα, πουλιά κι' ἀγρίμια...

— “Εἰδὼ θὰ σταθούμε, λέει ὁ Δαιμονογιάννης.

Καὶ κουνώντας μὲ σημασία τὸ κεφάλι του προσθέτει:

— Τὸ μέρος αὐτὸ θὰ γίνη ὁ τάφος τῶν Ἀρβανιτῶν.

— “Ἀμποτε ἴ ἀναστενάζει ἡ Χρῦσω καὶ σταυροκοπιέται.

Μπήκαν μέσα στὸ φαράγγι καὶ πιάσανε τὶς δυὸ πλευρές του, μισοὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ μισοὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Πρὶν χωρίσουν, ὁ Δαιμονογιάννης ἔδωσε στὰ παλληκάρια του τὶς στερνές ὁρμήνιες:

— Θὰ ριζῶ ἐγὼ πρώτος. Μὴ διαστήτε. Νὰ τοὺς ἀφήσετε νὰ ὑποῦν γιὰ καλὰ στὸ φαράγγι. Δὲν πρέπει νὰ γλυτώση κανένας!

— “Ἐγνοια σου, καπετάνιε, ἀποκρίνονται τὰ παλληκάρια. Πρώτος-πρώτος θὰ ὀργώση τὴ γῆ μὲ τὴ μύτη του ὁ Ἀρναούτης!

— “Ὅχι, ὄχι ἴ ξεφωνίζει ἡ Χρῦσω.

— “Ὅχι ἴ προστάζει ὁ Δαιμονογιάννης.

Καὶ τοὺς ἐγγιέται ἀμέσως.

— Κανένας νὰ μὴ ριζῇ ἀπάνω του. Κανένας νὰ μὴν τὸν χτυπήσῃ. Αὐτὸν τὸν θέλω ζωντανό...

— Ζαττανὸ θὰ τὸν ἔχῃς, καπετάνιε.

Πιάσαν ὕστερα τὰ ταμπούρια τους πίσω ἀπὸ τοὺς θράχους καὶ περίμεναν.

Κανένας δὲν φαινότανε.

Φάγανε στὸ πόδι καὶ ἐμπλῶσαν πίσω ἀπ' τ' ἀγριόθρακα μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι.

Ἡ ὥρες περνοῦν.

Ψυχὴ γεννητὴ δὲν φαίνεται.

Ἡ Χρῦσω εἶν' ἀνήσυχη, ἀνυπόμονη.

Πέρασε ἡ μέρα. Πῆρε τὸ θράδυ. Ἡ νύχτα κατεβαίνει καὶ σκεπάζει τὴ γῆ.

Ἡ καπετανοπούλα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ σὲ μιὰ μεριά, δὲν τὴν χωράει ὁ τόπος, κάθεται, θαρρεῖς, πάνω σὲ καρφιά.

Ὁ Δαιμονογιάννης μαντεύει τὴν ἀγωνία της. Ἀπλώνει μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τῆς σφίγγει τὸ χέρι.

— Κουράγιο, Χρῦσω ἴ

— Πνίγομαι, Δαιμονογιάννη, πᾶω νὰ σκάσω ἴ Γιατὶ δὲν φαίνονται;

— “Ἡσύχασε, Χρῦσω. Θὰ φανοῦν. Θάρθουν, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ἔρθουν.

— Κι' ὅμως πέρασε ἡ μέρα στὰ χαμένα.

— Κανένα ἐμπόδιο θάτυχε. Ποιὸς ἔξερ; Ὑπομόνεψε.

Μποροῦσε νὰ κάνει κι' ἄλλοιως; Ὑπομόνεψε ὅλη τὴ νύχτα. Μάτι δὲν ἐκλείσει. Στὸν παραμικρὸ κρότο ἀλαφιαζότανε, ἐσφίγγε τὸ καριοφύλλι της καὶ τσίτωνε τ' αὐτιά της. Μὰ δὲν ἦταν τίποτα. Κανένα ἀγρίμι περνοῦσε. Λοκοὶ καὶ τσακάλια, κουνάβια καὶ ἀλεπούδες πλησίαζαν μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἐσθύναν τὴ δίψα τους

στὸ νεράκι ποῦτρεχε σὺρριζα στὸ φαράγγι.

Γλυκοχάραγμα.

Ὁ ἀέρας εἶνε γεμάτος ἀπὸ κραζιές πουλιῶν, Δροσερὸ ἀεράκι φυσάει, σωστὸ θάλασμο.

Χλωμὴ ἀπ' τὴν ἀγρύπνια ἡ Χρῦσω δὲν ξεκολλάει τὰ μάτια της ἀπ' τὴν μπασιά τοῦ φαράγγιου.

“Ἄεφνα ἕνα σιγανό, δισταχτικὸ θῆμα ἀκούγεται.

Κάποιος πλησιάζει... Ὁχτρός γιὰ φίλος; Κανένας δὲν ἔξερει. Ὡστόσο τὰ παλληκάρια στέκουν πίσω ἀπὸ τὰ θράχια ἑτοιμα νὰ ριζοῦν.

Λίγες στιγμές περνοῦν. Καὶ νὰ ἴ Πίσω ἀπ' τὰ χαμόδεντρα ἕνας ἀρματωμένος Ἀρβανίτης προβάλλει. Στέκει, θαρρεῖ γύρω του, αὐτιάζεται, ἀφουγκράζεται προσεγνικά, πέφτει στὴ γῆ καὶ κολλάει τ' αὐτί του στὸ χῶμα. Τὸ βλέμμα του προσπαθεῖ νὰ σχίσῃ τὰ φυλλώματα καὶ νὰ διακρίνῃ τὸ κάθε τι.

Τὰ παλληκάρια δὲν σαλεύουν, δὲν ἀνασαινοῦν καν.

Ὁ Ἀρβανίτης στέκει ἀκόμα λίγο καὶ φεύγει. Δὲν μωρίστηκε, δὲν ὑποψιάστηκε τίποτα.

“Τί τρέχει;” ρωτᾷ μὲ τὸ βλέμμα Χρῦσω τὸν Δαιμονογιάννη.

Τὸ παλληκάρι χαμογελάει πονηρά.

— Εἰν' ἄλουποῦ ὁ Ἀρναούτης, τῆς ἀποκρίνεται. Φοβεῖται καμμιὰ χωσιά, κι' ἔστειλε ἄνθρωπο νὰ διτῇ γίνεταί στὸ φαράγγι. Μὰ τὴν ἔπαθε. Ὁ ἄνθρωπος του δὲν κατάλαβε τίποτα. Κι' ἔτσι θάρρη νὰ πέσῃ σὰν χαζοπούλι στὰ χέρια μας.

Μιὰ ὥρα — μιὰμιση περνᾷ.

Μιὰμιση ὥρα ἀναμονῆς κι' ἀνυπομονησιᾶς.

Κι' ἄεφνα ἀντηχᾷ θοὰρ μέσ' στὸ φαράγγι τὸ ποδοβολητὸ τῶν Ἀρβανιτῶν ποῦ φτάνουν.

“Ἐρχονται ἴ...

Τὰ παλληκάρια ἐτοιμάζουν τὰ τουφέκια τους. Βγάζουν τὰ γιαταγάνια τους ἑτοιμοὶ νὰ τὰ κρατήσουν στὰ δόντια τους τὴν ὥρα ποῦ θὰ κάνουν τὸ ἀγριο γιουρούσι τους.

Τὸ ποδοβολητὸ ὅλο καὶ κοντοζυγώνει.

Ἡ Χρῦσω ἀνασαινεῖ γρήγορα. Τῆς ἔρχεται νὰ πεταχθῇ ἔξω ἀπ' τὸ ταμπούρι της. Δύσκολα συγκρατιέται.

Ὁ Δαιμονογιάννης ἔχει τὸ βλέμμα του καρφωμένο ἀπάνω της, ἑτοιμός νὰ τὴ συγκρατήσῃ ἂν θελήσῃ νὰ κάνει καμμιὰ ἀποκοτιά.

Λίγες στιγμές περνοῦν ἀκόμα. Καὶ νὰ φάνηκε στὴ μπασιά τοῦ φαράγγιου τ' ἀσκέρι τοῦ Ἀρβανίτη.

Ὁ Ἀρβανίτης πᾶει μπροστὰ καθάλλα στ' ἄλογό του, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, τὰ μάτια ὀλάνοιχα, τεντωμένα τ' αὐτιά του, τὸ χέρι στὴν κουμπούρα του. Τ' ἀσκέρι του ἀκούλουθεῖ ἔρπια.

Σὰν κάτι νὰ ὑποπτεύονται ὠστόσο.

Προχωροῦν σιγά, στέκουν κάθε τόσο, ἀφουγκράζονται...

Τρέμει ἡ καρδιά τῆς Χρῦσως μὴπως προδοθῇ.

Ὁχι, γιατί θὰ διατρέξουν κανένα κίνδυνο, ὄχι... Ἀλλὰ γιατί θὰ τοὺς ξεφύγῃ ὁ Ἀρναούτης μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ τρέχῃ πιά νὰ τὸν ξανάβρῃς.

Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια παρακαλεῖ τὸν Θεὸ ἡ καπετανοπούλα:

[“Ἀκολουθεῖ!]

ΣΤΟΝ 230Ν ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“ „ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ“

ΤΟΥ ΒΙΚΤ. ΣΕΡΜΠΟΥΛΙΕ

Προκειται γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἀριστουργηματικὰ μυθιστορήματα τοῦ γένους Γάλλου συγγραφέως, τοῦ ὁποῦ καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ ἔργα ἔχουν τέρψει το ἑλληνικὸν κοινόν.

Στὸ «Ρομάντζο μιᾶς Γυναίκας» ὁ Βικτωρ Σερμπουλιέ μᾶς δίνει τὴν ἀγωνία καὶ τὸ μαρτύριο ἑνὸς νέου ὁ ὁποῖος ἐντελῶς ἀπρόσπτα καὶ μοιραῖα περιπλέκεται στὰ δίχτυα τῆς ἀγάπης μιᾶς γοήστρας, μιᾶς ἀληθινῆς Σειρήνης. Καὶ ἡ Σειρὴν αὕτη, εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του!...

Ἐπακολουθεῖ σύγκρουσις παθῶν, δραματικὲς περιπέτειες, ὅλη ἡ τραγικὴ παθητικότης μιᾶς ἀμαρτωλῆς ἀγάπης.

Ὁ νέος ἀντιδρᾷ. Μάχεται κατὰ τῆς ἰδίας τῆς καρδιάς του. Καὶ τέλος...

Τὸ τέλος αὐτὸ θὰ τὸ ἀπολαύσετε στὴν «Οικογένεια».

Κυκλοφορεῖ εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ τὴν 12ην Αὐγούστου. Εἰς τὰς Ἐπαρχίας τὴν 19ην Αὐγούστου.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 5

Σ' ἐμὰ μακρινὴ ἀκτὴ τῆς Φινλανδίας, ἀντίκρου σ' ἐμὰ παρὰδικὸ χωριὸ τὸ Λυντσομάρκεν, ὕψωνται μέσα στὴ θάλασσα ἕνας ἑρὸς θοάχος. Ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς, τὸν βλέπουν ἀρκετὰ καθαρά, μὲ τοὺς ἀποτόμους γκρεμούς του, ποῦ δὲν τοὺς σκεπάζει καμμιὰ θλάστη. Εἶνε ἕνα ἐξερὸν σὸ ἀφίλοξενον γιὰ τοὺς ναυτικούς, γιατί τὰ νερά εἶνε ἐκεῖ πολὺ θαθεῖα καὶ δὲν μποροῦνε νὰ πληρώσουν, ὅταν φυσᾷ ἀγέρας. Οἱ μοναδικοὶ τοῦ κάτοικοι εἶνε τὰ θαλασσινὰ πουλιά, ποῦ μαζεύονται τὰ θράδυνα, μὲ μεγάλες φωνές, στίς ἀποκρημνές κορυφές τους.

Πλησιάζοντας κανεῖς, διακρίνεις στὴν κορυφὴ τοῦ ἑνα θαθούλωμα, ποῦ μοιάζει σὰν μικρὴ ἐκκληροῦλα ἡ σὰν ἀνθρώπινο πρόσωπο. Φαίνεται πῶς ἦταν σκαλισμένο, σὲ πηλὴ χρόνια, σὸν καιρὸ τῆς εἰδωλολατρίας, ἕνα χοντροκομμένο πρόσωπο γυναικῆς, ἐκεῖ πάνω, ποῦ τὴ λατρεύανε σὰν θεὰ τους οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἄλλαξε τὸ εἶδωλο, μ' ἕνα ἀγαλμα τῆς Μαντόνας, τῆς Μαύρης Μαντόνας, ὅπως τὴ λέγανε, ποῦ προστατεύει ἀπὸ τότε τὸ Λυντσομάρκεν. Μὰ ἡ Μαύρη Μαντόνα δὲν ἐθεωρεῖτο πάντα σὰν καλὴ θεοτήτα. Γιὰ πολλὸν καιρὸ εἶχε μιὰ ὀλέθρια ἐπίδρασι στὸ μικρὸ χωριουδάκι κι' ἂν σήμερα ἔχουνε πάλιν πειρὰ ἡ σκληρότητες της, εἶνε γιατί ἐξαγοράστηκαν ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν ἀγάπῃ τῶν ἀνθρώπων.

Νὰ ἡ σχετικὴ ἱστορία, καθὼς μοῦ τὴ διηγήθηκε ἕνας γέρος Φινλανδὸς ψαράς.

Τὸ Λυντσομάρκεν ἦταν ἄλλοτε, ὅπως καὶ τώρα ἀκόμα, ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ποῦ τὸ κατοικοῦσαν ψαράδες καὶ χωρικοὶ, ἄνθρωποι φτωχοὶ κι' ἐργατικοί, ποῦ εἶχανε μεγάλη πίστι στὴ δύναμι τῆς Μαντόνας τοῦ θράχου.

Κάθε χρόνον ὅμως, ἡ Μαύρη Μαντόνα ἀπαιτοῦσε κι' ἕνα ὄψμα καὶ πραγματικὸ, ὅπως θυμοῦνται, ταχτικά κάθε χρόνον πέθαινε ἕνας κάτοικος τοῦ χωριοῦ, εἴτε γέρος, εἴτε παιδί.

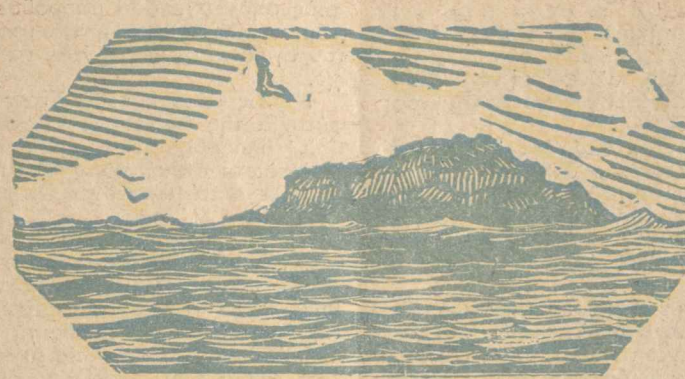
Τὸ 1656, εἶχε προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ ἡ Μαύρη Μαντόνα περίμενε ἀκόμα τὴν ἀνθρώπινη θυσία.

Ὁ χρόνος κόντευε νὰ τελειώσῃ, κι' ὅμως ἀκόμα δὲν εἶχε πεθάνει κανένας κάτοικος τοῦ χωριοῦ. Μονάχα ἕνας ἦταν ἄρρωστος καὶ ἴσως αὐτὸν νάχε διαλέξει ἡ Μαύρη Μαντόνα.

Δὲν τοῦ ἔμεναν γιὰ νὰ ζήσῃ, παρὰ μονάχα δέκα μέρες κι' ὅλοι λέγανε, πῶς ὁ μικρὸς Ἀξελ θὰ πέθαινε ὡς τὴν πρώτη τοῦ Γενάρη.

Καὶ μὲν μικρὸ Ἀξελ ἴ “Ἦτανε ἐξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ἀπλώνοντας τὰ χλωμά του χεράκια, ποῦ ἀχνόφωγαν ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν, πάνω στὰ χοντρά σεντόνια. Τὰ ματάκια του εἶχανε μεγαλώσει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ φαίνονταν σὰν νὰ χανόταν στὸ ὄνειρο τοῦ ἀπείρου. ποῦ ἀνοίγονταν μπροστὰ του. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἔξω ὀλοένα κι' ὁ μικρὸς Ἀξελ, ποῦ ἤξερε τὴν παράδοσι, σκεφτόταν πῶς ἡ Μαντόνα τοῦ θράχου εἶχε διαλέξει αὐτὸν γιὰ τὴ χρονία αὕτη καὶ σὲ λίγο θὰ κοιμότανε κάτω ἀπ' τὸ χιόνι.

Ὁ μικρὸς Ἀξελ ἦταν ὁρφανός, μὰ ὄχι κι' ἐντελὸς μόνος. Ἡ ἀδελφὴ του, ἡ Φρίντα, τὸν προστάτευε κι' ἔκανε ὅτι μποροῦσε, γιὰ νὰ τὸν παρηγορή. Ὁ ἄρρωστος καὶ ὁ ὀλοός της τῆς ἐσθλοῦσε σ' αὐτὸ καὶ κάθε θράδυ, μόλις τὸν τελείωνε τὴν κουραστικὴ παρὰδικὴ δουλειὰ του, ἐρχότανε καὶ τὴν ἐσθλοῦσε. Ἀγαπιώτανε πολὺ κι' ὅταν τῆς ἔλεγε νὰ ὀρίσῃ τὴν ἡμέρα τοῦ γά-

ΕΞΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ CHARLES EPHEURE

Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΝΤΟΝΑ

νεὶς νὰ διαλέξῃ τὴν κατάλληλη μέρα καὶ ὥρα, γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ.

— “Ἀλλοῖμονο ἴ τοῦ ἀπάντησε ἡ Φρίντα μὲ θλίψι, πῶς νὰ πιστέψω σὲ μιὰ τέτοια εὐτυχία; “Ὅλα μοῦ λένε πῶς ὁ ἀγαπημένος μου Ἀξελ εἶνε καταδικασμένος. Θεέ μου, τί σκληρὸ πράγμα ἴ Κύτταξέ τον πῶς εἶνε χλωμός ἴ Ἀκοῦς τὴ δύσκολη ἀναπνοή του; Κι' ἔπειτα, ἡ Μαύρη Μαντόνα δὲν χαρίστηκε ποτέ... ποτέ σὲ κανένα...

— Μὴ λές πῶς ἡ Μαύρη Μαντόνα δὲν χαρίζεται ποτέ, εἶπεν ὁ Χριστιανός. Νά, ἐγὼ ὁ ἴδιος σώθηκα ἀπὸ τὴν Μαύρη Μαντόνα. Ἦμουν ἕνα ὀλόκληρο χρόνο ἄρρωστος, καθὼς κι' ὁ ἀγαπημένος σας Ἀξελ. Μὰ ὁ πατέρας μου, ποῦ ἦταν ἕνας γενναῖος ναυτικός, ἐπήγε τὴ θραυὰ τῶν Χριστουγέννων νὰ θρῇ τὴν ἴδια τὴ Μαύρη Μαντόνα στὸ θράχο της καὶ ἡ Μαντόνα τὸν ἄκουσε, γιατί σ' ὅσους πᾶνε αὕτη τὴ θραυὰ, κείνη δὲν ἀρνεῖται τίποτα... Κι' ἀπὸ τὴ θραυὰ αὕτη ἔβγαλε καλὰ, καθὼς θλέπετε κι' ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε νὰ τὸ κάνει.

Τὰ μάτια τῆς Φρίντας λάμπανε... Ἡ τόσο τρυφερὴ καὶ γλυκεῖα ματιά της, εἶνε ἐξαφνικὰ ψυχρὴ καὶ ἐνεργητικὴ. Ἡ λεπτὴ αὐτὴ ψυχὴ, ἦταν πολὺ γενναία.

— Σ' εὐχαριστῶ, μάρμπα Χριστιανέ, εἶπε, ἡ συμβουλὴ σου εἶνε καλὴ. Ἀῦριο θὰ πάω σὸν μαῦρο θράχο.

— “Ἀλλοῖμονο ἴ στέναξε ὁ Χριστιανός, δὲν πρέπει οὔτε κἂν νὰ τὸ συλλογισθῇς. Γιατὶ φέτος ἡ Βαλτικὴ εἶνε ὀλη παγωμένη καὶ πρέπει νὰ περάσῃς ἕνα κομμάτι θάλασσης ποῦ καμμιὰ θάρκα δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ, γιατί τὰ κομμάτια τοῦ πάγου κλείνουν τὸν δρόμο. Κι' ἕνα μεγάλο καὶ οἰδὶ θὰ καταστρεφῇ, πολὺ περισσότερο μιὰ θάρκα.

— Τί μὲ μέλει, ἂν μπορῶ νὰ σώσω τὸν Ἀξελ ἴ

Τότε ὁ Χριστιανός κι' ὁ Ροβέρτος προσπάθησαν νὰ τὴν πείσουν πῶς αὐτὸ ἦταν μιὰ καθαρὴ τρέλλα. Στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκε. Τέλος, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ ἐντελῶς, φάνηκε πῶς βρίσκει τὰ ἐπιχειρήματά τους σωστά.

— Καλὰ, καλὰ, αῦριο τὰ ἐπικαλέμε, εἶπε καὶ σηκώθηκε.

Ὁ Ροβέρτος ἔφυγε τελευταῖος, ἀφοῦ πρώτα φέλησε τὴ Φρίντα μὲ πάθος.

— “Ἀχ! Φρίντα, πῶς σ' ἀγαπᾷ, πῶς σ' ἀγαπᾷ ἴ

Κ' ὕστερα, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ, πρόσθεσε:

— “Ἀγαπημένη μου Φρίντα, ὀρκίσου μοῦ πῶς ὅτι κι' ἂν γίνῃ, δὲν θὰ μὲ δεῖ χάσῃς ποτέ!... Ποτέ ἴ, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ποτέ, Ροβέρτο μου, τοῦ ἀποκρίθηκε. Μήπως δὲν τὸ ἔξερεις, πῶς εἶμαι ὀλη δική σου; Πῶς μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω;

— Τελειώνετε, εἶπε ὁ γέρος Χριστιανός ἀπὸ τὴν πόρτα, δὲν θλέπετε πῶς περιμένω καὶ πῶς κάνει

κρύο ;

Οι δυο άρραβωνιαστικοί χωριστήκανε.

Το θράδυ, η Φρίντα ξμεινε μονάχη, κι' άρχισε νά σκέφτεται τὰ λόγια του Ροβέρτου. Γιατί νά είνε τόσο λυπημένος; Τι ήθελε λοιπόν νά κάνει ;

Σιγά-σιγά, άρχισε νά καταλαβαίνει. Ναί, δέν έπρεπε νάχη καμμία άμφιβολία πειά, ο Ροβέρτος θ' άποφάσιζε νά πάη στο νησί της Μαύρης Μαντόνας γιά νά την παρακαλέση νά σώση τον "Αζελ... Μά αυτό είνε θέβαιος θάνατος. "Ο "Αζελ της ήτανε, θέβαια, πολύ άγαπημένος, μά ο Ροβέρτος δέν θάπρεπε νά θυσιάσθι γι' αυτόν, και μάλιστα άνώφελα.

Η Φρίντα πέρασε όλη τη νύχτα στο προσκέφαλο του "Αζελ, που κοιώτανε με μισάνοιχτα τὰ μάτια. Μά δέν μπορούσε νά κοιμηθι... Ξανάλεγε τὰ μυστηριώδη λόγια του Ροβέρτου... « Ό,τι κι' άν γίνι, όρκίσου μου πώς δέν θά με ξεχάσης ! »

Τήν άλλη μέρα, παραμονή των Χριστουγέννων, η Φρίντα πήγε και θρήκε τον Ροβέρτο.

— Ροβέρτο, του έπτε, μιλήσέ μου ειλικρινά. Σε ξέρω, ξέρω πώς δέν μπορείς ποτέ νά πής ψέμματα. Πές μου, σκέφτηκες νά πäs απόψε στο θράχο της Μαύρης Μαντόνας;

— Ο Ροβέρτος έσκυψε το κεφάλι του και δέν άποκρίθηκε τίποτα.

— "Εί λοιπόν, έπτε η Φρίντα, δέν θέλω νά πäs. Δέν έχεις το δικαίωμα νά εκθέσης τη ζωή σου, άφου μάλιστα έχεις νά θρέψης τον άρρωστο πατέρα σου... Τι θά γίνι ο δυστυχισμένος χωρίς εσένα ; Θά πεθάνι, θέβαια, από την πείνα κι' από τη λύπη... Κι' εγώ, μήπως νομίζης πώς μπορώ νά ζήσω δίχως την άγάπη σου ;

— Ο Ροβέρτος της ύποσχέθηκε ό,τι του ζητούσε, γιατί και ο ίδιος δέν ήξερε καλά-καλά τί θά έκανε. Το μόνο που ήξερε ήταν πώς δέν έπρεπε νά λυπήσι, τη Φρίντα του.

— "Ας πάμε νά δούμε τον άγαπημένο μας "Αζελ, της έπτε.

— Εκείνη την ήμέρα, ο "Αζελ είχε λίγο πυρετό. Τους έκανε σημάδι νά καθήσουν και ύστερα τους κύτταξε με τὰ φλογισμένα του μάτια.

— Θάσαστε κοντά μου, τους έπτε, όταν η Μαύρη Μαντόνα θά με πάρη ;...

Η Φρίντα δέ μπόρεσε νά κρατήσι τὰ δάκρυά της κι' ο Ροβέρτος γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι και φίλησε τὰ χέρια του παιδιού. Ύστερα όγχιξε έξω θιαστικά.

Στη Φινλανδία, τον χειμώνα, θραδυάζει από τις δυο η άρα. Χωρίς νά σκεφθι τίποτε πειά ο Ροβέρτος, έφθασε στην παραλία. Μεγάλα κομμάτια πάγου άπλώνονταν μπροστά του. Ο Ροβέρτος τὰ πέρασε σε λίγες στιγμές. "Ηξερε πώς μια μικρή θάρκα ήταν άραγμένη σ' ένα νηάκι εκεί κοντά και πώς από κει και πέρα η θάλασσα ήτανε σχεδόν ελεύθερη. Ο καιρός ήταν φριχτός, κοντά δίωας, στο μικρό νηάκι η θάλασσα φαινότανε αρκετά ήσυχη... Ο μάδρος θράχος διακρινότανε στο θάθος. « Σε μια άρα, σκέφθηκε ο Ροβέρτος, μ' αυτόν τον ευνόικό άνεμο θά φθάσω στο θράχο. Γιατί νά μην κάνω ό,τι έκανε κι' ο πατέρας του Χριστιανού ; Ύποσχέθηκα στη Φρίντα νά την ύπακούσω, μά άν ο "Αζελ ζήσι, χάρις σε μένα, θά συγχωρήσι, θέβαια, το ψέμα μου. »

— Όλες αυτές η σκέψεις περνούσαν γρήγορα από το μυαλό του κι' ένω σκεφτόταν έτσι, χωρίς ούτε κι' ο ίδιος νά ξερι καλά-καλά πώς, θρέθηκε μέσα στη μικρή θάρκα, κρατώντας με σταθερό χέρι το τιμόνι και τραβώντας γιά το μαύρο θράχο.

Μεγάλοι όγκοι πάγου τον περιτριγύριζαν ολοένα, μά

τους απόγειυε όσο μπορούσε καλλιτερα. Πολλές φορές ένόμιζε πώς έφθασε η τελευταία του στιγμή, μά έβασε όλη του τη δύναμι, γιατί ήθελε νά φθάσι έξάπαντος ως τον έρσά Χο.

Μήπως αυτό δέν θά ήτανε η σωτηρία του "Αζελ και η ευτυχία της Φρίντας ; Τι χαρά στην έπιστροφή !...

Σ' όλο το διάστημα της φοβερής νύχτας, δέν σκεπτόταν τίποτε άλλο, παρά την ευτυχία της Φρίντας, που θά της έλεγε τὰ μεσάνυχτα, γυρίζοντας, πώς ο "Αζελ θά ζούσε...

— Η άρα όμως προχωρούσε κι' η θάρκα πήγαινε πολύ σιγά. Τέλος, ο θράχος φάνηκε. Εκεί πάνω έπρεπε νά φθάσι. Έμάζεψε με πολλόν κόπο τὰ πανιά και με ένα πήδημα θρέθηκε πάνω στον θράχο. Κρατώντας το σκονι της θάρκας, κατάρθωσε νά φθάσι ως τη Μαύρη Μαντόνα. Γονάτισε τότε κι' άρχισε νά την παρακαλν νά κάνη το θαύμα της.

— Κυρία των Άγγέλων, έλεος !... Σώσε τον "Αζελ, γλώ τωσέ τον απ' το δρεπάνι του σκληρού θανάτου... Λυπήσου τη Φρίντα, γλυκειά Μαντόνα... Λυπήσου μας όλους μαζί... Όταν τελειώσε ο Ροβέρτος, κύτταξε τη θάλασσα.

— Μήπως είνε όνειρο, ψιθύρισε ταραγμένος, μήπως είνε όνειρο ;

Πραγματικά, μια άλλη θάρκα έρχότανε προς τον θράχο, περνώντας ανάμεσα από τους όγκοπάγους.

Ο Ροβέρτος ανατρίχισε. "Αν ήταν η Φρίντα ; "Αν είχε κάνει αυτήν την άποκοτιά ; Γρήγορα-γρήγορα κατέβηκε στην άκρη και φώναζε ;

— Φρίντα ! Φρίντα !

— Ροβέρτο !

— Θεέ μου, είνε αυτή !

Μά δέν είχανε καιρό γι' άργοπορίες και συγκινήσεις. Ο Ροβέρτος ένιωθε τώρα διπλό θάρρος μέσα στα στήθια του.

— Πέταξε το σκονι της φώναςε.

Η Φρίντα με μεγάλη δύναμι πέταξε το σκονι, που έπεσε κοντά στο Ροβέρτο. Ο νέος το άρπαξε, τράβηξε τη θάρκα ως το θράχο και πήρε τη Φρίντα στα μπράτσα του, σχεδόν λιποθυμισμένη, γιατί η τελευταία αυτή συγκίνησης την είχαν εξαντλήσει.

— Σωθήκαμε, σωθήκαμε ! φώναζε.

Δέν σκέφθηκε νά τη μιλήσει. Ήταν πολύ ευτυχισμένος γιατί την είχε κοντά του. Τώρα πειά καταλάβαιναν πώς ο "Αζελ δέν θά πεθάνι, πώς η Μαύρη Μαντόνα συγκινήθηκε, χωρίς άλλο, από το θάρρος τους, πώς θά ζήσουν και θ' αγαπιώνται.

Ύστερα από τις πρώτες συγκινήσεις τη ρωτά :

— Πώς μπόρεσες νάρθης ; Είνε η θάρκα του Χριστιανού, δέν είνε έτσι ; Ο Χριστιανός λοιπόν σ' άφησε νά φύγης ; Τι φριχτή νύχτα ! "Α ! Φρίντα μου, πόσο σ' αγαπά !

— Δέν ξέρω τί έπανε ακόμα, πρόσθεσε τελειώνοντας την ιστορία του ο Φινλανδός χωριάς. Το μόνο που ξέρω είνε, πώς το πρωί, μόλις ο χλωμός ήλιος του Δεκέμβρη φάνηκε στον όρίζοντα, οι δυο νέοι θέλησαν νά γυρίσουν πίσω, μά η έπιστροφή τους ήτανε λιγώτερο τυχερή : Η θάρκα τους έσπασε άξαφνα ανάμεσα σε δυο μεγάλους όγκοπάγους.

Μερικοί ψαράδες θλέπανε γιά πολλήν ώρα τη μικρή θάρκα νά πλέη μισοσπασμένη, ανάμεσα στους πάγους. Ύστερα εξαφανίστηκε προς το μέρος του βορρά...

Η Φρίντα κι' ο Ροβέρτος δέν ξαναγύρισαν ποτέ πειά πίσω...

Η Μαύρη Μαντόνα άκουσε την παράκλησί τους. Ο μικρός "Αζελ γιατρεύτηκε κι' από κείνη την ήμέρα το λιντομάρκεν λυτρώθηκε από το θανατικό που το χτυπούσε κάθε χρόνο.

Μά, άλλοιόμονο, τη σωτηρία αυτήν την πλήρωσαν με τη ζωή τους δυο ύπάρξεις : Ο Ροβέρτος κι' η Φρίντα.

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Ένα πορτραίτο του Ι. Μεταξά)

Η επέτειος της 4ης Αυγούστου, που γιορτάστηκε μεγαλειώδως την περασμένη εβδομάδα, έχει πράγματι ιστορικήν σημασίαν διά τους Έλληνας.

Είνε η άφύπνισις. Είνε η άφετηρία προς την ευτυχίαν και το μεγαλείον. Είνε το φως το άνέσπερον, το όποιον έσκόρπισε τὰ σκόνη της χθές, της θλιβεράς και άμαρτωλής και ζοφώδους χθές, της θλιβεράς και άξιοδακρύτου.

Εγινε ένα θαύμα. Και συνετελέσθη το θαύμα αυτό χάρις εις ένα άνθρωπον : Τον ΙΩΑΝΝΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ !

Πόθεν ήρχετο ; Από τον λαόν, ο όποιος θέλει νά ζήσι και θά ζήσι ! Από τον στρατόν την άλκήν δηλαδή και την δύναμιν της χώρας.

Από την Κεφαλληνίαν, την νήσον των μαχητών, των δημιουργών, των νικητών.

Ακόμη από την πολιτικήν. Άλλά ποίαν πολιτικήν ; Την μη φθαρείσαν, την μη έκπεσούσαν, την πιστεύουσαν εισέτι, την έλπίζουσαν εισέτι, την ΘΕΛΟΥΣΑΝ.

Εορτασμός της εθνικής σωτηρίας ύπηρεν η μεγαλειώδης πανήγυρις, εις την όποιαν έλαθε μέρος όλη η Ελλάς, από της Κρήτης μέχρι της Φλωρίνης, από της Επτανησου μέχρι της Θράκης !...

Διά την εορτήν αυτήν, τον έπικρατήσαντα ένθουσιασμόν, την άνευ προηγουμένου, μεγαλειώδη συγκέντρωσιν του έταδίου, έγραψεν ήδη έκτενώς ο ήμερησιος τύπος.

Ημείς, αντί άλλου τινός επί του θέματος τούτου, άρκουμεθα νά δώσωμεν μερικά άνέκδοτα από την ζωήν του Έθνικού Κυβερνήτου Ι. Μεταξά, μέσα από τὰ όποια διαφαίνεται ο θετικός και ίσχυρός χαρακτήρ του, η εύφυα του, η πεποίθις του επί τας ικανότητάς του, η θέλησις του νά φέρη σε άξιο πέρας το έργον του όποιου έπιλαμάνεται.

Ο σημερινός Κυβερνήτης της Ελλάδος, από νέος άκόμη έδειξεν ότι είνε από τους χαρακτήρας που έγεννήθησαν διά νά κυβερνούν και νά επιβάλλωνται.

Ως γυμνασιόπαις, στην Κεφαλληνία, όπου έγεννήθη και έσπούδασεν, ήταν ο καλλίτερος μαθητής πάντα και ο διαρκώς επιβαλλόμενος στους συμμαθητάς του, ο πρώτος εις την σκοποβολή, που έθεωρείτο εκ των πρωτευνόντων τότε μαθημάτων. Αι όσα αυτά άρετα του, που τον ξεχωρίζαν από τους άλλους μαθητάς, έκαμαν ένα των καθηγητών του νά λέγη ότι « ο Μεταξάς γεννήθηκε γιά άξιωματικός ». Η ιδέα αυτή έπεδήλη στον Μεταξά και η οικογένειά του, τον έστειλε στη Σχολή Ευελπίδων. Έτσι ο άγνωστος καθηγητής του άπεδείχθη άληθινός προφήτης, διότι ως γνωστόν, ο κ. Μεταξάς διεκρίθη εις το στρατεύμα, όσον όλιγο.

Όταν ο κ. Μεταξάς ανέλαμβανε, την 4ην Αυγούστου, την διακυβέρνησιν της Ελλάδος, την όποιαν τὰ κόμματα είχαν φέρει στο χέλιος της άβύσσου, μερικοί από τους φίλους του, είναν με δέος :

— Μά πού πάει ο άνθρωπος αυτός ; Ένας όμως από τους νύν συνεργάτας του, που τον έγνώριζε καλά, τους καθυσόχασε λέγοντάς τους :

— Μη φοβείσθε και ο κ. Πρόεδρος έχει θέβαια την επιτυχία : Και νά από πού το συμπεραίνω. Κατά την επάνοδο του άειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου, και προκειμένου νά συνεχισθι ο Μικρασιατικός άγών, του έπροτάθη ν' άναλάβη την άρχηγίαν της έκστρατείας και άρνήθηκε. Έ-ζήτησα τότε νά πληροφορηθώ το γιατί και νά τί μου άπεκρίθη :

« Ο δδηγητής, ο άναμορφωτής, ο ζωοδότης, ο άνθρωπος του θαύματος της 4ης Αυγούστου ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ »

στρατηγών, είνε άνηρημένη και η εικών του Πρωθυπουργού μας, με το έξησ σημάδιον κάτω απ' αυτή :

« Ούδέν πρόβλημα άλυτον διά τον Μεταξάν »

Και είνε όντως εξηκριωμένος ότι ο σημερινός Κυβερνήτης της Ελλάδος, δεινότερος εις τὰ μαθηματικά, έλυσε άκόπως και έπιτυχώς όλα τὰ πρόβλήματα που του έδόθησαν κατά το διάστημα των στρατιωτικών του σπουδών εις την Πολεμικήν Άκαδημία της Γερμανικής πρωτεύουσας.

Αυτός έν όλίγοις είνε ο άρχηγός του νέου Κράτους, ο οδηγός του, η ψυχή του, τὰ νεύρα του, η δυναμικός του. Ο Θεός έδωσε στην Ελλάδα τον άνθρωπον που της έχρειάζετο : Τον ΣΩΤΗΡΑ ΤΗΣ.

« Ας είνε δοξασμένον το όνομα του Θεού !... »

Ο δδηγητής, ο άναμορφωτής, ο ζωοδότης, ο άνθρωπος του θαύματος της 4ης Αυγούστου ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

— Δέν άναλαμβάνω ποτέ μια επιχείρησι, που την θεωρώ εκ των προτέρων χαμένη ! Αυτό τους το είπα, όταν ήταν καιρός. Τώρα, το μόνο που μπορώ νά κάνω, είνε νά ευχηθώ όπως ο στρατός και ο έκεί πληθυσμός, μη πλωώσουν άκριβά αυτήν την παρακινδυνευμένη επιχείρησι.

Λόγια μεγάλα, λόγια προφητικά !...

Μιά άκόμη απόδειξιν της πεποιθήσεως του σημερινού Κυβερνήτου της Ελλάδος εις τας άντιλήψεις του άποτελεί και το κατωτέρω ανέκδοτόν του με τον μακαρίτη Έλευθ. Βενιζέλο, πρωθυπουργό τότε της Ελλάδος.

Όπως είνε γνωστόν, ο Βενιζέλος, στην άρχη της πολιτικής σταδιοδρομίας του, είχαν ως στρατιωτικούς συμβούλους τους καλλίτερους άξιωματικούς της Ελλάδος, και μεταξύ αυτών και τον κ. Μεταξάν, τον όποιον έκτιμούσε ιδιαίτερος. Στις άρχές όμως του μεγάλου πολέμου και τροκειμένου περί της ιστορικής επιθέσεως κατά των Δαρδανελλών, ο κ. Μεταξάς είχαν έντελώς άντίθετο γνώμη, την όποιαν δέν έννοσσε νά εγκαταλείψη.

Ο Βενιζέλος, συνηθισμένος νά επιβάλλεται πάντοτε, έπτε τότε στον κ. Μεταξάν σε τόνο κάπως άσύστηρό, αλλά χαμογελώντας, όπως συνήθως :

— Γιά την επιμονή σου αυτή θά σε κατηγορήσω δριμύτατα !

Ο κ. Μεταξάς, όμως, που ήταν τότε συνταγματάρχης του έπιτελείου, πήρε το πράγμα στα σοβαρά και άπήντησε σε τόνο όργιλο :

— Και εγώ θά άμυνθώ δριμύτατα ! Και από τότε δέν ξαναμίλησαν πλέον.

Όταν άργότερα, χωρίς, εύτυχώς, συμμετοχήν της Ελλάδος, οι σύμμαχοι έπεχείρησαν την έκστρατείαν και άπέτυχαν, άπεδείχθη έμπράκτως πόσον δίκαιον είχαν ο κ. Μεταξάς έπιμένων στην άποψιν του.

Εκείνο, που ιδιαίτερος διακρίνει τον κ. Ιωάννη Μεταξά, είνε άσφαλώς, η ταχύτης με την όποιαν λύει τὰ έκαστοτε παρουσιαζόμενα διοικητικά, δημοσιονομικά κλπ. προβλήματα, όπως ήτο, λόγου χάριν, το ζήτημα των άγροτικών χρεών, που έφθνήμισε με τον πλέον δίκαιον και λογικόν τρόπον.

Η άπορία αυτή που εξέφρασαν επανειλημμένως πολλοί από τους παρακολουθώντας το έργον του από της 4ης Αυγούστου παρελθόντος έτους, έκανε ένα από τους φίλους του νά πη με ένθουσιασμό :

— Δέν θά τους παραξένευε καθόλου αυτό τὰ πράγμα, αν ήξεραν ότι στην πολεμική Άκαδημία του Βερολίνου, ανάμεσα στα πορτραίτα διαφόρων διασήμων στρατηγών, είνε άνηρημένη και η εικών του Πρωθυπουργού μας, με το έξησ σημάδιον κάτω απ' αυτή :

« Ούδέν πρόβλημα άλυτον διά τον Μεταξάν »

Και είνε όντως εξηκριωμένος ότι ο σημερινός Κυβερνήτης της Ελλάδος, δεινότερος εις τὰ μαθηματικά, έλυσε άκόπως και έπιτυχώς όλα τὰ πρόβλήματα που του έδόθησαν κατά το διάστημα των στρατιωτικών του σπουδών εις την Πολεμικήν Άκαδημία της Γερμανικής πρωτεύουσας.

Αυτός έν όλίγοις είνε ο άρχηγός του νέου Κράτους, ο οδηγός του, η ψυχή του, τὰ νεύρα του, η δυναμικός του. Ο Θεός έδωσε στην Ελλάδα τον άνθρωπον που της έχρειάζετο : Τον ΣΩΤΗΡΑ ΤΗΣ.

« Ας είνε δοξασμένον το όνομα του Θεού !... »

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

ΝΤΑΡΤΜΟΥΡ: ΤΟ „ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ“

Μία επίσκεψη στις φυλακές των Ισοβιτών. Η ιστορία των κατέργων του Ντάρτμουρ. Τα προδοτικά τόξα των καταδικών. Η φοβερή ζωή των. Ο θρυλικός ήρωας των κατέργων. Το ανατριχιαστικό ανθρωποκυνήγι των χωρικών της Κορνουάλλης. Η ιστορία του Τσάρλυ Ρός και του Έντυ Ούλσαν.

ΝΤΑΡΤΜΟΥΡ! Προφέρετε αυτή τη λέξη στα μπάρ της υποπτης συνοικίας του Σόχο, στο Λονδίνο και θα δείτε τα πρόσωπα όλων των θαμώνων τους να χλωμιάζουν και να συσπώνται απίς τη φρίκη, ενώ το έμμα τους θα παίρνει την έκφραση ενός απεριγράπτου τρόμου. Το Ντάρτμουρ πράγματι δεν είναι ένα κάτεργο. Είναι το «Σπίτι των πεθαμένων» του Ντοστογιέφσκυ. Απ' αυτό το «Σπίτι» είναι αδύνατο να δραπέτευση κανείς φυλακισμένος. Οι καταδικοί που οδηγούνται εκεί πέρα, ξέρουν καλά ότι δεν μπορούν ν' αποφύγουν την τιμωρία. Θα εκτίσουν την ποινή τους ως την τελευταία μέρα που συχνά είναι και η τελευταία μέρα της ζωής τους.

Η ιστορία των φυλακών του Ντάρτμουρ είναι πολύ παρόμοια. Οι πρώτοι τρόφιμοι αυτών των φοβερών κατέργων ήταν οι Γάλλοι στρατιώτες που είχαν συλληφθεί κατά τον πόλεμο της Αυτοκρατορίας. Για τους φυλακισμένους αυτούς χτίστηκε το φοβερό αυτό φρούριο του «Μπρίστολ Τσάνελ». Εκεί πολλές χιλιάδες αιχμαλώτων παρέμειναν χρόνια πολλά φυλακισμένοι ώπου ασπίσαν από την ύγρασία και πέθαναν σαν τα σκυλιά. Τέλος το 1850 η φυλακή του Ντάρτμουρ μετεβλήθησαν σε κάτεργα κι' από τότε η αγγλική δικαιοσύνη στέλλει σ' αυτά όλους τους βαρυντικούς και τους επικίνδυνους εγκληματίες που έχουν καταδικασθεί σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Μά η πειθαρχία εκεί πέρα είναι τόσο αυστηρή, ώστε όλος ο υπόλοιπος του Σόχο αποκαλεί τα κάτεργα του Ντάρτμουρ «νεκροταφείο των καταδικών». Κι' όπως θα δειτε έχουν απόλυτο δική, γιατί αυτές η φυλακές είναι μια πραγματικά φοβερή κόλαση, στην οποία όταν κανείς μπη, χάνει κάθε έλπιδα λυτρωσις κι' ελευθερίας.

Για να φθάσω ως εκεί πέρα χρειάστηκε να μεταχειρισθώ όλη την επαγγελματική πονηρία μου και την επιτηδειότητά μου. Όλοι με ύπαινευονταν, όλοι με παρακαλούσαν και κάθε φορά που πλησίαζα σ' αυτό το φρούριο, άκουγα την αυστηρή φωνή των σκοπών:

— Ακολουθήστε τον δημόσιο δρόμο αν θέλετε τη ζωή σας. Απομακρυνθήτε πριν περάσει ένα λεπτό γιατί θα πυροβολήσουμε!

Με χιλιά θάσανα, τέλος, έπειτα από αρκετές μέρες κατάρωσα να πιάσω φιλία με ένα δεσμοφύλακα, να τον κεράσω μερικό ποτήρια κρασί και να του αποσπάσω τα μυστικά αυτής της φοβερής κολάσεως.

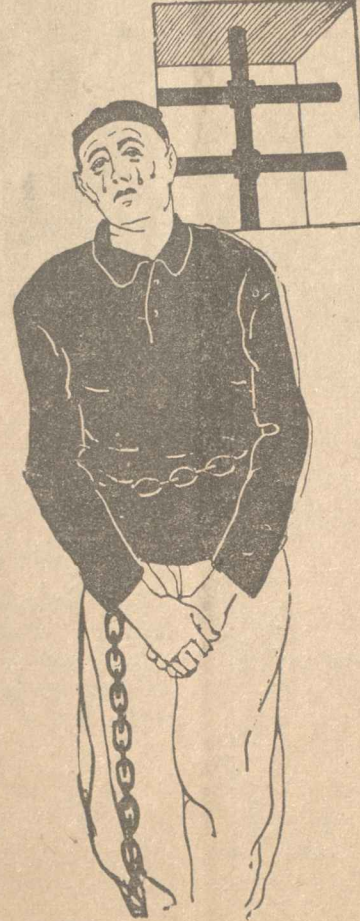
— Οι καταδικοί, μου είπε, σηκώνονται, κάθε πρωί, στις 6.30. Στις 7.15 παίρνουν το πρόγευμά τους: ένα κομμάτι ψωμί και λίγο νερωμένο τσάι. Στις 8.15 ξεκινούν για τις βαρειές δουλειές τους. Στις 12.45 σταματούν για να φάνε λίγο κρέας κατεψυγμένο και μια χορτόσουπα. Στις 13.45 ξαναρχίζουν πάλι τη δουλειά και στις 16.30 ξαναγυρίζουν στα κάτεργα για να φάνε δυο φέτες ψωμί, λίγη μαργαρίνη και λίγο νερωμένο κακάο.

— Γιατί τους τρέφουν τόσο λίγο; απόρησα αφού κάνουν τόσο σκληρές δουλειές;

— Μά αν οι καταδικοί καλότρωγαν εκεί μέσα, ασφαλώς όλο το Σόχο θα είχε σπεισεί να κλεισθεί στο Ντάρτμουρ. Άλλωστε αυτή η τροφή ελαττώνεται πολύ περισσότερο, όταν ο καταδικός δεν είναι εργατικός και τεμπελιάζει.

— Και δεν δραπετεύουν από αυτή τη φυλακή; απόρησα.

— Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Κάθε καταδικός κάτω από τα παπούτσια του έχει ένα μεταλλικό τόξο που προεξέχει και το οποίο

σε κάθε θήμα αφήνει τα ίχνη του ακόμη και στους πιο σκληρούς θράχους. Έτσι μόλις δραπέτευση ένας καταδικός, είναι εύκολο να τον ανακαλύψουν. Είναι αδύνατο να περπατήσει ξυπόλυτος, γιατί όλοι οι γύρω θράχοι είναι σπαρμένοι με σπασμένα γυαλιά! Ύστερα οι κάτοικοι των γύρω χωριών του Πρίντστον, του Τάκσταν, του Μέριαλ και άλλων, έχουν γυναικεία κάτι μολοσσούς στο κυνήγι των καταδικών. Αυτοί οι μολοσσοί ρίχνονται λοιπόν εις την καταδίωξη, ο οποίος είναι αδύνατο να ξεφύγει από την φοβερή όσφρησή τους και τα δόντια τους. Αυτή η προθυμία των χωρικών εξηγείται, γιατί παύουν πέντε λίρες αν συλλάβουν τον καταδικό και δυο λίρες αν φέρουν το πτώμα του στο Ντάρτμουρ.

Έτσι κάθε φορά που ένας φυλακισμένος θα θελήσει να δραπετεύσει, οργανώνεται ένα φοβερό ανθρωποκυνήγι από τους χωρικούς, οι οποίοι και δεν άργουν ν' ανακαλύψουν τον δυστυχή άνθρωπο.

Ο μόνος που είχε κατορθώσει να δραπέτευση κι' ο οποίος είναι κιόλας ο θρυλικός ήρωας αυτού του κατέργου, είναι ένας κάποιος Τσάρλυ Ρός, ο οποίος σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων — στα 1865 — κλείστηκε στο Ντάρτμουρ.

Εκείνη την εποχή σ' αυτήν τη φυλακή κλειναι ακόμη και μικρά παιδιά κάτω των δώδεκα χρόνων. Ο Τσάρλυ Ρός ήταν ένας ώμορφος νέος με λεπτή γυναικεία σχεδόν επιδερμίδα και μεγάλα κι' ωμορφα μάτια. Όσοτος ήταν δολιτός, έξυπνος και πολύ θαρραλέος. Τη νύχτα λοιπόν της Πρωτοχρονιάς, θασανιζόμενος από τη νοσταλγία της οίκογενειακής εστίας, κατάφερε να κρυφθεί κάτω από ένα

κάρρο που μετέφερε τρόφιμα και να διαφύγει από τις φυλακές. Όταν ανιελήθησαν τη δραπέτευσί του κι' άρχισαν να ήχουν όλες η φοβερές σειρήνες της φυλακής για να ελδοποιήσουν τους χωρικούς της περιοχής ότι ήρθε η ώρα να κερδίσουν στον δρόμο του Χάρμπριτζ. Έκεί συνάντησε ένα καραβάνι ταγιδιάνων που πήγαινε στην έκθεση του Πλινμουθ. Μια ώμορφη τσιγγάνα τον λυπήθηκε και του έδωσε να φορεση τα ρούχα της. Ο Τσάρλυ Ρός όπως ήταν ώμορφος σαν γυναίκα, δεν κίνησε κανέναν τις ύποψεις. Έτσι κατάφερε να φθάση ως το λιμάνι κι' από εκεί να φύγει για την Αυστραλία. Έπειτα από έφτά χρόνια ο Τσάρλυ Ρός όμως που είχε έρωτευθεί ώστόσο παράφορα την τσιγγάνα, γύρισε πάλι στην Αγγλία. Με κίνδυνο της ζωής του έψαξε παντού και τέλος την βρήκε και την παντρεύθηκε. Κι' οι έρωτευμένοι ζήσαν μαζί σωστά εξήντα χρόνια, όσα δεν θα μπορούσε να ζήσει ο Τσάρλυ Ρός στις φυλακές του Ντάρτμουρ.

Μά οι δραπέται αυτών των κατέργων δεν είναι πάντα τόσο τυχεροί. Οι περισσότεροι πέφτουν νεκροί από τις σφαίρες των χωρικών. Άλλοι πάλι πεθαίνουν από την πείνα. Όπως ο Μπόμπυ Φάρετ, ο οποίος βρέθηκε νεκρός πάνω σε μια σκεδιά κοντά στον Ντόγκαν.

Μά πιο τραγική είναι η ιστορία του δραπέτου Έντυ Ούλσαν, ο οποίος έπι 10 χρόνια προετοιμάζε τη φυγή του από αυτήν την κόλαση. Τέλος μια νύχτα με τη βοήθεια μιας φοβερής ούιγλης, η οποία είχε πέσει πάνω από το Ντάρτμουρ κατάφερε να ξεφύγει από τους σκοπούς. Ο Έντυ Ούλσαν πέντε ώρες γύριζε μέσα στην ούιγλη πνιμένος κυριολεκτικώς από την άσπινια του και τον φόβο μήπως τον ανακαλύψουν. Τέλος εξαντλημένος έπεσε κατά γης. Μά το (Συνέχεια στη σελίδα 50).

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

η Σελίς

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η μόδα δεν ευνοεί πια τα μονόχρωμα «ανσάμπλ», ούτε καν τους συνδυασμούς των δύο χρωμάτων. Η κομψότης μιας τουαλέτας εξαρτάται σήμερα από τον επιτυχημένο συνδυασμό τριών ή τεσσάρων. Αν έχετε λοιπόν ένα φόρεμα ή ένα ταγιέρ μονόχρωμο μπορείτε να ποικίλλετε σε απεριόριστο βαθμό την εμφάνισί του, αναλόγως με την ζώνη, με την τσάντα, με τα παπούτσια, την μπλούζα, την εσάρπα και το καπέλλο που θα φορέσετε.

Η τελευταία μόδα μάς διδάσσει με ταγιέρ μπέζ να έχουμε εξαρτήματα (τσάντα, γάντια, παπούτσια) σε χρώμα μονότορο. Η μπλούζα όμως θα είναι κίτρινη.

Με πανώφορι σε χρώμα μπλε μαριν θα πάρη κανείς τσάντα, γάντια κλπ. σε χρώμα μπλε, στο καπέλλο όμως και στη ζώνη θα βάλει μια γαρνιτούρα σε χρώμα μπλε ρουά.

Με τα άσπρα φορέματα οι συνδυασμοί είναι ακόμη εύκολότεροι. Ως βάσις θα χρησιμοποιήσουμε το άσπρο και τα εξαρτήματα θα είναι πράσινο και μουσταρδί, μπλε και κόκκινο, μπέζ και ρουίγ, λαχανί και πορτοκαλί κλπ. κλπ.

Η χάρις όμως και η κομψότης όλων αυτών των μικροπραγμάτων εξαρτάται πολύ από το ύλικό από το οποίο είναι κατασκευασμένα, καθώς κι από το σχήμα τους. Η τσάντα γίνεται από διάφορα δέρματα, από το κλασσικό μπότε-κάλφ, από χοιρινό δέρμα, από σουέντ, από σεβρώ. Άλλα και από υφάσματα γκρό - γκραν, οπτομάν και για το θράδυ μπροσέ, λαμέ κλπ.

Οι απογευματινοί σάκκοι γίνονται από δέρματα εξαιρετικώς μαλακά και συχνά σουάνουν μ' ένα κορδόνι. Άλλοι γίνονται ολόστρόγγυλοι και σουράτοι επάνω, όπως η σακκούλες για τα ανδρικά καλλάρια, άλλοι τετράγωνοι σαν κουτιά, σαν καπελλίερες κλπ. Τα σχήματα αυτά είναι θέβαια μοντέρνα, αλλά καλύτερα είναι να τ' αποφεύγουμε. Στην εποχή που ζούμε, που τη μισή ζωή μας την περνάμε ανεδοκατεβαίνοντας σε τράμ και λεωφορεία, δεν συμφέρει να κουβαλούμε μαζί μας πράγματα τόσο ογκώδη και άβολα.

Οι πρωινί σάκκοι γίνονται από δέρμα χοντρό κίτρινο ή μπέζ, κροκόδειλο κλπ. Γίνονται σε φόρμα θαλιτοούλας του χεριού και είναι όλοι με χερούλι από πάνω.

Τα παπούτσια φοριούνται περισσότερο κλειστά. Τα περισσότερα δηλαδή έχουν μια κάλας ή μια πάτ αρκετά πλατιά που ανεβαίνει ως το γόνατο - ντε πιά και συγκρατείται.

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΑΣ

Ταγιεράκι δίχρωμο για κοριτσάκι από 14-16 ετών. Η τσάντα σε σχήμα σταυρωτό είναι από ύφασμα καντριγιέ, έχει μεγάλα ρεβέρ και κομπάνι με τέσσερα τετράγωνα κομπάνια. Η φούστα, η οποία μπορεί να είναι και φόρεμα ολόκληρο, είναι ίσια και έχει δυο βαθιές κοψίσιες έμπρός και πίσω.

Το φορεμάκι γίνεται από οργαντίνα έμπριμέ, θουαλά ή ζαζέ. Η φούστα έχει λεπτές σουρές. Το κορσάκι πέφτει στη μέση ντάπε και δεν έχει ζώνη. Γιακάς σε σχήμα ρουλά από λευκή οργαντίνα. Ένα μπουκέτο λουλούδια γαρνίρει το κορσάκι.

ταί εκεί μ' ένα λουράκι. Στα απογευματινά τα κορσάκια συνηθίζεται ψηλότερο από πέρσι.

Τα δέρματα είναι πολύ μαλακά και μάτ. Στα απογευματινά παπούτσια μπαίνουν και άπλικασιόν από λουστρίνι. Το θράδυ φοριούνται: πολύ γοβάκια ή σανδάλια από μπροσέ ή λαμέ ή και κρέπ - ντε - σιν, αλλά και από μαύρο σουέντ για τα μαύρα φορέματα.

Τα γάντια φοριούνται κοντά. Τα πρωινά δηλαδή γάντια μόλις ξεπερνούν τον καρπό, αλλά και στα απογευματινά θέλουμε συχνά το 1/3. Τα θραδύνα γάντια είναι πολύ μακρύα, ως τον αγκώνη, και γαρνιρονται με νταντέλλα, με κεντήματα ή με θολάν από το ύλμα. Άλλα και τα απογευματινά γάντια είναι πολύ γαονισμένα. Έχουν γαζιά σε αντίθετο χρώμα, άλλα καμωμένα με το χέρι, άλλα κεντημένα με σταυροβελονιά, με ψαροκόκαλο κλπ.

Για τα σπόρ συνηθίζονται γάντια από δύο διαφορετικά δέρματα, από κάτω σεβρώ και από πάνω σουέντ. Μερικά γίνονται μονοκόμματα με μια ραφή στη ράχι του χεριού.

Τ' απογευμα επίσης από μερικές πολύ κομψές κυρίες φοριούνται γάντια κοντά που ανοίγουν σ' ένα μεγάλο και πολύ φουσκωτό θολάν από το ίδιο δέρμα ή από το ύφασμα του φορέματος. Τα γάντια αυτά κάνουν το χέρι να φαίνεται πολύ μικρό.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Μητροπόλεως 148, Αθήνα

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Το πλύσιμο με φυλάει κιόσο είναι πραγματικά εξαιρετικό για τα μαύρα φορέματα. Διαλέγετε καμιά πενηνταριά φύλλα κιόσο ή αρκετά χλωρά, τα πλένετε και τα βάζετε σε μια κατσαρόλα και τα ζεματίζετε με δυο οκάδες θραστό νερό. Αφήνετε την κατσαρόλα κοντά στη φωτιά μιά - δυο ώρες και έπειτα πλένετε με το νερό αυτό τα φορέματά σας. Αν είναι μεταξωτά, τα έχετε προηγουμένως ξεπλύνει με νερό κρύο και τώρα τα πλένετε πρώτα με το μισό νερό του κιόσο και έπειτα με το άλλο μισό. Αν είναι μάλλινα τα άπλυνετε στο τραπέζι και τα πλένετε με τη θούρτα. Τα ξεπλένετε κατόπιν με νερό κρύο.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Για πρώτη φορά τότε στη ζωή του, ο μικρός Έρρίκος γονάτισε και ύψωνοντας τα χέρια του προς τον ουρανό, είπε:

— Ω Θεέ, αν είσαι πραγματικά τόσο καλός όσο λένε, δεν θα μ' αφήσεις βέβαια σ' αυτήν τη μοναξιά που με περιβάλλει τώρα. Πρό πάντων δεν θα μ' αφήσεις να ξαναγυρίσω στη σκοτεινή σπηλιά των Ατσιγγάνων, αλλά θα με βοηθήσεις να ξαναβρω τον Αλθέρτο που φάνηκε τόσο καλός για μένα. Αν το κάνεις αυτό, θα σ' αγαπώ σ' όλη μου τη ζωή και ποτέ πια δεν θα λάθω μέρος σε κλοπή.

Η προσευχή αυτή γάληνεψε αρκετά τη λύπη του και έσκουπισε τα δάκρυά του με την πεποίθηση ότι ο Θεός θα τον βοηθούσε. Αυτός που του επέτρεψε να δει τον ήλιο και τόσα άλλα ωραία πράγματα, ασφαλώς δεν θα τον έριχνε πάλι στα χέρια των κακών Ατσιγγάνων.

Επειδή ήταν ημέρα ακόμα, αποφάσισε να ξαναγυρίσει στο μέρος, όπου είχε πρωτοσυναντήσει τον Αλθέρτο. Αλλά, για την κακή του τύχη, είχε παραπλανηθεί τόσο μέσα στο δάσος από τον τρόπο που του προξένησε ο κακός εκείνος Χάν, ώστε, μολοντί περπάτησε αρκετή ώρα, δεν μπόρεσε να τον ξαναβρεί.

Τέλος, έπειτα από πολλή ώρα, θρήνη ένα μονοπάτι και το ακολούθησε, χαρούμενος, ελπίζοντας ότι θα τον οδηγούσε στο ποθητό εκείνο μέρος.

Ενώ όμως θάδιζε γεμάτος χαρά, γιατί σε λίγο θάβλεπε τη γλυκερά μορφή του μικρού Αλθέρτου και θακούγε τη γλυκιά φωνή του, άκουσε ξαφνικά ήχο θημάτων και χωρίς να θέλη άρχισε να τρέμει από ένα κακό προαίσθημα.

Και δεν είχε άδικο, γιατί σε λίγο άκουσε την άγρια φωνή του Μαυροθοδωρή να του φωνάζει:

— Έ, κύρ' Έρρίκο, δεν μου λες πως θρέθηκες από δώ;... Χαίρω που δεν έξεχases τους παληούς σου φίλους, αφού ήρθες να μάς θρής και πάλι.

Ο Έρρίκος ανώρωσε το μικρό του κορμί και συγκεντρώνοντας όλο του το θάρρος, φώναξε:

— Ποτέ πια δεν θάρθω μαζί σου, Μαυροθοδωρή!... Θέλω να ξαναγυρίσω κοντά στον Αλθέρτο... Αυτός είναι καλός για μένα, ενώ εσύ είσαι κακός και σκληρός...

— Λοιπόν πραγματικά προσπάθησε να μάς το σκάσει, κύρ' Έρρίκο! φώναξε ο Μαυροθοδωρής με θυμό.

Και, αφού του κατάφερε ένα χτύπημα, τον άρπαξε από το χέρι και, θέλοντας και μη, τον τράβηξε προς τη σπηλιά.

Εκεί όμως, αντί να τον δείρει, όπως τον είχε φοβερίσει, άλλαξε τόνο και, προσπαθώντας να κάνει γλυκερά τη φωνή του, άρχισε να τον ρωτά τι είδε και τι άκουσε τις μέρες που έλειπε απ' τη σπηλιά και του υποσχέθηκε ότι δεν θα τον ξαναρίχνει μέσα στην τρομερή τρύπα, εκτός μόνο σε περίπτωση που θα προσπαθούσε να δραπέτεύσει.

Όσοι ήταν μέσα στη σπηλιά, υποδέχθηκαν τον Μαυροθοδωρή και τον Έρρίκο με χαρά. Πρό πάντων μεγάλη ήταν η χαρά της Έλένης, όταν ξαναείδε το παιδί, του οποίου τα γλυκά μάτια τόσο είχαν σαγηνεύσει την καρδιά της.

Μόλις ο Έρρίκος έπηγε και κάθησε στη γωνιά του, τον έπληρασε, τον έπιασε από το χέρι και με σιγανή φωνή του είπε:

— Ω Έρρίκο, δεν ξέρεις πόσο χαίρω που σε ξαναβλέπω... Νόμιζα πως σε είχαν σκοτώσει γιατί κανένας δεν ήξερε τι άπογινες και σ' έκλαψα πολύ...

— Εσύ, Έλένη, στάθηκες πάντοτε πολύ καλή για μένα, της απάντησε ο Έρρίκος. Κ' είμαι βέβαιος ότι θα χαρή, άμα άκούσης ότι ήμουν πολύ ευτυχισμένος όσο έλειπα από δώ... Μά τώρα έγινα πολύ δυστυχής... Ποτέ δεν φαν-

ταζόμενοι ότι θα ξαναγύριζα σ' αυτή τη σπηλιά... Μά αλλοιμόν μου, ο Μαυροθοδωρής με θρήνη και με τράβηξε εδώ δια της βίας... Ω! θα ήθελα πολύ να είμαι πεθαμένος, Έλένη...

— Είσαι πολύ σκληρός, Έρρίκο, αφού λες ότι θα προτιμούσες να πεθάνεις παρά να ξαναγυρίσεις εδώ κοντά μου, είπε η Έλένη. Εσύ, φαίνεται, δεν μ' αγαπάς ούτε το μισό απ' όσο σ' αγαπώ εγώ...

— Αλλά, καλή μου Έλένη, αν πραγματικά μ' αγαπάς γιατί δεν προσπαθείς να φύγεις μαζί μου, από την καταραμένη αυτή σπηλιά; Και σένα σε δένουν εδώ πέρα, όχι βέβαια τόσο σκληρά και τόσο συχνά όπως έμένα.

— Αλλά μπορούμε να φύγουμε από δώ; Πώς θα τα καταφέρουμε να θυγώμε από το σκοτεινό και πυκνό δάσος...

— Εγώ νομίζω ότι μπορώ να τα καταφέρω, απάντησε ο Έρρίκος με σιγανή φωνή. Μπορούμε να φύγουμε σε μία ώρα που οι Ατσιγγάνοι θα βρίσκονται έξω και η γρηά Μαργαρίτα θα κοιμάται... Ίσως να μπορέσουμε να δοκιμάσουμε κι' άποψε... Κ' είμαι βέβαιος, ότι άμα θρεθούμε έξω, δεν θα χαθούμε...

— Άς δοκιμάσουμε, είπε η Έλένη, που την έβαζε σε πειρασμό ή πρότασις του φίλου της. Αλλά άς ήσυχάσουμε τώρα, γιατί θέλω τη γρηά Μαργαρίτα ναρχεται κι' αν άκούση τί λέμε, θα το πη στάν Μαυροθοδωρή και θα μας πεθάνει στο ξύλο.

Τα δυο παιδιά σώπασαν.

Η γρηά Μαργαρίτα πλησίασε και ρώτησε τον Έρρίκο:

— Έ, παιδί, που θρискόσουν ως τώρα;

Ο Έρρίκος της διηγήθηκε όλα τα περιστατικά της ημέρας, κι' όταν της ανέφερε τη συνάντησή του με τον Αλθέρτο, τον γιοιό του κόμητος, η γρηά άλλαξε ένα βλέμμα συνεννοήσεως με τον Μαυροθοδωρή, ο οποίος στεκόταν εκεί κοντά και παρακολουθούσε με προσοχή τη διήγησή του.

Ο αρχιλήστης μάλιστα τον διέκοψε για να τον ρωτήσει:

— Λοιπόν, ο μικρός κόμης παίζει συχνά μόνος του στην κήπο;

— Μάλιστα, απάντησε ο Έρρίκος, παίζει μόνο με τον σκύλο του.

— Και είν' εύκολο να μπη κανείς στον κήπο από τα κάγκελλα;

— Εύκολώτατο... Εγώ τα πέρασα με τη μεγαλύτερη ευκολία...

— Αυτή είναι μια ευχάριστη είδηση... Καθώς φαίνεται, θα φτάσουμε επί τέλους ως τον θησαυρό του κόμητος. Όπως βλέπω, μπορούμε εύκολα να συλλάβουμε τον μικρό κόμητα και, αν ο πατέρας του θέλη να τον ξαναπαρή, πρέπει να μάς δώσει τα μισά τουλάχιστον από τα πλούτη του.

Άκούγοντας τα λόγια αυτά του Μαυροθοδωρή ο μικρός Έρρίκος ανατρίχιασε και συλλογίστηκε ότι τα λόγια που είχε πη θα γινόντουσαν άφορμή να πιάσουν οι ληστές τον μικρό του φίλο Αλθέρτο.

Κι' ενώ έκλαιγε από μέσα του γι' αυτό, άκουσε το Μαυροθοδωρή να λήσ στη Μαργαρίτα.

— Δες, Μαργαρίτα, πόσο καλά πάνε επί τέλους όλα μας τα σχέδια... Σκόπευα άποψε να μω κρυφά μέσα στην τρύπα και να απαγάγω το μικρό κόμητα απ' το κρεβάτι του. Αλλά σύμφωνα με τις πληροφορίες που μάς έδωσε ο Έρρίκος, η άπαγωγή μπορεί να γίνει πιο εύκολα και πιο ακίνδυνα. Πόσο άνόητος πρέπει να είναι ο κόμης που άρνει το παιδί του να τρέχη μόνο του εδώ κι' εκεί!

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ

Εκείνα τα χρόνια, ο θεός Πάν κρυβότανε κι' από θεούς κι' από ανθρώπους. Κρυβότανε μέσα στα μουγγρίσματα της μπόρας, στο θρόισμα των δέντρων και μέσα στις παρμένες εκείνες φωνές, που ξαφνιάζουν τα κοπάδια κι' απλώνουν άπάνω τους τις φτερούγες του κρύου φόβου, που ξαφνιάζουν τους ταξιδιώτες και σπέρνουν, στις μάχες, τον πανικό.

Θρηνοσε με τα δάση, ούρλιαζε με τους λύκους, τον έδρισκε μέσα στη μαγιά της καταιγίδας, μέσα στο θουητό των κομμάτων.

Εκείνα, λοιπόν, τα χρόνια, ζούσε η νεράιδα ή Σύριγγα, μαζί με τον πατέρα της τον ποταμό Λάδωνα, πάνω σε ογκοβόλα λειβάδια, σε ίσκιερá νησάκια και κοντά σε λιμάνια λιμανάκια.

Ήτανε φοθησιάρια και λυγερή. Γλυτρούσε άμέριμνα επάνω στις άχτιδες του φεγγαριού, τρύπωνε σιωπηλά μέσα στις κουφάλες των ιτιών. Στόλιζε τα μαλλιά της τα κοκκινισμένα με δροσερά χορταράκια. Δεν ήτανε άλλη νεράιδα πιο φοθησιάρια από τη Σύριγγα. Τόβαζε στα πόδια με το θρόισμα του κλαδιού που το ξεφύλλιζε ο άνεμος. Φωβότανε ν' αντικρύση τη μορφή της πάνω στα νερά και το τραγούδι των θαυρακιών έφερνε ταραχή στα όνειρά της.

Κατά το δειλινό, σκέπαζε το κορμί της με κλώνια ή κυλιώταν στη χλόη, στήνοντας συγχρόνως τ' αυτί της στών ίσκιων τα κρυφάλογα. Τι γλύκες που της χαρίζανε δλ' αυτά! Είχε δοκιμάσει τις μικροηδονές του φόβου εκείνου, που δίνει φωνή στο κάθε πράγμα και ζωντανεύει και του δρόμου τα χαλικάκια.

Δοκίμαζε, μω παράδειση, απ' όλο-λα, όσες φορές έπαιρνε για κάτι τρομερό ένα μικρού σικ ο σκυληκάκι. Ένα πρωί άκουσε ένα θήμα να την ακολουθούσε κι' ο λειβάδι. Έστρεψε το κεφάλι της και δεν είδε τίποτα. Μά την άλλη μέρα, τη στιγμή που ζαπλωνότανε στον ίσκιω μιάς σκυμιάς, ένοιωσε μιά ζεστή πνοή στον λαιμό της και στα μαλλιά της.

Ενα θράδυ, πάλι, θέλοντας να μπη σε μιά σπηλιά, έσταμάτησε για λίγες στιγμές από ένα άορατο εμπόδιο. Είδε μπροστά της να ύψωνεται ο άτμος μιάς ανάσας. Έβγαλε μιά φωνή και το εμπόδιο χάθηκε.

Από τότε, όλο και την ακολουθούσε το κάτι αυτό. Τα δέντρα αναστενάζανε στο διάβα της, τα νερά που καθρέφτιζαν το πρόσωπό της, αφήνανε ένα τρυφερό παράπονο. Δεν τολμούσε πια να κυττάξη γυμνή το σώμα της, γιατί ένοιωσε πως τη βλέπανε κι' άλλα μάτια κρυμμένα. Μ' όλο τον φόβο που είχε στα σκοτάδια, δεν μπορούσε πια να παύσει το μάνιο της, παρά μόνο τη νύχτα, τη μυστική. Κατάλαβε πως άναψε σε κάποιο θεό τη φλόγα της άγνης κι' αυτό της έφερε μιά τέτοια ταραχή, σαν αυτή που νοιώθουνε το φθινόπωρο ή έλαφίνες.

Ο Φαίθος, τάχα, ο βασιλιάς του φωτός, να την αγαπούσε, ή ο μεγάλος Δίας, που μοσχοβολάει άμβροσία; Ή απλώνοντανε στη χλόη του δάσους, ή πάνω στ' άρωματικά βούτανια. Άνευροπολούσε κάτω από τον γαλάζιο πέπλο του ουρανού κι' από τα ρόδινα συννεφάκια του γιου του Κρόνου.

Και ή ίδια δεν ήξερε αν ξαφνιάζοντανε από φόβο, ή από πόθο. Σάν νάθελε να καλέση τον Έρωτα, μά δεν τολμούσε. Ένοιωσε σιμά στο νεαρό κορμί της να φτεροκοπή ο ά-

δρατος θεός για τον αιώσιο όμέναίο, την άρχή και το τέλος των όντων.

Κάποτε την άγκάλιαζε ένα χέρι άπαλώτατο ή κάποια καρδιά χτυπούσε πλάι της. Περίμενε τότε κάτι να δη μά δεν έβλεπε παρά μιά φευγάλα άχτίδα, ένα ζωό που έτρεχε, το πέταγμα ενός μαύρου πουλιού στον ουρανό.

Μιά μέρα στόλιζε τα μαλλιά της με λριδένια λουλούδια και ζωηρόχρωμα χορταράκια. Καθρέφτιζε σε μιά πηγή το χρυσό της κεφάλι. Κι' ενώ έστειλε στις λυγερές χάρες της άόριστα χαμόγελα, γύρω της ή φυλλωσιές άρχισαν να θροούν και να μιλούνε. Με φωνή σαν του νερού το μουρμουρίσμα, λέγανε:

— Κόρη του όραιού ποταμού του Λάδωνα, ο θεός Πάν σ' αγαπά και θέλει να γεννήση μαζί σου όντα καινούργια, που δεν θάχουνε τον όμοιο τους στη γή. Θά γεννήσης χίμαιρες: άντρες — λιοντάρια και γυναίκες — κύκνους! Θά στόλισης τα δάση και τα λειβάδια με μορφές που δεν θρискονται σε τέτοια μέρη. Και θα είσαι δοξαμένη άνάμεσα στους άθάνατους θεούς, γιατί είνε τόσο όραίο να δώσης ζωή σε άγνωστα πλάσματα!

Η φοθησιάρια ή νεράιδα δεν καλάκουσε τα λόγια αυτά. Μά θρήνη κάποια γλύκα στη φωνή που θρούζε μέσα στις φυλλωσιές.

Κ' είπε άπαλά:

— Γιατί ο θεός Πάν κρύβεται πάντα και δίνει τα λόγια του στα δέντρα, στα νερά, στους άχους;

Και ή φυλλωσιές άποκριθήκανε:

— Ο θεός Πάν έχει πολλά πρόσωπα, γιατί είνε ο βασιλιάς κάθε ζωού και κάθε σατύρου, που ζή ανάμεσα στα δέντρα... και που έχει τη δική του τη μορφή.

Μά ή γαλανομάτα νεράιδα ούτε τώρα δεν πλκατάλαβε τα λόγια του θεού.

Κι' άποκριθήκε:

— Τι όφειλει νάχης τόσα πρόσωπα και να μη μπορείς να δείχνης κανένα;

— Ενώ μιλούσε, ή φυλλωσιές άρχισαν να γελά.

— Άγνή νυφούλα, θέλεις να δής τον Πάνα;

Η Σύριγγα έτρεμε. Μά ή περιέργεια νίκησε τον φόβο της.

— Ναί, άποκριθήκε.

— Κύτταξε!

Είδε τότε το αντίφάγγισμα μιάς άχτίδας, ύστερα ένα μεγάλο έλάφι με δέκα άποκλάδια στα κέρατα. Έρχινε πίσω το κεφάλι του και χτυπούσε το χορτάρι.

Τα μάτια του σπινθηροβόλουσανε σαν τον Άρη, το κόκκινο άστέρι. Η φλόγα άνασκήκανε τα νευρώμενα πλευρά του. Πλησίασε τη νύμφη κι' άκούμπησε το θερμό του στόμα πάνω στον όμο της. Η Σύριγγα ένοιωσε πως ο γοργόκινητος αυτός κάτοικος των δασών, ξεχειλίζεν από έρωτική φλόγα και θέλησε να φύγει. Μά έτυχε πίσω της ο μεγάλος κορός μιάς θαλανιδιάς. Το δυνατό ζωό χάιδευε τώρα τα λευκά στήθια της, τους ώμους της, που θαροούσε πως ήσαν της άσημόσαρκης Ήθης.

Η Σύριγγα κατατρομαγμένη, έδωσε μιά μεγάλη φωνή. Το έλάφι έξακολουθούσε να την κυττάξη με τα λαμπέρα του μάτια. Ύστερα, άνασκήκανε τα κλαδιά του κέρατα και χάθηκε σαν το σύννεφο.

Η καρδιά της Σύριγγας γοργοχτυπούσε. Κρατούσαν

ακόμα μέσα της τη ματιά του ελαφρύ, σαν το τζάκι που κρατάει τη φλόγα. Η ζωή ή αιώνα την έσπρωχνε να παρυσωθί, για χάρη των όντων που θα βλέπανε έτσι το φως. Μά ποδοῦσε νά της φανερωθί ὁ Γίαν με τη μορφή του τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὸ εἶπε, με σθεσμένη φωνή, σὲς φυλλωσιές.

Τότε, μέσα στὸν δροσερὸ Ἰσκιο, φάνηκε ἕνα πρόσωπο. Εἶχε μυτερὸ γένι καὶ κέρκι. Τὸ σῶμα του τὸ σκεπάζανε ἀγριές τρίχες. Τὰ πόδια του ἦτανε τραγίσια. Καὶ ἡ ματιά του λαμποκοποῦσε με τὴν ἴδια κόκκινη φλόγα, πού εἶχε τὸ μάτι τοῦ ελαφιοῦ...

— Σύριγγα, τῆς εἶπε, ὁλότρεμη παιδούλα τῶν νερῶν καὶ τῶν λειβαδιῶν, γλυκεῖα θῆνα. ἡ μοῖρα σου, σάν τῆς Ἡχοῦς, πού μοῦ γέννησε τὸ Λύγγα καὶ τῆς Αἴγας, πού ἔφερε στὸν κόσμο τὸν Αἰγυπῶνα. Εἰμαι ὁ μεγάλος θεὸς τοῦ μέλλοντος. Ἀμα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δία, τοῦ Ποσειδῶνα καὶ τοῦ Φοῖβου, θὰ κρύβονται σὲ σπῖτια λυπητερά, καταφρονεμένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ δικοὶ μου οἱ ἀπόγονοι θὰ πλημυροῦνε τὴ γῆ... Ἐλα, ξανθομάλλα νυφούλα... Τί εὐτυχημένη πού θάμαστε πάνω στὴν παχείᾳ χλόῃ!...

Ἔτσι μίλησε ὁ Πάν. Μά ἡ Σύριγγα καταφρόνιζε τὸ τριχωτὸ κορμί του καὶ τὰ κέρατά του. Σηκώθηκε στὰ ἐλαφρά της πόδια καὶ θέλησε νὰ φύγῃ πρὸς τὸν ποταμό. Ἀλλὰ ὁ θεὸς τῆς ἔφραξε τὸν δρόμο. Τότε τὸν ὕψωσε τὰ χέρια της στὸν οὐρανὸ κι ἄρχισε νὰ προσεύχεται:

— ὦ Δία πατέρα, εἰς, πού μὰς κυβερνᾷς ἀπὸ τίς πύλινες κορφές τοῦ Ὀλύμπου, μεγάλε καὶ πολυδοξασμένη, καὶ σὺ Φοῖβε, φωτοκυβερνήτα καὶ σὺ θεῖκὲ ποταμέ, πού με γέννησες, σπλαγχνισθεῖτε με, μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πέσω στὰ χέρια τοῦ ζωόμορφου θεοῦ!

Τοῦ κάκου παρακαλεῖς, Σύριγγα, τῆς εἶπεν ὁ θεὸς Πάν. Ἐγὼ εἰμαι ὁ κύριος τῶν νυμφῶν, πού τίς γεννοῦν οἱ ποταμοί! Μά ἡ προσευχή σου εἶνε καὶ ἀνόητη, γιατί ἀρνείσαι τὴν εὐτυχία...

— Ἀλλάξε πρόσωπο... φώναξε ἡ νύμφη, δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὰ τραγίσια πόδια σου καὶ τὰ τριχωτὰ στήθια σου... Μὲ τέτοια μορφή λαχταρῶ νὰ γίνω πατέρα... δὲν ὑπάρχει ἄλλη πὶδ ὡμορφῇ!

Ἡ Σύριγγα τῶθαλε στὰ πόδια, τρέχοντας πρὸς τὰ θουναλάκια. Πηδοῦσε σάν τὴ νέα φοράδα, πού δὲ γνώρισε ἀκόμα τὸν ζυγὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ καταπῶδι της ἔτρεχεν ὁ τραγοπῶδης θεὸς, σάν τὸν περήφανο ἄτι.

Περάσανε τίς θοακές, τὰ θουναλάκια καὶ τοὺς κάμπους, ὅπου ζοῦνε οἱ ἀνθρώποι. Ἀμα ξαναντάμωσαν τὸν Λάδονα, στρίβοντας τὸν δρόμο τους, τὸ θράδυ εἶχεν ἀπλωθῇ περὶ παντοῦ καὶ οἱ Ἰσκιοὶ τῶν δέντρων μακραίνανε.

Τότε ὁ Πάν φώναξε:

— Στάσου, Σύριγγα... Κύτταξε μήπως, φεύγοντας τὴν προσταγή τοῦ Ἑρώτα, θρῆς τὸ χαμό σου. Οὐτὸ ὁ ποταμὸς δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ σὲ προφυλάξῃ. Ἐπειδὴ ἔφευγες τὴ μοῖρα, θὰ γίνῃς ἕνα στείρο χορτάρι.

— Κάλιο νὰ γίνω καλάμι, παρά νὰ γεννήσω ἕναν σάτυρο, ἀποκρίθηκε ἡ ὡμορφὴ νύμφη.

Κεῖνη τὴ στιγμή ὁ ποταμὸς φούντωσε ὁλοπόρφυρος μέσα στὸ δειλινὸ. Κόντευε, τώρα, νὰ τὴν πιάσῃ ὁ Πάν, μὰ πρόφθασε ἡ Σύριγγα καὶ ρίχθηκε μέσα στὰ νερά.

Ὁ Πάν ἄπλωσε με λαχτάρα τὰ χέρια του καὶ ἄγγιξε τὴ νύμφη μὰ τὴν ἴδια στιγμή εἶδε πὺς δὲν ἔσφιγγε στὴ φούχτα του παρά ἕνα μεγάλο λυγρὸ καλάμι! Τότε ὁ τραγοπῶδης θεὸς ἔκοψε τὸ καλάμι καὶ ἔκανε τὴν ἐρωτικὴ φλογέρα, πού ἀκοῦμε με τὴ γλῶσσα τίς ὡμορφες θραυδὲς στοὺς κάμπους.

Ἡ νύμφη, πού μεταμορφώθηκε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐπειδὴ δὲν θέλησε τὸν Ἑρώτα, πῆρε τὴ φωνὴ τῆς ἀγάπης — καὶ ἡ φλογέρα τραγουδᾷ τὴν αἰώνια θλίψη τῶν κοριτσιῶν πού σάν κι ἐκεῖνη, πεθάνανε ἀνερώτερες, πάνω στὴν ἀνθησι τῆς νεότητός τους. Γιατί αὐτὲς εἶνε διπλὰ πεθαμένες!...

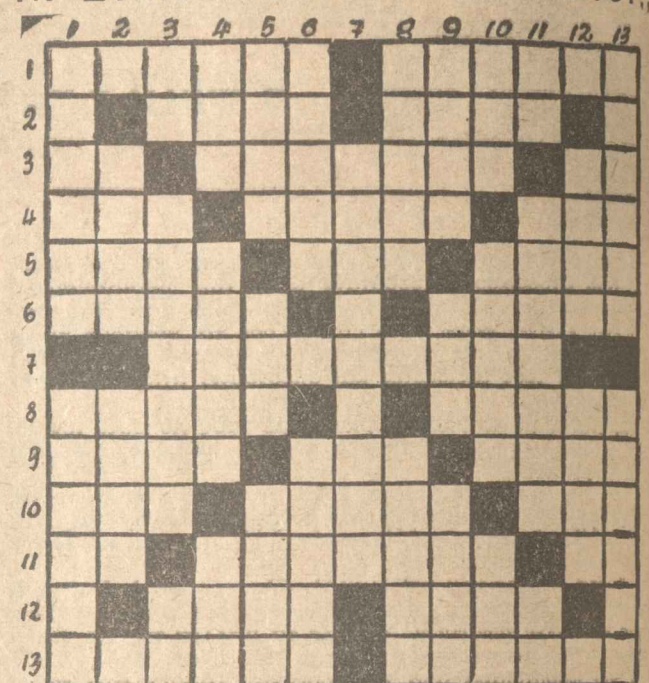
Πρέπει ν' ἀγαπᾷτε, θεϊκές παρθένες. Ἡ ἀγάπη κρύβει μέσα της κάτι ἀπὸ τὸ ζῶο καὶ κάτι ἀπὸ τοὺς θεοὺς. Τὰ πόδια της εἶνε τραγίσια καὶ τὰ μάτια της σάν τὰ ἄστρα. Τὸ κορμί της εἶνε τριχωτὸ, μὰ ἡ γλῶσσά της ὑπέροχη. Ὅσες τὴν καταφρονέσουν, θὰ γίνουνε καλάμια θλιβερά.

Λένε ἀκόμα, πὺς τίς ὡμορφες θραυδὲς, ἅμα εἶνε ἥσυχος ὁ ἀγέρας καὶ κοιμούνται τὰ ποταμάκια, ὅπως κοιμάται καὶ κάθε τι πού ἔχει ζωὴ, ὅσες παρθένες εἶνε ὡριμες γιὰ τὸν Ἑρώτα, ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τῆς φλογέρας ν' ἀπαλογύνεται ἀπὸ τίς ὄχθες τῶν λιμνῶν, τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θάλασσων.

Εἶνε ἡ μελαγχολικὴ Σύριγγα, πού τοὺς λέει νὰ μὴ δειχνῶνται σκληρὲς στὸν ἑαυτὸ τους καὶ νὰ δοκιμάσουν τίς γλῶσσες τοῦ Ἑρώτα.

I. H. ROSNY

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ'

Ὁ ριζοντίως. — 1 Γαλήνη, ἡσυχία. Κάτοικος ἐλληνικῆς χώρας.

2 Ἀγγλικὴ κατάφασσις. Μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ (γεν.)

3 Ἐπιφώνημα. Ὅσα στεροῦνται ἐνὸς μέλους ἢ ἔχουν πάθει κάποια σωματικὴ θλάση. Δυὸ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «φυλῆ».

4 Πρόσωπο τῆς Γραφῆς. Ἀγριόχορτο. Βασίλισσα θοερῆς χώρας.

5 Ἐνός ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Γράμμα τοῦ Ἀλφάβητου. Κράτος τῆς Ἀσίας.

6 Μέγας ἐνός νευρολόγος καὶ ἐξερευνητῆς τοῦ Πόλου. Δὲν εἶνε γυναῖκα.

7 Κράτος τῆς Εὐρώπης.

8 Ἡλικιωμένη γυναῖκα. Ζῶον.

9 Τὸ κεφάλι. Ἀρχαῖον νόμισμα. Ἀγγλὸς πολιτικὸς ἡγετῆς.

10 Ἐπίρρημα. Συγγενής. Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας.

11 Νότα. Καλύπτει τὸ μεγαλύτερο τμήμα τῆς σφοῖρας. Δυὸ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «σμήνος».

12 Τὸ ἴδιο μετὰ τὸ γ τοῦ 5 ὀριζοντίως. Ἐμπορικὸς δροῦς.

13 Κάτοικος ἀσιατικῆς χώρας. Δὲν ἐξηγεῖται καθαρά.

Κ α θ έ τ ω ς. — 1 Προφήτης. Καλπισμὸς (ξεν).

2 Ὁρισμένη περιοχὴ γῆς. Ἐθρήνησε χιλιάδες σφαγέντα παιδιά.

3 Δυὸ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «ἔγω». Ἡ προστάτις τοῦ πυροβολικοῦ. Δυὸ γράμματα ἀπ' τὴ λέξι «κρίος».

4 Ἀριθμητικόν. Ἡ λέξις «σκοῦνα» χωρὶς ἕνα σύμφωνόν της. Ἀμμουδιά.

5 Πόλις, ὅπου ὁ Ναπολέων ἔδωσε μιὰ περίφημη μάχη. Μέλος τοῦ σώματος. Θάνατος.

6 Ἀκαθόριστα, συγκεχυμένα. Συγχρόνως Ἑλλήν συγγραφεύς.

7 Χώρα τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

8 Ἀρχαία θεά. Πόλις τῆς Ἰταλίας.

9 Τὸ ἴδιο μετὰ τὸ α' τοῦ 2 καθ. Συμπερασματικόν. 4 ὁμοία σύμφωνα.

10 Ἐπίρρημα. Ἐγκλημα, ἀδίκημα. Ἀρχαία χώρα.

11 Ἀνθη. Σαϊεπηρικὴ ἡρώς. Δυὸ ὅμοια σύμφωνα.

12 Βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα. Νοστιμίζει τὸ φαγητό.

13 Χώρα τῆς Ἀφρικῆς. Ἀμαεστοιχία ἢ μόδα.

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὁ ριζοντίως. 1 ΛΑΞ—ΟΞΑ—ΚΡΑ. 2 ΩΡΑ—ΒΗΔ—ΡΕΛ.

3 ΤΑΝΤΑ ΑΙΑΙΑ. 4 ΘΑΛΑΜΟΣ. 5 ΑΝΗΡ—ΥΙΟΣ. 6 ΛΑ—ΑΗΔΩΝ.

— ΑΙ. 7 ΣΙΑΜ—ΙΡΑΚ. 8 ΘΑΝΑΤΟΙ. 9 ΗΨΗΣΩ—ΑΣΠΙΣ. 10 ΒΑΝ—ΠΑΩ—ΑΝΑ. 11 ΗΡΑ—ΑΙΣ—ΙΩΝ.

Κ α θ έ τ ω ς. — 1 ΛΩΤ—ΑΛΣ—ΗΒΗ. 2 ΑΡΑ—ΝΑΙ—ΓΑΡ.

3 ΕΛΛΗΝ—ΑΘΗΝΑ. 4 ΤΑΡΑΜΑΣ. 5 ΟΒΑΛ—ΝΩΠΑ. 6 ΣΗ—ΑΗΔΙΑ—ΑΙ. 7 ΑΔΑΜ—ΤΑΩΣ. 8 ΙΟΥΝΙΟΣ. 9 ΚΡΑΣΙ—ΡΙΠΑΙ.

10 ΡΕΙ—ΟΛΑ—ΙΝΩ. 11 ΑΛΑ—ΣΙΚ—ΣΑΝ.

Ἡ φλόγα τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δρασχίως 4. Ἡ ἀσθαρία ὁπέρημῳς του παρὰ τῶν Ὑποπτακτορεῶν ἀπαγορεύεται.

Ἡ ὁπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μὰς ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ σκεπτομένη ὑπὸ δικαιοσύνης κρίσεως ἐκ δρασχίως πάντα εἰς γραμματὰς, δὲν λαμβάνεται ὡς ὄφιν.

ΔΗΜ. ΜΥΡΑΝΤΗΝ, Θεσσαλονίκη. — Τὸ ποιῆμα σας «Τὸ Σέσμο» ὅτι καλὸ. Στίχοι σχεδὸν ἀουδνέτοι, σχεδὸν χωρὶς περιωχίαν χωρὶς ποιῆσαι.

Μ. ΠΑΣΑΓΙΩΤΗΝ, Μπελθό. — Τὰ δυὸ σας πεζογράφημα δὲν καλὰ. Πολλὰ κοινὰ. Χλιογραμμένα πράγματα. Γράφετε καλλίτερα στίχους. Ἴσως τοὺς πετύχετε καλλίτερα.

ΦΛΟΥΣΤ. — Ἐκ τῶν δύο ποιημάτων σας ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται ἐπὶ εἰκασίᾳ στίχων τὸ μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Ταν». Ἐχεται στιχοιργικὴν ἐνέαν, αὐτὸ εἶνε ἀντίρρητον. Χρειάζεται ὅμως ὁκὸμῃ «ἐκείν» γιὰ νὰ δημοσιεύσῃτε ὁρατὰ ποιήματα. Τὸ ἀσὺλληπτο αὐτὸ «ἐκείν» θὰ τὸ πετύχει μετὰ τὴν ἐπιμονή, τὴν ὑπομονή, τὴν μελέτη.

Γ. ΑΝΑΦΙΩΤΗΝ, Πειραιᾶ. — Τὸ διήγημά σας «Ἐλεοῖσα» δὲν ἀπολλῶς ἐπιτυχές. Δίνει τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀρχῆς, καλῆς καὶ συμπαθοῦς ἀρχῆς. Χρειάζεται ὅμως ὁκὸμῃ μελέτη καὶ ἐργασία. Ἐνα διήγημα γιὰ νὰ θῇ τέλος ἀπαιτεῖ πολλά πράγματα. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑπόθεσις. Πρῶτον γοργὸ καὶ νευρῶδες, ἐκόντες ζωηρῆς, γοητευτικῆς, ὁλοζώντανες. Μὰ τὰ νῦνα ἀκριβῶς λείπουν ἀπ' τὸ διήγημά σας. Εἶνε ἄστον. Πᾶσι καλοῦσιν ἡ ἀφήγησις, μὰ στερεῖται λογοτεχνικῆς ματρίας. Προσπαθεῖτε λοιπὸν νὰ διορθώσετε τὰ λάθη σας. Τὰ ἴδια ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε καὶ γιὰ τίς «Ἐνθαλπίες Διάβολου» καὶ γιὰ τὸ «Συνώρεσέ με!...» Δὲ εἶνε εὐκόλῳ νὰ γράψετε καλὰ πράγματα ἐφόσον σκαρώνετε τρία διήγηματα τῆς ἐπομένης. Πᾶσι πολὺ!...

Ι. Α. ΡΟΥΦΑΓΓΑΛΗΝ, Πειραιᾶ. — Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

Ἐπὶ πρώτην φορά ἀποφασίζω, παρακινούμενος ἄλλως τε ἀπὸ ἄλλους, νὰ προθῶ στὴν ἀποστολὴ ἐνὸς πράγματος ἀπ' ἐκεῖνα πού λέγονται «πνευματικὰ προϊόντα». Γιὰ νὰ εἶμαι εὐκρινῆς, δὲν εἰμαι καὶ τόσον αισιόδοξος γιὰ τὴν τύχην τοῦ εὐθυμογραφημάτος μου αὐτοῦ, ἐν τούτοις ὅμως δὲν θρίσκω καὶ ἀστοχῇ τὴν ἰδέαν ἐκείνων πού με παρακινοῦν λέγοντάς μου: «Δοκίμασε κ' ἴσως πετύχῃς». Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ στείλω κάτι καλὸ, ἀποτέλεσμα καταβολῆς προσπάθειών, κάτι τέλος πού νὰ μπορῇ, τέλος πάντων, νὰ χαρῆσθῃ σὲ μιὰ στήλῃ τοῦ περιοδικοῦ σας. Ἐδιδάλεξα λοιπὸν τὸ εἶδος τοῦ εὐθυμογραφημάτος, γιατί, ἐπὶ τέλους, ὅσο κι' ἂν τοῦ λείπῃ ἡ λογοτεχνικὴ χροιά, μένει ὅμως πάντα εὐθυμογραφία, μένει εὐθυμὴ ἱστορία τοῦ παθῆματος μιᾶς γεροντοκόρης, καὶ φαντάζομαι ὅτι μιὰ τέτοια ἱστορία ὅσο ἐξέωρη κι' ἂν εἶνε ἔχει ἀρκετὰ στοιχεῖα πού μποροῦν νὰ κάμουν ὅποιον τὸ διαβάξῃ νὰ μεριδιάσῃ. Θὰ ἦταν γιὰ μένα ἱκανοποιητικώτατο νὰ ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης μου πνευματικῆς προσπάθειας νὰ ἔχῃ μιὰ καλὴ ὁπωδιότητά τυχῇ».

Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ τὸ εὐθυμογραφημά σας δὲν εἶνε καλὸ. Δὲν εἶνε σχεδὸν εὐθυμογράφημα. Δὲν προκαλεῖ τὸν γέλωτα. Μὴ γράφετε εὐθυμογραφήματα σὸ ἔξῃς. Εἶνε τὰ πὶδ δύσκολα πεζογραφήματα. Ἀπαιτοῦν πολλὰ προσόντα. Γράφετε διήγηματα. Ἀλλὰ προηγουμένως διαβάστε, διαβάστε πολὺ γιὰ νὰ μῆτε σὸ νόημα τῆς τέχνης. Αὐτὴ εἶνε, φίλε κύριε, ἡ εὐκρινὴς συμβουλὴ μὰς.

Τ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Πάτρας. — Ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἐξερῇ κανεὶς τοὺς τίτλους ὅλων τῶν ἔργων τῆς ὀφλήσας. Ὁ ἀποφύγετε πάντως νὰ πᾶτε πάνω σὲ πολὺ γνωστὸς τίτλος ἑλληνικὸς ἢ καὶ ξένος. Ὅλοι οἱ τίτλοι ἔχουν σχεδὸν χρησιμοποιοθῇ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Γι' αὐτὸ, ἐπαναλαμβάνουμε, ἀποφύγετε τοὺς πλέον γνωστὸς, τοὺς κλασικῶς νὰ ποῦμε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πὶδ σωστὸ καὶ πὶδ εὐκόλῳ καὶ ἀκίνδυνον.

ΜΕΛΙΧΙΩΡ, Πειραιᾶ. — Τὸ διήγημά σας ἀπλῶς συμπαθές. Ἀλλὰ, ὅς τὸ εἶπαμε, δὲν ἀρκεῖ αὐτό. Δὲν ἀρκεῖ γὰ εἶνε ἕνα διήγημα ἀκαλοῦται. Καλοῦται δὲν θὰ πῇ τίποτα, σημαίνει κοινόν, σημαίνει ἔτσι

κι' ἔτσι. Γι' αὐτὸ μὴ θιάζεσθε. Γράψτε καὶ στείlate κάτι τὸ τέλει. Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ οὐτε τὸν κόπο τοῦ γραψίματος, οὐτε τὸν κόπο τῆς κρίσεως.

ΣΠ. ΠΕΤΣΙΝΗΝ, Ἐνταῦθα. — Τὸ πεζογράφημά σας δὲν καλὸ. ΜΠΕΜΠΙΑ ΣΩΓΡΑΦΑΚΗ. — Καὶ τὸ δικό σας πεζογράφημα δὲν εἶπε τοῦτος δυστυχῶς.

ΜΥΡΟΝ ΜΑΝΤΑΡΙΝΗΝ, Σόρον. — Τὸ ψευδώνυμό σας δὲν μὰς ἀρέσει. Πολλὸ εὐώδες, ἀλλὰ καθόλου... λογοτεχνικόν. Μὰς γράφετε

«Μὲ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ φρονῶ ὅτι θὰ προκόψω φιλολογικῶς καὶ θὰ ἀντιταχθῶ κατὰ τοῦ Σκαρίμπα νικηφόρος καὶ κατὰ τοῦ Παπαῖ τῶν Τρικκάλων καὶ πάντων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀντιπάλων!»

Σᾶς ἐχόμεθα νὰ κατατροπώσετε καὶ τὸν Σκαρίμπα καὶ τὸν Παπαῖ καὶ πάντα λόγιον ἀρχιμανθρήνη τῶν Τρικκάλων καὶ πάσης Καλαμπάκας. Σᾶς λέμε ὡστόσο συγχρόνως, ὅτι δὲν κάνει τὸ ψευδώνυμον τὸν συγγραφέα. Ἀλλάξτε ὁπωδιότητά τὸ δικό σας καὶ ἀρχίστε νὰ διαβάσετε γιὰ τὸ ποιῆμα πού στέλνετε εἶνε... δουνηρὸς ἀπαίσιον. Ἰδοῦ»

Η ΑΘΥΜΙΑ

Γιὰ μένανε οἱ πόνοι τὰ θάσανα οἱ καύμοι
Γιὰ μένανε καὶ μόνον γεννήκανε αὐτοὶ

Γιὰ νὰ με φαρμακῶνουν συχνὰ καὶ τακτικά
Τὸ δὲν ὡς φλόγαίνᾳ θγαίν' ἀπ' τὴν καρδιά

Ὁχι γιὰ νὰ πληγῶνουν ἐμὲ τὸν δυστυχῇ.
Γιὰ μένανε καὶ μόνον γεννήκανε οἱ καύμοι

Πληγῶσατε μ' ἀκόμα, ὦ ἀναστεναγμοί,
Ἐως τὸ μαῦρο χῶμα μοῦ φάγῃ τὸ κορμὶ

Πληγῶσατε μ' πληγῶσατε μ' με θέλη πικρὰ
Νὰ στάξ' ἀπ' τὴν καρδιά μου μιὰ αἷμα σταλαματιά

Πληγῶσατε μ' καὶ θέτω τὰ στήθη ἀνοικτά,
Ἰδοῦ καὶ τὰ ἀνοίγω κτυπᾷτε στὴν καρδιά

Κτυπῆτε στὴν καρδιά μου καὶ μέσα στὴν ψυχῇ,
Κτυπῆτε καὶ μὴ λυπεῖσθε, ἀναστεναγμοί,

Κτυπῆσατε μ' κτυπῆσατε, κτυπῆσατε δυνατὰ
Τὰ θέλη σας δὲ μῆξετε μέσα στὴν καρδιά,

Ἀχ! πὺς με κτυπᾷτε σιγά, σιγά, σιγά,
Καὶ με τυραννεῖτε φοικτὰ, φοικτὰ, φοικτὰ.

Ρίψτε τὰ θέλη ρίψτε ὅλα στὴν καρδιά,
Ἴσως τὴν θανατῶσουν πλέον γιὰ καλὰ.

Κτυπῆσατε μ' με ὅπλα, μαχαίρια καὶ σπαθία
Ἴνα μοῦ θανατῶσθε ἄθλιαν μ' τὴν καρδιά

Κτυπῆσατε μ' κτυπῆσατε στὸν ὄν' νὰ καταθῶ
Στὸν Πλούτωνα νὰ πάγω ν' ἀναπαυθῶ

Κτυπῆτε με κτυπῆτε ἐμὲ τὸν δυστυχῇ
Ὅπου μετ' ὀλίγον θὰ με φάγ' ἡ γῆ

Κτυπῆτε με κτυπῆτε, ὦ ἀναστεναγμοί
Ἐνῶ σῆς πρώτον ἐκκίματε ἀρχὴ

Κτυπῆτε με κτυπῆτε ὁδοὺς θὰ λυπηθῇ
Ἐδῶ γονεῖς δὲν ἔχω οὐδὲ καὶ συγγενῇ

Κτυπῆτε με κτυπῆτε διὰ νὰ ἀναπαυθῶ
Ἴνα στὸν ὄν' πάγω κι' ἐκεῖ νὰ κοιμηθῶ

Κτυπῆτε με, κτυπῆτε κι' ἂν κλαῖω δὲν πειράξῃ
Διότι ἂν ποθῶν πὺς θέλει νὰ με κλαῖ

Κτυπῆτε καὶ προτείνω τὰ στήθη ἀνοικτά
Ἰδοῦ ἔτοιμ' ὅλα κτυπῆσατε δυνατὰ

Κτυπῆτε κτυπῆτε διὰ τί στέκεσθε
Κτυπῆτε μου τὰ στήθη καὶ μὴ σκέπτεσθε

Κτυπῆτε με καὶ θέλω στὸν ὄν' νὰ καταθῶ,
Διότι τὸν κόσμον δὲν θέλω νὰ θεωρῶ.

Ἐνθα τὰ μιση καὶ αἱ διαβολαὶ
Λαμβάνουναι χώραν τακτικά εἰς ἐμὲ

Κι' ἀπὸ τὸν φθογερόν κόσμον ἐλευθερωθῶ
Λοιπὸν κτυπῆσατε με διὰ ν' ἀναπαυθῶ

Κτυπῆσατε μ' κι' ἂν ἔχω τί θὰ εὐχαριστηθῶ
Τὰ θάσανα, τοὺς πόνους καὶ τὸν πικρὸ καῦμό,

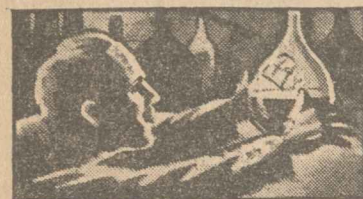
Κτυπῆσατε μ' κι' ἔλατε τώρα με χαρὰ
Ὅλα δὲ τὰ θέλη ρίψτε στὴν καρδιά.

**ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΤΟ 1/2
ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΣΑΣ**
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΕΥΚΛΑΙΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

ΜΟΛΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΤΑ 30, ΤΑ 99 οιο ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΧΟΥΝ ΔΕΡΜΑ ΑΤΡΟΦΙΚΟΝ· ΗΜΙΘΑΝΕΣ

Ρυτίδες, μαραμένο χρώμα, μύς του προσώπου πεσμένοι, είναι άσφαλή σημεία.

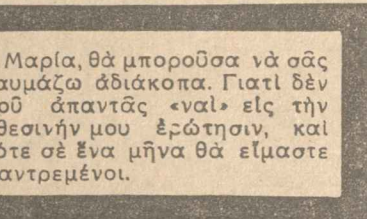
Ο καθηγητής Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης ανακαλύπτει νέαν μέθοδον γιά να φαίνωνται ή γυναίκες νέες.

Χιλιάδες γυναικών 40-50 ετών απέκτησαν δι' αυτό χρώμα καί δέρμα σαν κοριτσιού.

Αυτή ή νέα τροφή διά τόν δερμα περιέχει Biosel εξαχθέν από πολύ νέα ζώα. Είναι τόν ζωτικόν στοιχείον των υποδορίων κυττάρων.

Είς την Κρέμα, Τοκαλόν χρώματος ρόζ περιέχεται τώρα Biosel. Θά ζωογονήσῃ καί ανανεώσῃ τόν δερμα σας κατά θαυμαστόν τρόπον είς μία μόνον νύκτα

Μαρία, θά μπορούσα νά σας θαυμάζω αδιάκοπα. Γιατί δέν μου άπαντάρ «ναί» είς την χθεσινήν μου έρώτησιν, καί τότε σέ ένα μήνα θά είμαστε παντρεμένοι.

Μεταχειρισθήτε την Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος ρόζ, τροφή διά την έπιδερμίδα τόν βράδυ πρίν κοιμηθήτε καί την Κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την έπιδερμίδα, χρώματος λευκού, τόν πρωί. Η Κρέμα Τοκαλόν είναι ή πλέον θρεπτική διά τόν δερμα, αλλά ή Κρέμα Τοκαλόν λευκή μη λιπαρά, είναι ή καλλιτέρά διά την ημέραν, διότι έκτός τού ότι είναι τροφή διά τόν δερμα καθιστά, την πούδρα άόρατον καί έξαιρετικώς άπορροφητική. Ίκανοποιητικά άποτελέσματα είναι ήγγυημένα, άλλως ή χρήματα έπιστρέφονται.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΑΡΩΜΑ ETERNEL PRINTEMPS. Ένα άρωμα πού μās φέρνει τις πιο λεπτεές άνοιξιατικές εύωδιες: Lilas, jasmin, rose, violette de Parme jacintho, έμφανίζονται στη φυσική τους άπόδοσι. Μē μια λέξι κάθε σταγόνα άπό τόν άξέχαστο αυτό άρωμα είνε καί ένα μπουκέτο άπό άνοιξιάντικα λουλούδια της Grasse. Ζητήσατέ τόν άπό τόν

Φαρμακείον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ, Όμόνοια - Αθήνα

Η Λιμόνη

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΖ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΝΟ...

δέν φοβείται ούτε τόν ήλιον ούτε τόν άέρα. Από τόν πρωί προφυλάττει τόν πρόσωπον καί τόν σώμα της άπό τόν ήλιόκαυμα με ένα έλαφρόν μασάζ με την

CRÈME SIMON
(Κρέμα ύνείας)

καί τόν βράδυ όταν χορδαί όπύ τόν άπλετον φώς, χωρίς νά διακόπτη την ευεργετικήν αυτήν θεραπεία παρουσιάζει ένα θαυμάσιον χρώμα ΘΕΛΟΥΤΕ ΜΑΤ με την μοναδικήν

POUDRE SIMON

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

**ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ
ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ
Χρησιμοποιήσατε την "ΚΟΛΥΝΟΣ". Διαφέρει άπό κάθε άλλην όδοντόκρεμα. Η ένεργεία της είναι διαφορετική. Η σύνθεσίς της μοναδική. Είναι οικονομική. Διαρκεί δύο φορές περισσότερο άπό τις ΚΟΙΝΕΣ

Ετιμήθη είς την Χ καί ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτός Συνταγωνισμού.

Μē "ΚΟΛΥΝΟΣ" καί σεις θά αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΟΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑ

Φέρομεν
είς γνώσιν της πολυπληθούς πελατείας μας ότι συνεπληρώσαμε τόν τμήμα των
ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ
Ευελπιστούντες ότι θά ικανοποιήσωμεν κάθε γούστο.

**ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι.Γ. ΒΑΓΕΝΑ & ΣΙΑ**
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
ΤΗΛ. 30-415

CHANEL
Αρώματα
Dandy κ.λ.π.
Poudres - Κρέμαι
κ.λ.π.

COTY-PARIS
Αρώματα - Lotions - Κοιλώνια
Πούδραι - Brillantine
Poult - Poudres - Poudres
κ.λ.π.

TOKALON-PARIS
Αρώματα - Κρέμαι
κ.λ.π.

HUG. GUERLAIN
Αρώματα
Lotion
Κοιλώνια
Ζαπωνες κ.λ.π.

G. DRALLE
Αρώματα
Lotion
Κοιλώνια
Ζαπωνες κ.λ.π.

CHERIGAN
Αρώματα
Fleurs de Tabac

FATTORI
Βαφαί κοιλών
Comol. Inecto-Oreal
Hairs Restorer
Κοσμητικά Οφθαλμών
Orelia-Rimels-Curlage

POND'S
Crèmes V και C
Poudres είς όλας τας άποχρώσεις
κ.λ.π.

ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ
Χούπ διάφοροι
Πένσες όνύχων κ.λ.π.

GUERLAIN
Αρώματα
Quand vient l'été
Champs

BAGENA
Αρώματα
Vernies όνύχων
20 διάφοροι τύποι άρώματων
κ.λ.π.

CUTEX
Αρώματα
Vernies όνύχων
20 διάφοροι τύποι άρώματων
κ.λ.π.

MILLOT
Αρώματα
Crepe de Chine
όλα τὰ μεγέδη
κ.λ.π.

BOURJOIS
Αρώματα
Soir de Paris
όλα τὰ μεγέδη
Crepon Femina

LANTHERIC
Αρώματα
Poudres
κ.λ.π.

SCHERK
Αρώματα
Dandy κ.λ.π.

D'ORSAY
Αρώματα
Dandy κ.λ.π.

ΑΛΛΑ

ΝΤΑΡΤΜΟΥΡ: ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

να ή διμύλη άρχισε να διαλύεται κι' ό "Έντο είδε με φρίκη ότι είχε ακολουθήσει λανθασμένο γκ'έδιο κι' ότι δεν είχε καταφέρει να περάσει κι' από την τελευταία πόρτα των κατέρων. "Ετσι αυτές τις πέντε ώρες δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να τρέχει σαν τρελλός στον περίβολο των φυλακών νομίζοντας ότι απομακρυνόταν από εκείνα τα καταραμένα κάτεργα !... Καί τόσο ήταν ή στενοχώρια του πού έπαθε συγκοπή της καρδιάς !

Μά τα δράματα των καταδικών δεν σταματούν δώ πέρα. Κάθε τόσο συμβαίνει κι' ένα νέο πού είνε πιο άνατριχιαστικό από τα προηγούμενα. Γιατί οι φυλακισμένοι του Ντάρτμουρ δεν συμμορφώνονται με καμιά τιμωρία και γιατί όνειρεούνται διαρκώς την έλευθερία πού είνε πέρα από αυτά τα καταραμένα κι' άπόκρημα θουνά της Κορνουάλλης.

Συχνά δε ξεσπούν άγριες και φοβερές στάσεις, πού πνιγονται φυσικά στο αίμα. "Η πιο άνατριχιαστικές από αυτές συνέβησαν κατά τους έξις χρόνους : Τό 1852, τό 1881, τό 1895, τό 1906, τό 1911 και τό 1932. "Η τελευταία ήταν ή φοβερότερη απ' όλες, γιατί οι φυλακισμένοι κατάφεραν να γίνουν κύριοι των φυλακών και να σφάξουν όλους τους δεσμοφύλακες και τους δημους των. Μά δεν πρόλαβαν να δραπετεύσουν. "Ισχυρά άγήματα πεζοναυτών κατέφθασαν από τό Πλύμουθ κι' άνάγκασαν με τα πολυβόλα τους στασιαστές καταδικούς να ύποταχθούν πάλι στην τραγική τύχη τους.

Όπως βλέπετε λοιπόν, δικαίως άποκαλούν στην "Αγγλία τις φυλακές του Ντάρτμουρ «νεκροταφείο των καταδικών» και «σπίτι των πεθαμένων» !

ΑΝΤΡΕ ΓΚΡΥΝΟ

ΤΟ ΞΑΝΑΝΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

23.895 αυτοκίνητο κι' ανήκει σ' έναν κύριο "Αντρέ Μπλερό.

"Η Μαριζ έγινε κατάχλωμη.

— Είνε δυνατόν, ψιθύρισε, να είνε ό άνδρας μου ;... Είνε δυνατόν να θάζη κανένα φίλο του να μου γράφει αυτά τα γράμματα ; Είνε δυνατόν άκόμη να μ' αγαπά ;

Και δίχως να διστάση, τρελλή κιόλας από την χαρά της, έγραψε στον "Αντρέ και τον καλούσε νάρθη κοντά της.

«Αυτό, — το έγραψε, — είνε τό τελευταίο γράμμα. "Αν θαυμάσαι, όπως λες, την μοναξιά σου κι' αν μ' αγαπάς λιγάκι, γύρισε πάλι κοντά μου. Δεν έπαφα να σέ λατρεύω και να σέ σκέπτωμαι».

Κι' ό "Αντρέ γύρισε, πράγματι, κοντά στη Μαριζ κι' έζησε εύτυχισμένος, σαν ένας τρυφερός πειά φίλος της. Μά τώρα δεν είχε πλέον τις τρελλές ιδέες του και τις παραξενιές του. "Η μοναξιά, αυτή ή φοβερή ψυχική μοναξιά πού πέρασε, τον είχε διδάξει να μη θασανίζη την άγαπημένη του και να κάνει κάθε τι για να μπορεί να χαιρετά καλλίτερα μαζί της τον τρυφερό έρωτά τους, τον αιώνιο έρωτα.

ΠΩΛ ΜΕΡΣΙΕ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ 'ΣΤΑΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

υτής μου μ' έπεισε ν' άφοσιωθώ στο θέατρο.

Όσοσο δεν έκανα και σπουδία πράγματα. Μου διναν διαρκώς μικρούς ρόλους, δίχως κανέναν ενδιαφέρον.

Μιά μέρα, τέλος, στο Σικάγο, συνάντησα τον Λέσλυ Χέ-θαρτ.

— Πήγαινε να δης, μου είπε, τόν μίστερ Γουντ, τόν μεγαλύτερο θεατρώη του Σικάγου. Μά μάθε πρώτα να μιλάς καλά τ' άγγλικά, έτσι πού να σέ νομίσω για "Αγγλίδα.

"Ο μίστερ Γουντ ένθουσιάσθηκε μαζί μου. Μά όταν έμαθε την «μυλόφα» μου με πέταξε από τό θέατρο με τόν χειρότερο τρόπο. "Εγώ όμως δεν έχω τό θάρρος μου. Είχα κάνει πειά τό πρώτο έθιμα προς κτήκρησι της δόξης. Κι' όταν, τέλος, έπαιξα στον κινηματογράφο, ή προσπάθειές μου πέτυχαν. "Εγίνα διάσημη και μεγάλη «γόνος».

Μά άκόμη δεν μπορώ να πω τίς, ότι αυτήν την επιτυχία μου δεν την όφειλα στο ταλέντο μου, αλλά στην όμορφιά μου. "Ετσι και σήμερα πού ή κλινική του Χόλλυγουντ με μετέβαλε σε μιά έξωτική κούκλ, εξακολουθώ να έχω τις ίδιες «στραβές» ιδέες μου για την έβδομη τέχνη.

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΓΚΡΑΙΒ

Η „ΦΟΝΙΣΣΑ"

(Συνέχει από τη σελίδα 32)

Τέλος ένας άλλος της έγραφε:

«Διαισθάνομαι ότι ή άστυνομία δεν έχει κάνει λάθος! "Ελπε, αλ μ' να, δεν πρέπει να κρύβεσαι!... "Ομολογήστε ότι είσθε ή άληθινή δολοφόνος αυτών των είκοσι τραγικών συζύγων σας. Είμαι θέβαιος, ότι εσείς τούς κόβατε τό κεφάλι κι' ότι τούς κρύβατε μέσα στο στρώμα σας μέχρι πού να τούς κάψετε σ' έναν μεταλλικό φούρνο! "Ω, πόσο σάς έ γαπώ! "Ελπίζω ότι όταν θα παντρευτούμε, θα μου διηγηθήτε με κάθε λεπτομέρεια όλ' αυτά τα πράγματα. "Αλήθεια, θα περάσουμε όλην νύχτες φρίκης κι' έρωτος».

Στην άρχή ή «Μις» Μαρόν σκέφθηκε, ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν θεότρελλοι. Μά συλλογίσθηκε κατόπιν ότι δεν έπρεπε να χάση τόσες καλές εύκαιρίες πού της παρουσιαζόντουσαν εαφνικά για να παντρευτή. Κ' ή Μπέλ Μαρόν διάλεξε τόν πιο πλούσιο, εκείνον ακριβώς πού της είχε γράψει τό πιο τρυφερό γράμμα.

"Ετσι, ύστερα από λίγον καιρό, έτελέσθησαν οι γάμοι τους και ή Μαρόν έγινε «μίσες» Μπάρνεϋ. "Η Μπέλ ήταν τώρα εύτυχισμένη. Και μιά μέρα δεν μπόρεσε να μη ροτήση τόν σύζυγό της:

— Μά πώς μ' έρωτεύθηκες, Τζόνυ ; Πώς σου ήρθε ή ιδέα να με παντρευθής ;

Κι' ό Τζόνυ της άποκρίθηκε μ' όλη του την ελικρίνεια:

— Πώς σ' έρωτεύθηκα ; Μπορούσα ν' άποφύγω τη γοητεία σου ; Μά γυναίκα πούκαψε είκοσι — τριάντα άντρες είνε τό όνειρο κάθε συζύγου. "Η συμβίωσις μαζί σου έχει τη γλύκα του κινδύνου...

— Θεέ μου ! Με νομίζεις για ή φόνισσα ;

— Και θέβαια. Γι' αυτό σέ παντρεύτηκα. "Αν δεν ήσουν ό θηλυκός Λανδρό δεν θ' άξίζες τίποτα. Τίποτα!...

"Η Μπέλ δεν είπε λέξι. Κατάλαβε, ότι οι άνδρες είνε χίλιες φορές πιο ζουρλοί από τις γυναίκες !...

ΤΙΕΡ ΜΙΛ

Ο ΤΟΡΠΙΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ „ΕΣΠΑΝΙΑ"

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

αρχείο. "Όσο για τόν Κράους, όταν παρουσιάσθηκε μπροστά του περίτρομος για να μάθη τί είχε συμβή, το έζηγησε ότι ένα γερμανικό υποθρύχιο τους είχε τορπιλλήσει.

— Μά ή μεγαλύτερη ταχύτητα του πλοίου μας, όπως βλέπετε, μάς έσωσε !... έπρόσθεσε. Τό υποθρύχιο τότε άρχισε να μάς βομβαρδίζει και μιά από τις όβιδες έπεσε στην καμπίνα σας κι' έβαλε φωτιά!... Βέβαια, ή σύσσωμη γρηγόρα, μά καταστράφηκαν όλα τα πράγματά σας...

— Δεν πειράζει !... φώναξε ό Κράους. Φθάνει πού σώθηκα !...

— Θα σάς δώσουμε μιά άλλη καμπίνα... το είπε ό πλοίαρχος κρυφογελώντας. Κι' από εδώ και πέρα δεν έχουμε πειά να φοβηθούμε τίποτε. Τό πρώτο, κοντά στας Καναρίους νήσους, θα συναντήσουμε τα άγγλικά καταδρομικά πού περιπολούν και κάποιο από αυτά θα μάς συνοδεύει ως τη Βαρκελώνη...

"Ο Κράους πήρε μιά θαθεία άναπνοή. Είχε σωθί !...

Την άλλη ήμέρα, ό πλοίαρχος του «Εσπάνια» παρέδωσε στον κυβερνήτη του άγγλικού καταδρομικού «Ντράιπ» τόν γερμανικό κώδικα Ζ κι' ένα σωρό πολύτιμα έγγραφα πού θρήκε μέσα στις άποσκευές του κατασκόπου. Κι' έτσι τό άγγλικό Ναυαρχείο άπόκτησε αυτόν τόν πολύτιμο κώδικα πού χρησιμοποιούσε ό φόν Τίρπιτς.

"Ο Γερμανός κατάσκοπος, τώρα, όταν τό «Εσπάνια» έφθασε στην Βαρκελώνη, θιάσθηκε ν' αποδιδασθί στην ήρωά. Καθώς όμως κατέβαινε ή σκάλα, γύρισε και φώναξε τού κυβερνήτη πού στεκόταν στη γέφυρα:

— "Αγτίο, κ. πλοίαρχε ! Σας εύχαριστώ πολύ !...

— "Αντίο, «χέρ» "Ερμαν Κράους ! τού άπάντησε εκείνος μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο.

"Ο Γερμανός κατάσκοπος κατάλαβε πώς είχε προσδώσει μιά ηταν πειά άργά.

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΓΚΡΑΙΒ

Γεράιο Πρόσωπο

Βάσις της πραγματικής όμορφιάς είναι τό άριστο δέρμα, τό όποιον δ' άποκτήσετε μόνον δια της καταλλήλου κρέμας νυκτός πρό της κατακλίσεως και όχι τών διαφόρων κρεμών ήμέρας, αίνιες προσδίδουν στο πρόσωπό σας μιά προσωρινή καλή έμφανισιν.

Δεν παντάςθε την άμεσον θελτίωσι πού θα επιτύχτε χρησιμοποιούσαι δια το καθάρισμα του προσώπου σας την **ΚΡΕΜΑΝ ΝΥΚΤΟΣ** **SKIN TONING**

GEORGE

Δια καλής έντιμής ώστε να ύποδοθήσθε την εισχώρησιν της στο δέρμα και καθάρσιον τού πόρου καθιστώσα την έπίδερμίδα λείαν και έλαστικήν και προλαβάνουσα τη πρόωρον ρυτίδωσι.

Διαμαρτυρία σωληνάρια κρέμας μετά της σχετικής βιβλιογραφίας και οι 10 γραμματίζοντες πούδρας ταχυδρομούνται τώ άποστέλλοντι δραχ. 6 εις γραμματίζοντες.

Τιμή βάζου δραχ. 50, σωληναρίου 25.

Γεν. Άντιπ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Άκαδημίας 5, Τηλ. 20-918

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας: Αθηνών— Πειραιώς προς εὐαίλιαν του καινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ ὁδὸς Πατισίων ἀριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.

ΚΑΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεοφάνους ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ὁδὸς Εὐτυχίδου.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μανουμανιλάη και Καλλιδομορίου

ΠΑΛΑΔΑΣ ὁδὸς Καπνιστρίας ἀριθ. 37.

ΚΟΛΟΝΟΥ ὁδ. Συγγάνης πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ—ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ ὁδ. Πειραιώς 79. πλησίον Λαχαναγορᾶς

ΒΑΘΗΣ ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

Π. ΑΡΩΝ ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου και Ἀλυσσάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16. παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μαρκεῶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΠΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου και Ψαδῶν

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ Ἀντιστοίας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνελάσσουσαι με το πλησιέστερον συνεισισκόν παραρτήματα άποστέλλετε τα έξοδα και την άγνοπορίαν της μεταβάσεως της τής κεντρον

ΑΡΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΧΥΜΑ, έφάμιλλα τών γνωστών Ευρωπαϊκών Όίκων εις χύμα και εις φιαλίδια.

Επίσης δοκιμάσατε την ύπέροχη Κολώνια μας «ΑΤΕΝΙΑ» αϊθερία, φυσική και άφθαστη κλπ. δοκιμαί δωρεάν εις τό τμήμα τών καλλυντικών.

Φαρμακείον, **Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ**, Ομόνοια

‘Η πλέον έπιτυχημένη συλλογή μοντέλλων

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

Κυρία, Σας συνιστώμεν να βάψετε μόνη σας τα φορέματά σας μόνον με τας γνήσιες και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θα ἴσθε βεβαία, ότι θα ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν χωρίς νὰ ὑποστῇ τὴν παρασκευὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶνε καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάψῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφέν με «ARTI» οὐδέποτε ἀγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμὲ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς με Βαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προηγουμένως ὑποχρωματιστοῦν με τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπορικά.

ΚΗΑΣΑΝΑ

SUPERB-CREM

Εἶνε ἡ κρέμα καλλονῆς, ἀπαραίτητη διὰ κάθε κυρία. Δίδει εἰς τὸ πρόσωπόν σας ὥραία, φυσικὰ καὶ ὀγιὰ χρώματα, χωρίς νὰ φαίνεσθε θαμμένη. Ἀντέχει εἰς τὸν ἥλιον. Χιλιάδες γυναικῶν θὰ ἐμεταχειρίζοντο τὴν κρέμα ΚΗΑΣΑΝΑ, εἰὰ ἥξευραν τὰ πλεονεκτήματά της. Ζητήσατε τοὺς νέους χρωματισμοὺς CO-RAL καὶ CARMIN. Δοκιμάσατε ἐπίσης καὶ τὴν πούδραν ΚΗΑΣΑΝΑ, ἡ ὁποία ἐξαφανίζει τὴν γραμμάδα τοῦ προσώπου καὶ εἶνε ὑπέροχα ἀρωματισμένη. Δείγμα πούδρας ἀποστέλλεται ἑναντι 3 δραχ. εἰς γραμματίζοντες.

Γεν. Ἀντιπροσώπος: **Γ. ΣΥΜΕΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ἐμμ. Μπενάκη 8, Ἀθήναι.

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος, διαθέτων ὥρας ἀναλαμβάνει τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφ. ῖσι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' Κήπος Κλαυθμώνος

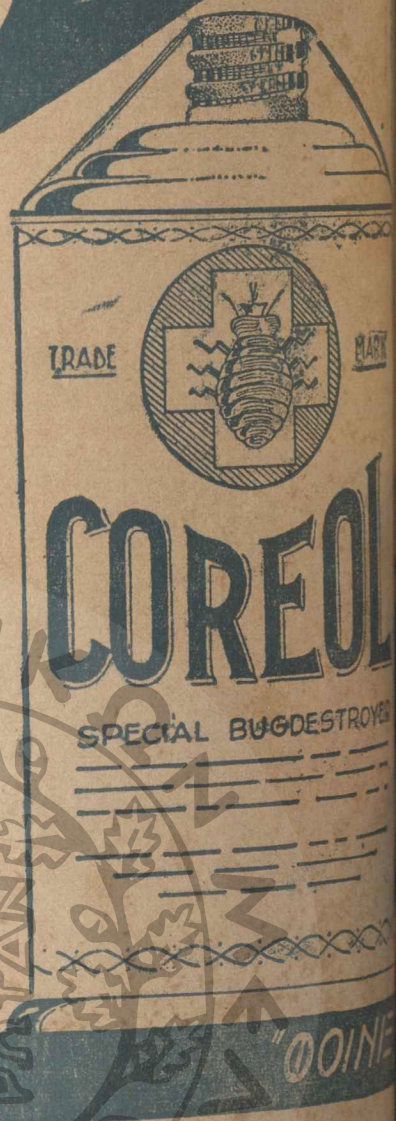
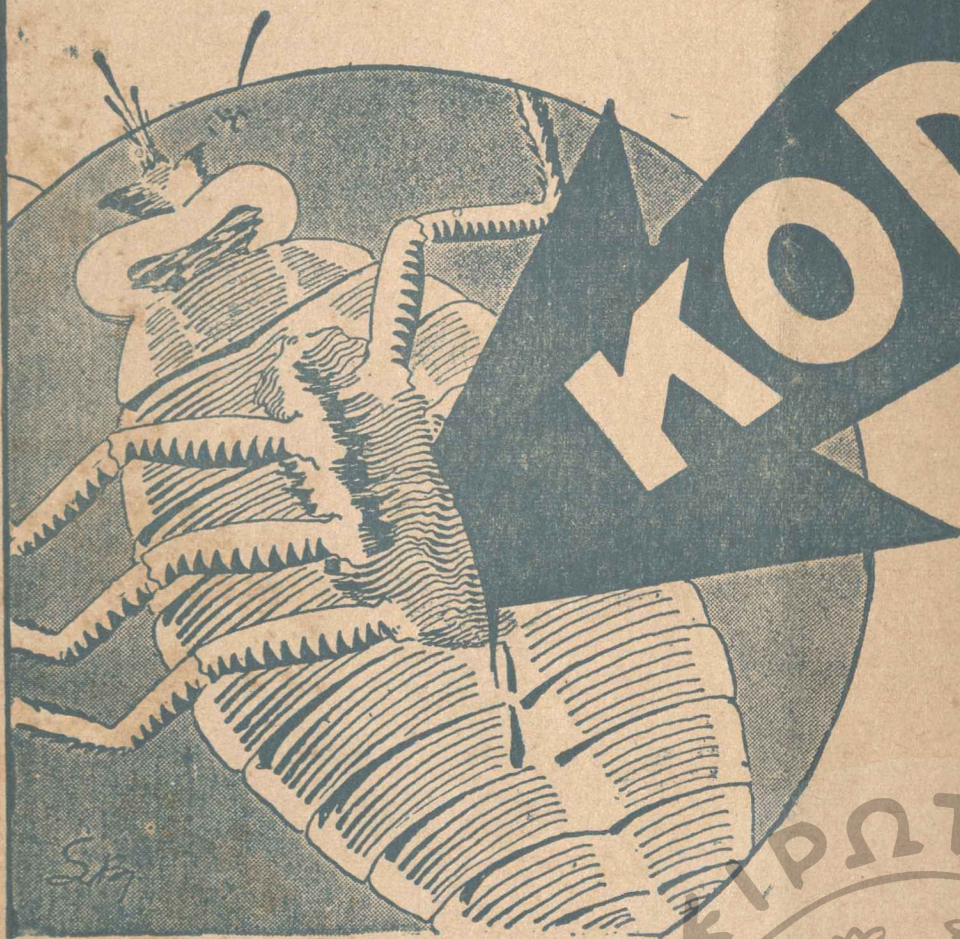
ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΥ

Χειροῦργος - Ὁδοντίατρος Πτυχιούχος Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου

Ὁδὸς Σόλωνος 114 6

Ὁραὶ ἐπισκέψεων: 9-11 π. μ. καὶ 8-10 μ. μ.

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΟΡΕΟΚΤΟΝΟΝ

**ΦΟΝΕΥΕΙ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩΣ
ΤΟΥΣ ΚΟΡΕΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ
ΡΙΖΙΚΩΣ ΤΑ ΛΑΡΙΑ ΤΩΝ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

Γεν. αντιπρ. εταιρία ΔΕΝΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ.
ΑΘΗΝΑΙ Έγκριμένον πορὰ τοῦ Υπουργείου Υγιεινῆς ΤΗΛ. 532